

„Jsem pochybovačem ne proto, že bych ničemu nevěřil, nýbrž protože vše pokládám za možné.“ Paul Thomas Mann: Josef a bratří jeho“

„Můj lid hyne pro nedostatek poznání“ (Starý Zákon, Ozeáš 4:6:)

Hlavní důvod proč se ve školách pravdivě neučí o penězích je, že učitelé mohou učit jen to, co je schváleno. A jak by vlastně mohli učit o penězích, když oni sami jsou v peněžnictví nevzdělání? Neučí ani podle vlastních zkušeností a nevedou žáky k tomu, aby se věnovali skutečnosti. Nevědí, že peníze lze stvořit jen vytvořením dluhu a že centrální banky spravují náš svět. O základu bankovního systému neboli „bankovních částečných rezerv“ nic neví ani spousta finančních expertů.

Masová média zdůrazňují nutnost „finanční gramotnosti“. Avšak plytkým poučováním nechrání před sváděním k novým a novým, údajně „výhodným“ či „méně riskantním“ půjčkám, a to většinou na uměle vytvořené „potřeby“, za jejichž cílenou reklamou se skrývají peněžní obchodní zájmy a bankovní zisky. Přitom základní skutečnosti, co vlastně problematické peníze jsou, jak je kdo vytváří, množí anebo jak s nimi na náš úkor nakládá, drží v umělých mlhách. Toto pojednání mlhy rozptyluje, z různých úhlů osvětluje zdánlivě nesouvisející jevy ke zhlédnutí celkového obrazu tragické skutečnosti, a s nepatrnou nadějí v možnost ozdravení, nachází řešení.

*Až nás bude právě dost,
naše poznání probleskne do všech,
všechny obrátí.*

ROGIGOR
AKUOLSLOUKA

PENÍZE A NEJEN PENÍZE

Slovo *peníz*, v staré češtině *peniez*, mohlo vzniknout z latinského slova *pondus* (váha, závaží, tíže) a *pendere* (odvažovati kov).

Němčina odvozuje slovo peníze od indogermánského *Ghel* (Gold - zlato). V staré němčině se proměnilo ve výraz *Gelt* od *Vergeltung* (odplata) a *Vergütung* (náhrada, odměna).

Kdysi byl rozšířeným platidlem dobytek, od kterého mnohé jazyky odvozují název pro peníze dodnes. Z latinského *pecus* (dobytěk) vzniklo *pecunia* (peníze) - a z nich maďarské *pengő*, anglická *penny* i německý *Pfennig*, finský *penni*, dánský *penge* a nejspíše i naše *peníze*.

České slovo *platit* může pocházet od slova *plátno*, neboť staří Moravané tkali jemné plátěné šátečky, které směňovali za potřebné věci. V Rusku se zase v téže době směňovaly kůže veverek. V ruštině se říká veverce *bělka* a odtud prý pramení i dnešní české úsloví, že něco „stojí za starou belu“.

Penězům někdy zjednodušeně říkáme *finance*, ze starofrancouzského výrazu *finance* (ukončení, splacení dluhu a vyrovnaní závazku, především platebního), odvozeného od latinského slova *finis* (konec).

Peníze jsou v podstatě cokoli, co je všeobecně přijímáno při placení za zboží, suroviny, práci, služby nebo při náhradě dluhu. Jsou to, na čem se lidé často i neuvědoměle dohodnou, že jsou peníze. Část svého jmění obvykle držíme ve formě peněz, protože peníze lze okamžitě proměňovat v různé jiné statky. Tato vlastnost se nazývá *likvidita* (z lat. *tekutost*, *pohyblivost*). Hodnota vyjádřená penězi je *cena*.

Téměř všichni jsme stále více nuceni většinu svého života trávit získáváním peněz, a proto si často myslíme, že naše štěstí a spokojenost závisí na tom, kolik jich máme. Peníze ovlivňují náš pohled na skutečnosti a na naše konání víc, než si připouštíme. Peníze, podobně jako moc, často zrádně představují náhražku uznání a náklonnosti, lásky a pocitu bezpečí. Je lehce možné koupit si sex, ale nikoli skutečnou lásku - tu nelze jednoduše koupit, ani není dobře možné ji plánovat a řídit. Mnohdy si neuvědomujeme, že peníze mají být především směnným prostředkem a měřítkem hodnoty výrobků a že nám mají usnadňovat život.

Masivní kamenné obložení zdí bankovních paláců v nás vyvolává pocity pevnosti, velebnosti, poctivosti a důvěry. Má se nám zdát, že podobné vlastnosti mají i sami bankéři a jejich peníze. Honosné vybavení sálů zas ponouká k uctivému obdivu a k touze po bohatství. Není divu, že peníze nás uhranují. Když se nynějšího 14. *dalajlámy* ptali, co ho na lidstvu nejvíc překvapuje, odpověděl: „Lidé. Protože obětují zdraví, aby vydělali peníze, potom obětují peníze, aby znovu získali zdraví, a pak se natolik znepokojují budoucností, že si neužívají přítomnost a tak vlastně nežijí ani v přítomnosti ani v budoucnosti. A žijí tak, jako by nikdy neměli zemřít a potom zemřou bez toho, aby předtím skutečně žili.“ Jeden z románových postav amerického spisovatele *Johna Ernsta Steinbecka* říká: „Jsou jen dvě míry: Žádné peníze a Nedostatek peněz... Čím víc kdo má, tím méně mu připadá, že by to mohlo být dost.“

Po pravdě se říká, že světem vládou peníze, že peníze dělají peníze, že kdo vládne penězům, vládne i světu. Avšak při snaze o pochopení peněz a peněžnictví narazíme na spleť výrazů a slovních spojení, která je matoucí anebo nepochopitelná. Odborníci nám záhady peněžnictví jednoduše a srozumitelně nevysvětlují - buďto je sami zcela nechápou, nebo nám je nechtějí odhalit. Složitost je tu zřejmě proto, abychom přestali hledat prosté pravdy.

Čínský spisovatel *Lao She* v románě *Rikša* uvažuje: „Ať je kapitál velký nebo malý, podstata věci je táž. Společnost se podobá velké řadě sít o jemnějším a jemnějším pletivu; po troškách

propadávají peníze s vrchu dolů; a čím níže se dostávají, tím méně jich je. Podstata klesá s nimi, při čem je táž dole jako nahoře, poněvadž ona - na rozdíl od peněz - je něco netělesného.“

Téma peněz vždy souvisí i s naší duší. Peníze jsou jako droga. Peníze jsou magií a tajemstvím. Centrální bankéři svou činnost zahalují téměř kněžským tajemstvím. Například slyšení bývalého prezidenta Federálního rezervního systému USA *Alana Greenspana* obsahuje právě tolik rituálů a nejednoznačností jako orákula kněží v delfské věštírně v antickém Řecku, což vystihuje jeho rčení: „Pochopili-li jste mě, pak jsem se asi nevyjádřil dost jasně“. Německý novinář *Theodor Fritsch* napsal: „Peněžní hospodářství se stalo jakousi vědou pro sebe, zvláštním „oborem“, ve kterém se vyznají pouze „odborníci“ a mezi nimi také jenom nejosvícenější duchové se starozákonními jmény. Jejich zprávy jsou psány v jakési tajemné řeči a burzovní listy skrývají přímo pro rozum nespočetné množství kabalistických hádanek.“ Nelze se divit, že ani příslušní vrcholní znalci neznají někdy jasnou odpověď na prostou otázku: „Co jsou peníze?“

Řeč je vždy zrcadlem myšlení. Bankéři a politici představují svoji činnost v bezobsažných všeobecnostech a frázích. Seznam jejich „novořečových slov“ čili slov, která zakrývají či překrucují pravdu, je stále delší.

Zákonnosti ziskuchtivé hry s penězi jsou záměrně vykládány nejenom nesrozumitelně, ale též nezáživně. Ve finančním světě totiž platí, že čím více zní něco nudněji, tím je to důležitější.

Americký podnikatel a průkopník automobilového průmyslu *Henry Ford* roku 1920 řekl: „Vlastně je dobré, že lidé nerozumí bankovnímu a měnovému systému. Pokud by ho chápali, do zítřka bychom tu měli revoluci“.

Peníze jsou hodnotově neutrální, nejsou ani dobré, ani špatné. Hlavní zlo spojené s penězi je jejich zneužívání.

Demaskováním peněžnictví zjistíme, že nevyhnutelným získáváním a užíváním peněz jsme chtě-nechtě zapojeni do největšího, stále rostoucího a stále dokonalejšího zločinu naší historie. V podvědomí to většinou víme. Příležitostně si uvědomujeme i svůj potenciál, svoji náchylnost ba nutkání k výnosnějšímu podílnickému postavení, svoji chtivost. Vznikající rozpor se svědomím a morálkou však bývá nepříjemný. Raději na to nemyslet? V pohodlném blahu nevědomosti je život mnohem jednodušší. Kdo neví, ten neví, že neví. Kdo neví, ten obvykle ani nechce vědět. Proto si sami sobě často lžeme. Vidíme, co vidět chceme, ne to co je skutečnost. Ale někdy v nás přece jen vyvstane upřímná zvědavost: Jak to vlastně s penězi a s námi je?

V dávnověku lidé získávali potřebné věci jejich vyměňováním, jejich směnou. Dělná práce je vedla k užívání nefalšovatelných, obvykle snadněji přepravovatelných a všeobecně uznávaných směnných prostředků: pazourkovitých valounů, oblázků, vzácných kamínků, perel, velrybích zubů, mušliček Kauri, obilí, kakaových bobů, lisovaného čaje, soli, tabáku, skotu, velbloudů, kožešin a jiného. Tyto vzájemně zastupitelné prostředky byly první formou peněz, byly zbožovými penězi.

Zatímco přesné počátky peněz nejsou známy, zjišťujeme, že všechny jejich rané formy byly hluboce spojené s mystériem posvátného. Na sumerském *bronzovém šekelu*, mince ražené kolem roku 3.200 př. Kr. je na jedné jeho straně zobrazen snop pšenice a na druhé straně bohyně *Inanna* (v akkadštině *Ištar*), bohyně života, smrti a plodnosti. Zlato a stříbro zůstaly symbolicky spjaty se Sluncem, respektive s Měsícem. Po staletí byly jejich ceny tajemně ustalovány v pevném poměru 1/13,5 astrologicky určeném tak, aby odrážel nebeské cykly. Podle zprávy českého systémového analytika *Ing. Ivo Weisnera*, asi před 30 000 roky měla technicky vyspělá pozemská civilizace *Atlantů* měnu, založenou na mincích ze dvou dnes

neznámých, velice vzácných kovů. Jedním byl kov zlatočervené barvy zvaný *orichalk*, jméno druhého se nedochovalo, ale šlo o kov zmiňovaný jako „červené“ nebo „ružové“ stříbro.

Úlohu všeobecného platidla získalo **zlato** (latinsky *aurum* - zářící), které je dodnes tou nejpevnější hodnotou. Zlato je kov s unikátními vlastnostmi: je slunečně žluté, lesklé, stejnorodé, prakticky nezničitelné, nezmatné, nezreziví, nezkoroduje, snadno se dělí na kousky a různě zpracovává, lehce se taví a slévá, je výjimečně odolné vůči teplu a vnějším vlivům, chrání před škodlivým zářením, má hojivé účinky, vynikající elektrickou a tepelnou vodivost a vysokou specifickou hmotnost (kilogram zlata lze odlít do krychličky s hranou 3,75 cm).

Zlaté artefakty se stávaly symbolem nejvyššího postavení. Jedním z nejznámějších nálezů nejstarších uměleckých děl ze zlata je přilba polobožského krále *Meskalunga* ze sumerského *Uruku* (2600-2400 př.n.l.). V Malé Asii bylo zlato získáváno vypíráním říček *Hermos* a *Paktolos* pomocí ovčího rouna a odtud pochází bájeslovný pojem „zlatého rouna“. Zlata je právě tolik, aby bylo vzácné (i kosmicky vzácné) a přece dost, aby se mohlo stát oním, v řeči ekonomů *všeobecným ekvivalentem*, universálním platebním prostředkem, tím, co je téměř každým přijímáno namísto směny. Největší nalezený *nugget* (přírodní hrouda zlata) ho obsahoval 86 kg. Celkové množství vytěženého zlata je asi 122 tisíc tun - dalo by se odlít do krychle o hraně pouhých 17,4 metru.

V metaforickém jazyce Izraelitů se *Všemohoucí* mohl stát nejčistším zlatem (Job 22, 25) a *věčná blaženost* je líčena jako nebeské město, jež je „z ryzího zlata“ (Zj 21, 18). U svatých otců je zlato symbolem *božího království*, a proto je také dárkem mudrců z východu (Tři králové), neboť jako *poklad moudrosti a slávy* patří králi (Ježíši). V Starém Zákoně najdeme přísné pokyny boha Mojžíšovi ohledně zlata k výrobě *archy úmluvy* (Exodus 25:10-22): „obložíš ji čistým zlatem, uvnitř i zvnějšku ji obložíš a opatříš ji dokola zlatou obrubou... Uliješ pro ni čtyři zlaté kruhy a připevniš je ke čtyřem jejím hranám; dva kruhy na jednom boku a dva kruhy na druhém... Zhotovíš příkrov z čistého zlata dlouhý dva a půl lokte a široký jeden a půl lokte... Potom zhotovíš dva cheruby ze zlata; dáš je vytepat na oba konce příkrovu...“ Všechna raná osídlení kráčela ruku v ruce se zlatem. Starý Zákon Hebrejců uvádí jako zdroje zlata *Chavílu*, *Ofir*, *Šebu*, *Midján*, *Úfaz* a *Pervajim*, které klínopisné tabulky Sumerů detailně odkazují na Jižní Afriku neboli „Abzu“, tedy na doly krále Šalamouna, kde se těží dodnes (až ro roku 1970 tvořilo až 75% celkových zlatých zásob.) Nejvíce zlata na světě drží pravděpodobně Vatikán.

Oddávna je známý jakýsi vnitřní vztah mezi zlatem a exkrementy. V pohádkách čert nezřídka zaplatí zlatem, které se však potom v mžiku promění v hromadu výkalů, Aztékové zlato považovali za výměšek boha slunce (*teocuitlatla*), kdežto Babylóňané za výkal pekla. U hemoroidů se zas hovoří o zlaté žíle, kdy řiť je nazývána „zlatý důl“ apod.

Anglický básník a dramatik *William Shakespeare* přirovnal zlato k nevěstce lidstva; *Hippiás* z *Élidy* tvrdil, že absolutně krásné je zlato; římský stoický filozof *Lucius Annaeus Seneca* řekl: „Zlatem se otevírá vše, i brány podsvětí“; janovský mořeplavec a kolonizátor *Kryštof Kolumbus* prohlásil: „Zlato dokonce otevírá duším brány ráje“; v *Protokole sionských mudrců* 22 stojí: „V našich rukou jest největší současná síla – zlato“. Tento vzácný kov má zřejmě dosud neobjevené či utajované vlastnosti a podle některých badatelů je v popředí zájmu většiny mimozemských civilizací.

Zlato jako platidlo se vážilo a bylo použitelné v jakémkoli stavu. Prvními zlatými penězi byl zlatý prach a písek v zapečetěných pytlících. Z praktických důvodů se začaly užívat zlaté **mince** (z něm. *die Münze*), tj. plátky zlata opatřené ražbou, jež potvrzovala ryzost a váhu, která vyznačovala hodnotu nebo cenu platidla.

Jednotkou ryzosti klenotnických zlatých slitin je **karát**. Jeden karát přitom odpovídá jedné čtyřicetině hmotnosti a ryzí kov má tedy 24 karátů. V Čechách se nejčastěji používá

14karátové zlato, to znamená směs kovů v poměru 14 ku 24, která běžně obsahuje 58,5 procent zlata a 32 procent stříbra. Nově se ryzost označuje také v tisícinách - například pro 18karátové zlato je to poměr 750/1000. Je důležité neplést si *karát ryzostní* (značka *kt*) a *váhový* (značka *ct*). Slovo *karát* vzniklo z arabského *kirat* či řeckého *keration*, což je semeno svatojánského chleba ze stromu *rohovníku obecného*, rostoucího v Africe, Asii a Jižní Evropě. Tato semena s nejméně kolísavou hmotností (0,195) se stala kdysi základem pro vážení zlata, drahých kovů nebo perel.

Současná *světová cena zlata* vzniká denně na londýnském mezibankovním zlatém trhu, kde ji stanovuje pět největších bank v oblasti zvané *City*, ve „všemocné čtvereční míli“, která je mimo běžnou soudní pravomoc britské vlády a patří zcela bankám.

Mince z *elektronu* (přírodní slitiny zlata a stříbra) začali okolo roku 680 před Kristem razit *Řekové*. První mince z *čistého zlata* pochází od lýdského krále *Kroisose* (560-547 př.n.l.). Zlaté mince se svojí podobiznou nechali razit makedonští panovníci *Filip II.* a *Alexandr Veliký*. Starověkou mincí ze zlata, z elektronu nebo stříbra v Řecku i v celém Středomoří byl *statér* (těžký, vážící). Evropská zlatá mince vstupuje na světový trh v době Césarově jako *denarius aureus* (z lat. - obsahující *po deseti asů zlatých*, kde *as* značí hmotnostní jednotku *libru* o 327 gramech). Césarův denár byl však brzo čím dál více z mědi a teprve *Konstantin I. Veliký* nahradil denár zlatým *solidem* (z lat. *masivní, pevný, dokonalý, úplný*).

Římané vytvářeli falešné peníze také tak, že ořezávali jejich hrany (proto má dnes většina zlatých mincí rýhované okraje, aby je bylo těžší je ořezávat.) V roce 1965 začala též americká vláda znehodnocovat své stříbrné mince, které tím mají na hraně měděné zbarvení.

Od 3. do 1. století př.n.l. byly užívány miskovité zlaté *keltské statéry*, lidově zvané *duhovky*. Většinou byly nalézány po dešti, když se v poli blýskaly na slunci. Lidé si je spojovali s duhou; věřili, že jsou v místech, kde se konec duhy dotýká země. Duhovky jsou prvními mincemi na území ČR. V roce 1771 jich bylo v bronzovém kotlíku na břehu Podmokelského potoka nalezeno asi pět tisíc o celkové váze přibližně čtyřicet kilogramů.

Za nejkrásnější staročeské mince jsou obecně považovány stříbrné *denáry* z 12. století.

První čsl. mincí byl dvacetihalěr z mědi a niklu, vyražený 19. ledna 1921 v Kremnici.

Od 13. století byly prvními mezinárodními mincemi *guldeny* (zlatky). Dále známe zlaté mince *Jana Lucemburského*, ražené v Praze jako *florény*, známe *dukáty Karla IV.*, *tolary* císařovny Marie Terezie a mnohé jiné.

Pojmenování **tolar** (*jáchymovský údolník*) vzniklo zkrácením německého přídavného jména *Joachymstaler* (od *Joachymstal*, německého názvu pro *Jáchymov*, doslovně *Jáchymovo údolí*). Stříbrnému tolaru se říkalo *thalers*, zkomoleně **dolar**.

Za nejdražší minci světa je dnes považován zlatý americký *Double Eagle 1933*, prodaný v aukci roku 2002 za 7,6 milionu dolarů. V roce 1933 totiž prezident *Franklin Delano Roosevelt*, ve snaze zabránit finanční krizi, stáhnul veškeré zlaté mince z oběhu a nařídil jejich roztavení a uložení v pevnosti *Fort Knox* v Kentucky. Tato legendární mince byla jednou z třinácti, která roztavení unikla. Zde je pozoruhodné, že Rooseveltův zákaz uchovávat zlato na krytí papírových peněz trval bezmála 41 let.

Finanční historik *Peter Lewyn Bernstein* v jedinečné monografii *Dějiny zlata* napsal, že mu fortknoxské zlato nebylo umožněno spatřit, že občan nesmí vidět zlato uložené v podzemních sejfech bank a že tedy musíme jen věřit, že tam zlato opravdu je. To platí i o zlatu v *České národní bance ČNB* - jediné zlato, které tam přece jen smíme spatřit, ba i dotýkat se ho, je zlatá cihla pod silným nerozbitným sklem pevně připevněným k podstavci. Otvorem ve skle je možno prostrčit ruku a pokusit se cihlu pozvednout.

Mince s určeným množstvím zlata nebo stříbra se také označovaly jako **mince kurentní** či **kurantní**, z latinského *currere* a francouzského *courant* (běžné, hlavní, právě obíhající), to jest

mince *plnohodnotné*, neboli mince s *hmotnou hodnotou*, které obsahují tolik vzácného ryzího kovu, kolik udávají.

První čsl. kurantní mincí je *československý dukát*. Vážil 3,49 g při obsahu 3,44 g zlata. Byl ražen každoročně v Kremnici, a to mezi roky 1923 - 1939, v hodnotách 1, 2, 5, 10 dukátů, v celkovém počtu téměř půl milionu kusů. Nebyl normálním oběžným platidlem, ale *obchodní mincí*, tj. mincí určenou k obchodování s drahými kovy, kde cena není dána kurzem měny, ale cenou drahého kovu na trhu.

Poznenáhlu se zaváděly **drobné mince**, tedy mince s nižší hodnotou, než jakou představují (obsahují méně ryzího kovu, než kolik udávají), kterým se také správněji říkalo *úvěrové peníze*. Od začátku první světové války už na celém světě - téměř bez výjimky - platíme fakticky již téměř bezcennými drobnými mincemi.

Pojmenování *babka* (odvozené zřejmě od lidového názvu nadměrně se rozmnožujícího lučního broučka *chroustka letního*) je starým názvem pro drobný méněhodnotný peníz, podle kterého vzniklo rčení „nestojí ani za babku“, „koupil za babku“, atd. Tento název se vztahoval na *černý peníz* (pro malý obsah stříbra černající), oficiálně *malý peníz*, později zvaný **haléř**.

S rozmachem obchodu zvětšoval se i objem potřebných mincí a drahých kovů. Kvůli nepohodlným přesunům těžkých měšců a bedniček se zlatem či stříbrem vznikaly v 18. století u zlatníků *úschovny*, které tyto kovy v určité hodnotě za poplatek bezpečně uskladovaly a vydávaly o tom vlastníkům potvrzení. Toto potvrzení potom sloužilo jako poukaz na určitý počet *plnohodnotných*, tj. zlatých nebo stříbrných mincí. Každé takové potvrzení muselo být na požádání v těchto drahých kovech vyplaceno. Jelikož lidé důvěřovali, že jim úschovna kov oproti potvrzení řádně odevzdá, začali směňovat mezi sebou i potvrzení. Kupující tak nemusel chodit do úschovny, aby vybral mince k zaplacení, ale jednoduše dal prodávajícímu úschovní potvrzení a prodávající se stal novým majitelem příslušného množství drahého kovu. Takto se v Benátkách a Janově téměř současně zrodily **bankovky, bankéři a banky** - z italského *il banco* (lavice nebo stůl, na nichž byly prováděny peněžní úkony). Zde je nutné dobře si uvědomit a zapamatovat, že tyto lístky či cedulky, *tyto prvotní bankovky nebyly skutečné peníze*, že to byly pouhé závazky, jen přísliby zlata a stříbra, jen různé potvrzenky, peněžní poukázky nebo průkazy, že jejich vydavatelé čili bankéři dlužili jejich majitelům určité množství *plnohodnotných mincí*, že **bankovky byly dlužní úpisy kdykoli zpětně vyměnitelné za zlato či stříbro**. Úschovní potvrzení, tj. vlastně první papírové peníze neboli *bankovky* měly tedy z počátku, odborně řečeno *stoprocentní krytí* fyzickým zlatem nebo stříbrem. První banky většinou *nebyly současně půjčovnami* - u úločky zde ještě **nedocházelo ke změně vlastnického práva k uložené věci**.

Bankéři neboli peněžníci si brzo uvědomili, že kolem 80% drahých kovů jim leží stále v úschově a v předpokladu, že většina majitelů poukázek neboli dlužních úpisů je nadále nebude chtít najednou vyplatit, tj. vybrat si své zlato a stříbro, vychytrale začali tisknout a rozpůjčovat poukázky i na drahé kovy, které fakticky neexistovaly - bylo více poukázek než zlata. K pozvolným počestným výdělkům za úschovy tak bankérům přibývaly rychlé, nepoctivé a nesrovnatelně větší zisky za půjčky. Rádi půjčovali i panovníkům, zvláště když ti potřebovali peníze na válku a panovníci bankérům na oplátku povolovali pokračovat v jejich nekalých praktikách. To zákonitě vedlo, vede a vždy povede ke ztrátě důvěry v takovéto „nekryté“ peněžní měny a k postupnému zhroucení na nich záviselých hospodářstvích.

Posun od bankovek krytých zlatem k nekrytým můžeme názorně vidět na dolarové bankovce: Na dolaru vydaném před rokem 1933 čteme větu „Splatné ve zlatě na požádání“. Kdežto na pozdějším dolaru stojí „Zákonné platidlo pro dluhy“. Spolu s postupným zaváděním centrálního bankovníctví totiž došlo i k důležité změně v oblasti zákonodárství: **Z potvrzení o uložení (tedy dlužního úpisu banky) se stal vklad neboli půjčka bance a tato banka je**

s přechodem vlastnictví oprávněna nakládat s ním podle své libovůle. Komerční neboli obchodní banky tak mohou již *legálně* rozpůjčovat víc peněz, než mají vkladů.

Jakmile peníze přišly o svou imanentní, vlastní či příslušnou hodnotu, byla jen jedna možnost jak zaručit jejich cenu: opět musely být plně kryté zlatem nebo stříbrem. Neboť *trvalá peněžní jistota* je možná jen tehdy, když ke každé bankovce či minci existuje skutečná hmotná protihodnota. Bylo tedy zavedeno původní plné krytí - ***stříbrný standard*** a později ***zlatý standard***. Znamená to, že každá země mohla vydat jen tolik cedulaek neboli bankovek, kolik měla v trezorech stříbra či zlata jako protihodnotu. Přibližně od roku 1800 měly zlatý standard prakticky všechny země, a to až do začátku první světové války v roce 1914, tedy více než sto let. Z hospodářského hlediska to byla vskutku *nejstabilnější doba v dějinách*.

Zdaleka neplatí názory ekonomické modly *Johna Maynarda Keynesa* nebo *Milmana Friedmanna*, kteří zlato označovali jako rudiment z barbarské doby a prosazovali měnové systémy bez použití zlata. Podle faktografů *Jana Struže* a *Bohumila Studýnky* „zlatý standard je oproti všem systémům, které ho nahradily a nahrazují naprostá měnová idyla... žádný z náhradních měnových systémů se svou funkcí nevyrovná systému podporovanému zlatem... zlato funguje, fungovat nepřestalo a stále je tím jediným pevným bodem uprostřed převládajícího hospodářského chaosu kapitalistického hospodářství... celý mezinárodní měnový systém hrozí rozpadem a po rozpadech zůstává pouze fyzické zlato.“

Sám *Alan Greenspan* v roce 1999 prohlásil: „Zlato nadále ve světě představuje konečnou formu platidla. V dobách zlých nekrytou měnu nikdo stejně nepřijme. Zlato je přijímáno vždy.“

Zlato ohrožuje existenci podvodného nekrytého peněžního systému a tedy i všech, kdo se na něm podílejí. Povšimněme si, že jedním z předpokladů pro získání úvěru od *Světové banky* je, že dotyčná země nesmí svou měnu krýt zlatem, a že od problesku všemožně zastíraného růstu finanční krize v roce 2008 a při stoupaní ceny zlata z osmi set dolarů za unci na tisíc devět set dolarů nastaly v globalizované turbokapitalistické společnosti horečné nákupy zlata, při kterých však ČNB kupodivu rozprodává i zůstatek zlatých rezerv ČR. (A nejen to: Tak třeba obří investiční skupině *Renova Group*, jejíž hlavním vlastníkem a prezidentem je ruský oligarcha *Viktor Vekselberger*, byl nakonec prodán státní podnik *Safina*, největší český a středoevropský zpracovatel zlata a obchodník se zlatem, který se po privatizaci stal akciovkou, převedenou pod švýcarskou firmu *Safichem Group*.)

Později nebyly měny plně kryté ani pod stříbrným ani pod zlatým standardem. Vždy však bylo pevně dané alespoň *nejmenší krytí, obvykle ve výši jedné třetiny celku*. Emisní (cedulová) neboli vydavatelská banka směla *zbylé dvě třetiny poskytnout jako úvěry* neboli půjčky. Nikdy však víc, jinak by při nedostatečném krytí zlatem došlo k jejímu *rychlejšímu* úpadku nebo k *devalvaci* měny.

Slovo ***devalvace*** vzniklo z latinského *de-valure* (znehodnocení). Bývá to většinou řízené snížení hodnoty měny vůči zahraničním měnám. Mezi důsledky takového zásahu patří zlevnění vyváženého zboží a tím růst jeho konkurenceschopnosti, ale na druhou stranu to také znamená zdražení všeho, co je dováženo a zdražení zahraničních měn.

Na počátku první světové války roku 1914 bankéři dosáhli toho, že *zlatý standard byl zrušen* a od roku 2007 byly banky zbaveny i povinnosti, aby si osm procent všech úvěrů držely jako rezervu formou vlastního kapitálu, vlastního bohatství. Bankovky neboli dlužní úpisy už vůbec nemusely být směnitelné za zlato a tak se jich začalo tisknout neomezené množství.

Jak si povšimnul švédský finanční reportér *Andreas Cervenka*, během uplynulých století to byly banky, které podporovaly stát půjčkami peněz na financování válek. V minulém století tomu bylo naopak. Při každé bankovní krizi stát *intervenoval* (zasahoval) momentálními

záchrannými opatřeními; nové krize se navzájem zažehnávaly, ač jedna byla horší než druhá a záchranný balíček byl pokaždé větší. Sumy k zažehnávání problesku zastíraného růstu nynější finanční krize převyšují sumy k zažehnávání krize minulé. Politici a finančníci se veřejně jen planě dohadují, že zlomit spirálu zadlužení by mohla přísnější pravidla pro bankéřské **bonusy**, tj. mimořádné odměny či prémie (v ČR jsou platy a bonusy ředitelů bank ze zákona přijaté v r. 2007 tajné) nebo okrajově a opatrně pro větší vlastní kapitál bank a pro větší rezervy hotovosti. Nechtějí však racionálně uvažovat o *nekompromisním příkazu* či dokonce o *zákoně*, podle kterého by majitelé bank spolu s bankovními řediteli a bankovními radami sami riskovali ztrátu všeho, včetně svobody, když banka zkolabuje a podle kterého by za dluhy osobně ručili vším, včetně svobody také všichni poskytovatelé půjček a jmenovitě odpovědní vládní činitelé a soukromí investoři.

Prvotní bankovní hřích tedy spočívá v tom, že bankéř vydává nekryté peníze a za úrok (částku za vypůjčené peníze) je půjčuje svým zákazníkům, nejvíce státu. Tak vznikají *nesplacitelné dluhy z úroků z peněz z ničeho*, lépe řečeno z fingovaných neboli padělaných neboli podvodných peněz. Přitom přijímání takových bankovek, těchto již pouhých *symbolů peněz*, je nařízeno zákonem. Z tohoto pohledu jsou dnešní, ve skutečnosti zločinné bankovky **bankovkami s nuceným oběhem**.

Současné podvodné měny mají trefný odborný název **fiat money** (ze středověké latiny *staniž se, budiž*), znamenající, že peníze existují na základě rozhodnutí, tedy **budiž peníze**. S nadsázkou lze říci, že po Bohu jen banky tvoří z ničeho.

Vytváření peněz soukromými bankami jako dluhu, pečlivě halené v nesrozumitelných formulacích vysvětluje irský ekologický aktivista *Mark Boyle* zjednodušeně takto: Představme si, že existuje jediná banka. Pan Šetřil si do ní uloží 100 korun. Banka 10 korun uschová ve své pokladně a 90 korun půjčí panu Útratovi, který je bude muset vrátit i s úroky navíc. Pan Útrata si za těchto 90 korun koupí koláče u pana Pekaře a pan Pekař tuto tržbu vloží do banky. Vidíme, co se stalo? Pan Šetřil původně vložil do banky 100 korun. Teď, kromě 100 korun pana Šetřila, má banka navíc i 90 korun pana Pekaře. Ze stovky korun se stalo sto devadesát. V okamžiku byly vytvořeny peníze. A co víc, banka teď může půjčovat i část vkladu pana Pekaře! A celý proces množení může stále dokola začít nanovo. Již baron *Guy de Rothschild* vysvětlil: „Bankéř je člověk, který půjčuje druhému člověku peníze třetího člověka.“ Umožňují to starodávné i moderní bankovní systémy, kterým se říká „**bankovníctví částečných rezerv**“, stojící na tisku falešných peněz. Tisk falešných peněz je způsob jakým banky vytvářejí peníze. Mají na to licenci po tisíce let.

Naprosto všechny národní měny jsou podvodné *fiat* měny. Veškeré peníze dnes slouží ke splácení dluhu někoho jiného. Banky vydělávají pomocí peněz druhých. Jeden z nejuznávanějších investorů na dluhopisovém trhu *Bill Gross* řekl: „Během posledních třiceti let bylo tím nejspolehlivějším způsobem, jak se stát bohatým, vydělávat na penězích. A nejlépe na vypůjčených.“ To se děje s daňovými úlevami anebo s odpouštěním daní. Prostý občan je většinou už tak rezignovaný, že se ani neptá, proč ve světě okamžité komunikace trvá často i více než tři dny než banka provede jeho platbu.

V zásadě musí banka pouze jednou jedinkrát, a to zcela na počátku, použít své vlastní peníze, půjčené peníze nebo nějaké vlastní jmění. Zbývá část celého procesu se financuje sama, skrze další půjčky. Takto je možné v krátké době lehce získat z tisíců eur miliardy eur. Lidé si navíc často půjčují peníze při nepřiměřeně vysokých, tj. lichvářských neboli úžernických úvěrech, které bývají dlouhodobé a ve splátkách a které většinou není možno vůbec nebo bez pokuty uhradit předčasně najednou. Při předčasném splacení by totiž banka přišla o úroky z úroků. Kromě tvoření peněz při poskytování půjček, i úroky jsou důvodem, proč jsme tak vtíravě naváděni, lákáni, pobízeni či povzbuzováni k hypotékám a jiným druhům dluhů.

Slovo **úvěr (půjčka, dluh)**, je odvozeno od slova *věřitel* z latinského *creditus* (*důvěřovat*) - věřitel neboli půjčující *věří*, že o své peníze nepřijde. Zúročené *úvěry bank*, které produkují další peníze, nevytvářejí trh, ale *inflaci*.

Přibližně polovina Čechů má nějaký nehypoteční dluh. Normou se stalo heslo „kup nyní, zaplat později“. Stále častěji se půjčky splácejí i v penzi a s dědictvím přechází na dědice. Dluh, jeden ze spolehlivých způsobů jak někoho ovládat, stává se standardem. Studentská půjčka často funguje jako past na studenty, jimž se nepodaří školu dokončit nebo kteří nezískají dobře placené místo, takže jsou nadosmrti zadlužení.

Židovský Ježíš z Nazaretu, vírou křesťanů vyznaný jako *Kristus*, jenž podle *Nového zákona* na nádvoří jeruzalémského chrámu zpřevracel stoly penězoměnců, nabádá ke shovívavosti k dlužníkům a ke všeobecnému odpouštění dluhů.

Slovo **úrok**, může mít též základ jako *výrok* či *rokovat*. Úrok je *odměna za půjčení peněz*, na které se obě strany domluvily. Obvykle se stanovuje procentem z dlužné částky za určité období, nejčastěji za rok. Na mírný úrok se nahlíží jako na oprávněný zisk. Úroky mají tu vlastnost, že se nezměrně zvyšují, čím déle dluhy trvají. (Dávnou formou úroku byla telata. Ten, kdo půjčil peníze si nechal v zástavě krávu. Když měla zastavená kráva tele, nechal si ho jako odměnu za půjčku. Když vám dnes banka půjčí peníze, úrok, který mu za to platíte, je moderní formou tohoto telete. Jinak řečeno, úroky jsou mladé těch peněz – nebo peníze, které tisknou peníze.)

V současnosti jen dva státy zakazují úrok tak absolutně, že ani jejich centrální banky nevypisují základní úrokové sazby. Jsou to *Írán* a tzv. *Islámský stát*. Islámská ekonomie je založena na myšlence spravedlnosti a rovnosti, nikoli však rovnostářství. Majetek a bohatství nejsou v rozporu s islámem, je-li dodržena solidarita s méně majetnými či nemajetnými a není-li bohatství cílem. *Korán* nezakazuje úrok, nýbrž *ribu*, lichvu. Ta je ale praktikována *skrytě*, a to tak, že banka například koupí zboží za 200 tisíc a vám ho prodá s přírážkou za přemrštěných 300 tisíc, které splácíte bez úroku. V ostatním světě je běžné prodávat zboží s přírážkou a splácet je úročeny.

Židé a křesťané mají úrok a lichvu zakázanou v *Bibli* na několika místech *Pentateuchu* (Pětikniží) i v knize proroka *Ezechiele*. Židé se přiklonili k výkladu pojmu „bližní“ ve významu souvěrci, tedy že nesouvěrcům (Nežidům) na úrok půjčovat lze. Ortodoxní Židé *charedim* dodnes trvají na zákazu úroku v Izraeli, kde také vznikly i bezúročné banky. V hebrejštině *úroky* značí tolik, co *uhryzané*; jsou totiž jako had u cesty, který hryže do paty.

Zadluženost států je nesmírná a tak EU přišla na nápad jak se z toho vyvléct: přehodit to na občany. Od 1. ledna 2016 nás může kterákoli banka v EU okrást o vložené peníze. Nedávno to svým vkladatelům učinily banky kyperské, které ukradly svým vkladatelům čtvrtinu vkladů nad 100 tisíc eur. Záchrana bank už nemusí jít z našich daňových kapes přes vlády, nýbrž rovnou z našich kont.

Slovo **lichva** pochází z německého *leihen* (půjčovat), anebo může mít souvislost se slovem *lichý*, které dříve neznamenal jen opak sudého, ale především *zlý*, *podvodný*. Lichva je poskytování úvěru za nepřiměřený, nemravně vysoký úrok, kdy je často vymáháno i víc než dvojnásobek toho, co bylo půjčeno. Největší výdaje každého státu, obce a občana jsou dnes lichvářské úrokové platby za půjčky.

Z židovského mudrosloví: „Z dlužníka se stává věřitelův otrok“, „Lichvář je jako ten, kdo prolévá krev.“ Výrok spisovatele *Maxima Gorkého*: „Čím více peněz, tím méně svědomí.“

Slovo **hypotéka**, správněji **hypoteční úvěr**, vzniklo z řeckého *hypothekē* (záruka). Je to obvykle dlouhodobá peněžní půjčka od banky (5-40 let) pro účely bydlení, zajištěná zastavením nemovitosti. Stále častěji to bývá půjčka mezigenerační. Mnohdy je to jediná, avšak vysoce riskantní možnost jak získat vlastní bydlení ihned. Držitel bytu nebo domu má sice navenek vlastnické právo, ale ve skutečnosti je v postavení nájemce, neboť platí nájemné ve formě úroku. Nezaplacení dluhu nebo jen jeho pravidelně splatné částky vede k *zesplá-*

tnění úvěru, tj. k vymození exekucí, kdy hypotéční dlužník přichází jak o dům a všechno co je v něm, tak o vše co již splatil, při čem většinou stále ještě dluží, protože v dražbě jsou obvykle získány jen dvě třetiny dluhu, navýšeného o úroky a případně i o úroky z úroků a o právní a exekuční náklady - dlužník se často ocitá na ulici. U hypotéky jde vlastně o dluh, který vám banka vyplatí za to, že jím splácíte ještě větší dluh. A přitom není právně možné splácet dluh dluhem!

Podle exekutorské komory ČR, začátkem roku 2015 dluží 3,1 milionů občanů ČR 1,7 bilionu korun. Židovské přísloví: „Lépe uléhat o hladu, ale vstávat bez dluhů.“

Nejasně pojmenovávané podoby peněz a stále zamotanější popisy zacházení s penězi v podstatě zastírají formy a stupně jejich znehodnocování. Vídeňský profesor ekonomie *Franz Hermann* již 13. října 2010 v rozhovoru pro *list Standart* konstatoval: „Evropské země nezachraňují stůj co stůj Řecko, nýbrž své vlastní a v první řadě německé banky, které tam poskytly zcela absurdní úvěry. Souvislosti jsou také absurdní, zamyslíme-li se nad těmito skutečnostmi: stát se zadluží u bank, aby mohl uhradit úroky z dluhů, které u nich má, nebo aby zachránil banky, u nichž má sám dluhy. Pak už naprosto nikdo nechápe, kdo má u koho vlastně dluhy a co dluhy vůbec jsou.“

Podle dostupných údajů celkový řecký dluh přesahuje 316 miliard eur. V televizním zpravodajství v roce 2015 z teatrálních bruselských jednání o řeckých půjčkách se mihl záběr úřadujícího předsedy *Evropské komise Jean-Claude Junckerse*, kterak s usmívajícím se obličejem uhlazeného lidského dravce, patrně mimoděk a nejspíše v opilosti žovíálně, jakoby přátelsky poplácal po tváři mladého řeckého premiéra *Alexise Tsiprase* se kterým právě hovořil. Bylo to popleskání hraničící s políčkem. Znamenalo něco jako: „Nebud' příliš vzpurnej fracku!“ A Tsipras pro Řecko příšerné podmínky EU nakonec přijal.

Řecko se nikdy nemělo stát členem eurozóny, ale americká banka *GoldmanSachs* tahala za nitky v zákulisí a radila Řekům, jak zfalšovat ekonomickou bilanci, aby se do eurozóny dostali, což byl vlastně útok na evropskou měnu.

Rozhodující „zásluhu“ na předlužení Řecka má bývalý řecký premiér *Lucas Papademos*, příznačně bývalý ekonom *Federální rezervy v Bostonu (Federal Bank Boston)* a bývalý vicepresident *ECB (Evropské centrální banky)*, který se stal viceguvernérem *Řecké centrální banky*, v níž v roce 2001 prosadil přechod drachmy na euro. Od r.1998 je Papademos členem *Trilaterální komise* (z lat. *tri* - tři a *lateo* - utajený, skrytý, tajný), založené r.1973 *Zbygniewem Brzezinskim* a *Davidem Rockefellerem*, jejíž 300-350 členů, vedených sdružením *Majestic 12*, které prý ve spojení se třemi mimozemskými civilizacemi zaujímá nejvyšší pozice vlivu vládnoucí světovému hospodářství s nejbližším cílem: *vytvoření nového mezinárodního hospodářského řádu*. Z ČR jsou členy této komise například *Vladimír Dlouhý*, *Karel Schwarzenberg*, *Jan Švejnar*, *Pavel Telička* nebo *Alexandr Vondra*. (*Majestic 12* je původně dvanáctičlenný „mozkový trust“ soustředěný prezidentem *Dwight Eisenhowerem* z vybraných vysokých příslušníků ozbrojených složek, tajných služeb, vědců a vlivných politiků, o jehož založení bylo rozhodnuto memorandem prezidenta *H.S.Trumana*, zaslaným ministru obrany. Tento tajný elitní výbor byl zpočátku poradním orgánem prezidenta USA v otázkách týkajících se UFO a mimozemšťanů, postupně se ale prezidentskému dohledu stále více vymykal, až se nakonec stal na volených orgánech USA zcela nezávislý a dominoval v něm vliv CIA. Vlastní jádro *Trilaterální komise* údajně sestává z *Majestic 12*, neznámého počtu zástupců mimozemšťanů (*aliens*) a neznámého počtu elitní skupiny *Bonesmanů* a nepodléhá prezidentovi, vládě, ani Kongresu USA. *Bonesmani* jsou zednářsko-iluminátským sdružením nejbohatších bankéřů a nejvlivnějších politiků.

O existenci návštěvníků z neidentifikovatelných létajících objektů - UFO, novodobě může svědčit kromě mnoha jiného již tzv. *Roswelský incident* v červenci 1947, kdy podle svědků a fotografií došlo k havárii UFO, při čemž minimálně jeden z havarovaných pasažérů, vysoký asi 1,20 m a vzhledu podobného lidem nehodu přežil. Někdejší spolupracovník Pentagonu a plukovník ve výslužbě *Philip Corso* vypověděl: „Loď posilovala vědomí pilota i jeho schopnost cestovat v čase a být na několika místech najednou. Znamená to tedy, že schopnosti kosmické lodi byly ve skutečnosti propojeny s vědomím těchto bytostí. A tyto bytosti, tyto piloti, jsme byli MY - my lidé! My z (naší) budoucnosti.“ Podobně vypovídal i admirál *George Hoover* anebo též *Al Bielek* a *Duncan*

Cameron, kteří pracovali na základně *Montauk* na Long Islandu, kde byla zřízena stanice pro cestování v čase a kteří popisovali, že se dostali až do roku 2137. Ličili, co se na Zemi odehrávalo, jakého stupně vývoje jsme dosáhli a studovali tam i historické záznamy. Tito i další svědkové tak prozradili největší tajemství NASA. *Whistlebloveři* - odhalovači skandálů upozorňují, že existují kontrakty mezi těmito návštěvníky s vládnoucími rodinami, ilumináty a různými vládami tohoto světa. O jednání s mimozemšťany se na přizvání prezidenta *Eisenhowera* k radě staral jeden z nejbohatších mužů na světě *Nelson Rockefeller*. Soudě podle proti nám tělesné zrůdnosti mají tito návštěvníci jisté genetické problémy a mohou mít zájem i o to, aby si z nás odebírali kvalitní genetickou výbavu, aby ji pak dopravili svým lidem do budoucnosti. Údajně tedy existují jak různí mimozemšťané, tak naši potomci z daleké budoucnosti cestující v čase. Kromě jejich UFO tu pravděpodobně manévrují i UFO tajně vyvíjené nynějšími pozemšťany. Americký badatel, romanopisec a ufolog *Charles Hoy Fort* počátkem 19. století sestavil seznam mnoha UFO, dlouho předtím, než se jim začalo říkat létající talíře a pak oznámil šokující zprávu: „Myslím si, že jsme /my lidé/ něčím majetkem.“

Kanadský autor bestsellerů *Artur Hailey* v románě *Penězoměnci* hledí na komplikovanost peněžnictví takto: „Nevěřte těm zlatoústým zastáncům mýtu, že finance korporací, finance národa či finance celého světa jsou něco složitého a nepostižitelného, co se vymyká prosté analýze. Není to nic jiného než obyčejné vedení domácnosti - obyčejné vedení domácnosti, jenomže ve větším měřítku. Ta proklamovaná složitost, neproniknutelnost a spletnost je vymyšlená houština. Ve skutečnosti neexistuje, vytvořili ji politikové, kteří si kupují hlasy, to znamená všichni politikové, manipulátoři a „ekonomové“. Všichni jako jeden muž užívají šamanských zaříkávadel, aby zakryli, co dělají a co udělali. Tito packalové se ze všeho nejvíc obávají, že bychom si mohli docela prostě na jejich činnost posvítit jasným poctivým světlem zdravého rozumu. Neboť tihle lidé - hlavně politici - vystavěli na jedné straně celé Himaláje dluhů, které nemohou ani oni, ani my a dokonce ani naši pra-pra-pra-pravnuci nikdy zaplatit, a na druhé straně tisknou, jakoby právě vyráběli toaletní papír, celé vodopády bankovek, čímž znehodnocují naše solidní peníze - zvláště ty poctivé, zlatem podložené dolary které Američané kdysi měli. Opakujeme: Není to nic jiného než vedení domácnosti - to nejnepořádnější, nejneschopnější, nejnepoctivější vedení domácnosti v dějinách lidstva.“

Jiný spisovatel, bývalý profesionální fotbalista, televizní sportovní komentátor a mluvčí Britské strany zelených *David Vaughan Icke*, napsal: „Bankovní systém ovládá vlády, obchod a lidi, a to půjčováním peněz, které neexistují a účtují si za ně úrok. To, čemu říkáme peníze, je ve skutečnosti jen dluh, který koluje v šecích, převodech, úvěrech a něco dokonce i v hotovosti. To, čemu říkáme hotovost, nejsou peníze. Peníze jsou vytvářeny vystavením úvěru - dluhu - a je jedno, jakou formu tento úvěr nabude (hotovost, šek, cokoli), vždy jde o dluh, jen je v jiné podobě. Slovo úvěr (*kredit*) pochází z latinského *on důvěruje* či *on věří* a to je přesně to, co „peníze“ skutečně jsou: víra v to, že jsou pravé. Nejsou.“

Peníze mají cenu jen proto, že je většinou uznáváme a největším bankovním kapitálem a základním předpokladem stability bankovního systému a celé ekonomiky je všeobecná *naivní důvěra*, že peníze a vklad jsou *plně* zaměnitelné, takže výměna vkladů za hotovost nebývá požadována ve větším měřítku. Projevem selhání bankovního systému je požadavek klientů na výběr hotovostí větší, než činí jeho povinné rezervy, zvaný *run na banky*.

Inflace je vzrůst cen následkem naduření oběživa následkem vydání nadměrného množství platidel. Když se dává do oběhu stále více peněz tiskem nových bankovek nebo zvyšováním objemu bezhotovostních peněz aniž by se zároveň přiměřeně zvyšovala hospodářská produkce, potom hodnota peněz neustále klesá. Kromě toho i zde platí, že čím je něčeho víc, tím bezcennější to je. Tento proces, který nevzniká náhodou, nýbrž většinou podle vůle bankéřů a vládních politiků, nazývá se *inflace* (z lat. *znehodnocení*). Centrální banky stanovují *inflační cíle*, zvané *inflační cílování*. Inflací se státy v tichosti vyhýbají placení dluhů. Nevyhnutelným důsledkem je, že za své peníze dostáváme stále méně.

ČNB v roce 2013 spekulativně zahájila neomezenou *intervenci proti koruně*, což je masivní chrlení nekrytých korun a nákupy eura (doposud za neochotně přiznaných 800 miliard Kč), tj.

oslabování neboli *zhodnocování* hodnoty české měny, a to hlavně kvůli „příliš pomalu rostoucí inflaci“ - dochází k rychlejšímu zdražování zboží a služeb.

Na inflaci doplácet především penzisté, kteří jsou prostřednictvím penzijních fondů nedobrovolnými investory ve státních dluhopisech a střadatelé, mající peníze v bankách nebo doma. Běžný občan může mít z inflace zisk jedině skrze nemovitost nebo drahé kovy.

Od zavedení eura, *rok od roku peníze ve skutečnosti ztrácejí asi deset procent! hodnoty*. Nižší čísla statistických úřadů jsou lživá, protože při výpočtech berou položky, které oficiální míru inflace co nejvíce snižují. Stojí za zamyšlení, že předkládanou nízkou inflaci všeobecně vnímáme, jako něco přirozeného. Při tom třeba sama spolková kancléřka Německa *Angela Dorothea Merkelová* ve *Financial Times Deutschland* z 29.11.2007 poznamenala: „Inflace je jedna z nejzrádnějších forem vyvlastnění jmění drobných střadatelů“.

Deflace: Opačným projevem inflace je *zhodnocování* peněz neboli *deflace* (z lat. *hodnocení*), stav, kdy centrální banky stahují peníze z oběhu, kdy nastává všeobecný *pokles cenové hladiny*, kdy tedy citelně klesají spotřebitelské ceny čili zboží je levnější a hodnota peněz stoupá. Ceny jdou sice dolů, ale dluhy zůstávají v plné výši a je zde tendence ke snižování mezd.

Anglický ekonom, statistik a lékař *William Petty* (1623-1687) v jedné ze svých úvah o inflaci a deflaci označil peníze za *tuk politického těla*. Z toho pak vyvodil závěr, že je-li jich v oběhu příliš mnoho, brání organismu v pohybu, je-li jich příliš málo, organismus chřadne.

Systém složených úroků: Protože množení peněz přes úvěry zaručeně funguje, říká se penězům z úvěrů také *úvěrové peníze*. Ve splátkách se kromě půjčené sumy platí ještě i úroky, které objem dluhů navyšují. Protože úroky s každým rokem rovněž podléhají zúročení, říká se tomuto systému *systém složených úroků* (úroků z úroků). A právě kvůli tomu, že úročí i úroky, neroste celkový objem těchto peněz rovnoměrně, nýbrž stále rychleji, exponenciálně. Systém složeného úročení založený na principu uvedeného exponenciálního růstu nelze udržovat v prostředí omezených zdrojů do nekonečna. Nesmyslnost složeného úročení by se brzy projevila, nebýt inflace, která tento exponenciální růst také exponenciálně zastírá.

Zásadní rozdíl mezi složeným a jednoduchým úrokováním a absurditu složeného úročení lze názorně vidět na tomto příkladě: Uložíte si v bance 1 gram zlata. Při úročení 10% ročně byste měli za 50 let při jednoduchém úročení nárok na 5 gramů zlata, kdežto při složeném úročení nárok na 117,5 gramů zlata. Po 225 letech by nárok vašich potomků při jednoduchém úročení vzrostl na 22,5 gramů, kdežto při složeném na 2.060 tun - avšak při dlouhodobé inflaci 8%, bude nárok už jenom na 86,1 gramů. U peněz nebo půjčky je to samozřejmě stejné. Někteří vlastníci velkého kapitálu svůj majetek tímto způsobem zhodnocují. Což běžný občan nemůže, neboť nemá 10-20 milionů, potřebných k blahobytnému životu jen z úroků.

Některým lidem samozřejmě vyhovuje bezpracné životní z úroků na úkor ostatních. A ti se snaží tento pro ně tak výhodný systém udržet v chodu co nejdéle. To vystihuje citát bratří *Rothschildů* z roku 1863 v Londýně u přípravy zákona o americkém federálním systému *FED (Federal Reserve Act) 1913*: „Menšina, která chápe, jak systém funguje, bude mít buď značný zájem na svém zisku, nebo bude tak závislá na jeho laskavosti, že se nemusíme bát žádného odporu od této třídy. Většina, *mentálně neschopná* pochopit nesmírné výhody, které systém vlastníkům kapitálu přináší, ponese své břemeno bez stížností. Možná i bez podezření, že tento systém je nepřátelský vůči jejich zájmům.“ Vlády nejsou vládami lidu a pro lidi, ale vládami bankéřů a pro bankéře. Téměř nikdo se už nemůže vyhnout bankovnímu systému ovládnutí, kdy místo plodné spolupráce byla nastolena hrabivá nemilosrdná soutěživost a ničivá konkurence.

Hyperinflace: Když se inflace a růst množství peněz vymknou kontrole a nelze je zastavit, vzniká inflace cválající, odborně řečeno *hyperinflace* z řeckého *hyper* (nad, přes). Aby se zaplatily úroky za stávající úvěry, berou se nové půjčky a tím narůstá i množství peněz

v oběhu. Peníze neodvratně, ke konci z hodiny na hodinu, ztrácejí hodnotu, až je jich tolik, že nakonec nemají hodnotu žádnou. Množství peněz se zvyšuje tak rychle, že ceny rostou tempem tisíců či milionů procent. Během několika hodin se mohou i zmnohonásobit. Hyperinflace z úspor postačujících na dvacet let důstojného života rázem udělá částku, za kterou si lze koupit sotva jen rohlík. Pro celé hospodářství to představuje naprostou zkázu a úplné ožebračení většiny lidí. Nakonec už peníze nelze používat vůbec a přechodně se vrací jejich zárodečná forma, tj. směna zboží za zboží. Hyperinflace se nejvýrazněji projevila ve *Světové hospodářské krizi roku 1929*, odstartované velkým propadem akcií na americké burze a následovným hospodářským kolapsem.

Podle předpovědi německého fyzika a filozofa *Carla Friedricha von Weizsäckera* z roku 1983, sociální stát zanikne státním bankrotem a jako první odpadnou důchody. Spouštěčem má být globální hospodářská krize obrovských rozměrů, vyvolaná bankovními a burzovními spekulanty. Soumrak sociálního státu předznamenává pokles průměrné výše sociálních dávek ve srovnání s průměrnou čistou mzdou.

Bankéř *David Rockefeller* při příležitosti zahájení *Bilderbergské konference* (každoroční spiklenecké setkání nejvýznamnějších a nejvlivnějších osob, k nimž patří například i *Karel Schwarzenberg*, *Jiří Pehe*, *Karel Kovanda* nebo *Michael Žantovský*) v roce 1991 prohlásil: „Jsme na počátku globální revoluce. Jediné, co nám chybí k tomu, aby národy přijaly náš nový světový řád, je celosvětová krize“.

Peněžní obrat či peněžní oběh je v podobě **hotovostní**, kdy se peněžní prostředky převádějí mezi různými činiteli placením *mincemi a bankovkami* a **bezhotovostní**, kdy se peněžní prostředky převádějí z *úctu plátce* v bance na *účet příjemce* v téže nebo jiné bance.

Bankovky a mince dnes představují pouze *nepatrnou* část toho, co označujeme jako peníze. Převládají **bezhotovostní peníze** či **depozitní peníze**, z latinského slova *depozice* (složení, úschova, uložení) neboli **účetní peníze**. Tyto peníze jsou představovány *účty v bankách*. Jedná se o pouhá čísla na papíře nebo přesněji na monitorech počítačů, umožňující **bezhotovostní platební styk**. Již nemusíme platit hotovostí, ale stačí použít platební karty nebo poslat depozitní neboli bezhotovostní peníze z jednoho účtu na druhý. Naivní důvěra, na které peníze stojí, je tak přenesena na stejně naivní důvěru v banky, které peníze spravují, v poctivost jejich účetních praktik a jejich kontrolních mechanismů a v poctivost dohledových orgánů nad nimi. Všeobecně uznávané *účetní peníze* - v protikladu k hotovosti - *nejsou doposud* zákonným platidlem a nikdo je zatím není povinen přijímat.

Když klesne důvěra v banky a nastane vzpomínaný **run** na banku, (z angl. *nával, běh*), tj. že když si lidé budou chtít houfně vyzvednout své peníze v hotovosti, a banky je nebudou mít, protože výběry přesáhnou vklady a nepatrné bankovní rezervy, vyhlásí se **bankrot** (z něm. a it. *krach, zhroucení*) neboli peněžní úpadek pro platební neschopnost a strádatelé o své peníze nejčastěji přijdou. (Banky sice mívají nouzový plán, který zajišťuje pojištění vkladů do určité výše, avšak v případě masivního runu nemají dost peněz, takže množství peněz, které si může jednotlivec vybrat, bude nastavováno v bankomatech.)

Běžná míra povinných minimálních bankovních rezerv hotových peněz je nyní jen kolem 2%. Dnes se tomuto bankovnímu systému říká „bankovníctví částečných rezerv“. Banka totiž množivě půjčuje téměř všechny peníze, které dostane. Když si chce někdo vyzvednout větší hotovost (v ČR obvykle již nad tři sta tisíc korun), musí výběr nahlásit několik dnů předem, aby si banka stačila nashromáždit bankovky od svých poboček anebo si je půjčit od nějaké jiné banky. V případě, že pobočky požadovanou hotovost nemají a ostatní banky půjčit odmítnou, například kvůli nedůvěře anebo že samy mají jen malou pokladni hotovost, zasahuje centrální banka a potřebnou sumu v co největší tichosti dodá formou mimořádné půjčky, zašifrované třeba pod vymyšleným pojmem *kvantitativní uvolňování* (quantitative easing, QE). Když je situace opravdu vážná, tak vláda může ještě vkladatele chlácholit vydáním *prohlášení o*

zvýšení pojištění vkladů. Nevydrží-li důvěra ani tak, banka zbankrotuje, ztráty zaplatí daňoví poplatníci a začíná se znova.

Globální bankovní systém stojí na **derivátech**. Názorně lze deriváty pochopit u pomeranče: Když jej zmáčkne, dostaneme pomerančovou šťávu. *Pomerančová šťáva* je derivát pomeranče. Když z ní odpaříme vodu, dostaneme *koncentrát*, to je jak derivát pomerančové šťávy, tak derivát pomeranče. Akcie jsou derivátem firmy. Hypotéka je derivátem nemovitosti. A dluhopis je derivátem peněz. Finanční expertka *Rana Fooroharová* sdělila: „Kolem roku 2005 elitní finanční inženýři v honbě za vyššími zisky vzali obyčejné finanční deriváty, jako např. hypotéky na domy, našli si nespolehlivé dlužníky, poskytli jim půjčky, které dlužníci nebyli schopni splácet, a vytvořili monstra jménem hypoteční zástavní listy a výměny nesplaceného úvěru. Prodali je pak do světa jako „cenné papíry“. Byli to *finanční deriváty finančních derivátů*, které multimilionář *Warren Buffett*, přezdívaný jako věstec z Omahy nazval „finančními zbraněmi masového ničení“. *Vedlejší škody* toxických finančních derivátů, falešných aktiv, falešných záruk padají na nevinné lidi celého světa. V roce 2018 je nejvyšší odhad hodnoty v derivátech 1,2 biliardy dolarů.

Osvěžme si čísla:

Kolik je milion?: Tisíckrát tisíc, tj. $1000 \times 1000 = 1000\ 000$

Kolik je miliarda?: Milionkrát tisíc, tj. $1000\ 000 \times 1000 = 1000\ 000\ 000$

Kolik je bilion?: Miliarda krát tisíc, tj. $1000\ 000\ 000 \times 1000 = 1000\ 000\ 000\ 000$

Kolik je biliarda? Bilion krát tisíc $1000\ 000\ 000\ 000 \times 1000 = 1000\ 000\ 000\ 000\ 000$

Uvažujme, co se stane, až tato biliardová suma v nastávajícím finančním krachu vybuchne. Bestselerový spisovatel a podnikatel *Robert T. Kiyosaki* fakticky lže, když píše: „Neříkám, že zodpovědní příslušníci elit jsou zlí (i když někteří možná jsou) nebo že tvoří nějakou konspiraci... věřím, že jsou to většinou dobří lidé a dělají to, co pokládají za správné...“

Přibližně *devadesát pět procent* peněz dnešního světa ve skutečnosti neexistuje a zřejmě ani existovat nebude. Nejpozději v okamžiku, kdy dosud zdaleka nekončící a fakticky jen dál ničivě zažehnávaná *Světová hospodářská krize 21. století* vstoupí do dalšího kola, v němž si střadatelé budou chtít své peníze z bank hromadně vybrat, najednou zjistí, že tyto jsou zavřené, protože bankovky nahradily digitální čísla. (Problask nynější dlouhodobě rostoucí globální hospodářské krize spustil v r. 2008 bankrot americké obří investiční banky *Lehman Brothers* kvůli horibilně poskytovaným hypotékám. Americká vláda a Fed tehdy zachránily před dominovým krachem všechny ostatní své velké banky podporou miliard dolarů z peněz daňových poplatníků.)

Vlády konečně hospodářské zhroucení oddalují. Jsou spiklenecky sdružovány, ruší a zas obnovují celní hranice, půjčují si další a další bezcenné digitální peníze, které jen převádějí sem-tam, uměle zvyšují nebo snižují měnu, vyhláší neúčinná opatření ke stabilizaci zadlužení zamezením deficitního hospodaření, zamlčují skutečný ekonomický stav, zkreslují statistiky, optimalizují daně, transformují, integrují, reorientují, restrukturalizují, regulují, deregulují, zahřívají, ochlazují, stimulují, ozdravují a zeštíhlují, ubezpečují, že přeludný *HDP* (hrubý domácí produkt) stále roste a paradoxně přitom soukromým společnostem v překotných privatizacích za babku rozprodávají klíčový státní majetek jako jsou vodárny, elektrické podniky, dopravní komunikace, půda, zdravotnictví, vzdělání, kanalizační systémy, pošty, telekomunikace, věznice, částečně i policii, atd. anebo je tiše prodávají způsobem *CBL* (*cross border leasing*, tj. následným pronájmem), kdy noví majitelé vykonávají velký vliv na tvorbu cen například za elektřinu a vodu, vydávají obligace (státní spořicí dluhopisy), zvyšují daně, škrtnou sociální výdaje, snižují reálné mzdy a skutečnou hodnotu důchodů, falešně ujišťují, že vklady jsou pojištěné, aj. Mají panický strach ze zásadních změn, podobných utajované *Islandské revoluci* v letech 2009-2011, tohoto celonárodního masivního odporu proti nadnárodním bankám, tj. centrálním bankám, které se staly mocnějšími než vlády, protože mohou vytvářet

ohromné množství peněz bez jakýchkoliv zákonných hranic nebo omezení množství, a proti zkorumpovaným politikům, kdy ožebračení Island'ané referendem odmítli zaplacení dluhů vůči Británii a Holandsku, kdy si vymohli potrestání viníků za zruinování země a kdy si vydemonstrovali odstoupení vlády a přepsání ústavy přímo občany.

Česká republika tzv. **restrukturalizací** produkčních klenotů jako byla *Poldi-Kladno*, *Smíchovská ČKD*, *Tatra*, *komplex Tesly*, *Škody* a mnoha dalších ztratila možnost podstatného a skutečného ekonomického růstu a konkurence. Například vysoce prosperující *Poldi-Kladno* patřila mezi jediné tři podniky ve světě, které dokázaly vyrobit ve vynikající kvalitě prakticky všechny typy speciálních a legovaných ocelí, ale *Poldi-Kladno* dokázala vyrobit i takové oceli, které zbývající dva konkurenti vyrobit neuměli. Po privatizaci se ředitelem *Poldovky* stal dobrodružný fantasta *Ing.arch. Vladimír Stehlík*, který ji v roce 1994 koupil za 1,7 miliardy korun. Její úpadek byl plánovaný. Spiklenecká politická reprezentace této země se totiž při jednáních o přístupových protokolech k EU zavázala k likvidaci našich klíčových podniků. Stehlíkovi, jako „kavce“ vytypované v židovských kruzích, byl poskytnut úvěr od *Komerční banky KB* skrze jejího generálního ředitele *Richarda Salzmann*a, a to při profitech vládních činitelů prezidenta ČR ekonoma *Václava Klause* (jakými byli dnešní předseda *Hospodářské komory ČR* ekonom *Vladislav Dlouhý*, jakým byl předseda výkonného výboru *Fondu národního majetku* *ing. Roman Češka* anebo nynější stálý představitel ČR při mezinárodní *Organizaci pro ekonomickou spolupráci a rozvoj (OECD)* ekonom *Karel Dyba* a jiní). Přestože byla *Poldovka* podle Stehlíka roku 1995 kompletně zaplacená a vykazovala zisky, KB podala návrh k jejímu konkurzu, tj. soudem prováděného řízení na vyrovnaní snad nějakých jiných jejích asi druhořadých úvěrů likvidací jejího majetku. Roku 1996 pod „patronací“ vládních ekonomů doskomírala. Od roku 2012 je zapsaná jako *Poldi, s.r.o.*, vlastněná kyperskou skupinou *Limited Rucarto* s vkladem 200.000 Kč., zastupovaná *Adrianem Zambonem* z Itálie. Je v insolvenci (platební neschopnosti), potácí se v dražbách za symbolické vyvolávací ceny a částečně funguje v nejomezenějším režimu. Nejspíše z podružných a zástupných důvodů jejího krachujícího vývoje byl roku 1996 obviněn, obžalován a 4 měsíce vazebně stíhán *Stehlík*. Ten kromě jiného vypověděl, že v té době odeslal akcie do úschovy tehdejšímu ministrovi vnitra *Janu Rumlovi* (dodnes není známo, jak bylo s těmito akciemi naloženo), odmítl amnestii *Václava Klause* z 1.1.2013 a v říjnu 2011 podal trestní oznámení na 22 osob zúčastněných na privatizaci a likvidaci *Poldovky*. Finančně, fyzicky i duševně zruinován, marně trvá na spravedlivém soudním projednávání, které by celý případ rozkrylo a odsoudilo skutečné, většinou stále vysoce postavené aktéry. Vláda, policie, justice i část veřejnosti přitom dobře ví, že nejhlavnější příčinou úpadku ocelárny *Poldi-Kladno* je především korupční likvidace nepříjemně laciné a přesto vysoce kvalitní „východní“ konkurence, ohrožující americké a západoevropské hutě a ocelárny. Vždy jde hlavně o peníze, o podvodný produkt bank. Po „něžné revoluci“ se Česká republika změnila v kořistné území zahraničních investorů a domácích spekulantů. Nespokojenci chtějící vyhlásit akci *Čisté ruce* byli napomenuti: „Nekriminalizujte podnikavost!“ Kolosální rozchvacování národního majetku pokračuje.

Konečné světové hospodářské zhroucení předznamenává interní výzva předsedy *Evropské komise Jeana-Claude Junckera*: „Když se mluví o choulostivých ekonomických problémech, musí se lhát.“ anebo výrok někdejšího náměstka šéfa amerického *Fedu Alana Blindera*: „Poslední povinností centrální banky je mluvit pravdu.“

Privatizace, z latinského *privare* (oloupit, připravit někoho o něco). Rakouský novinář *Viktor Farkas* publikoval, že v podkapitole třetího dílu, nadepsaného „*Společná obchodní politika*“ se *Evropská unie EU* přihlašuje k *naprosté globalizaci, liberalizaci a privatizaci* světového obchodu a mnoha dalšího. A že to vše může mít podle obav odborníků pro občany EU dalekosáhlé katastrofální důsledky. Například pro obyvatele nějaké alpské vesničky, ve které ze studny od nepaměti vytéká ta nejčistší voda beze stop chemikálií a kde je tato voda už několik let svedena do místní vodovodní sítě. Vesničané jsou spokojeni. Ale přichází něco, co

přijít muselo. Mezinárodní koncern zde totiž objeví bohatý zdroj peněz. Jeho advokáti požadují, aby zásobování vesnice vodou prošlo mezinárodním výběrovým řízením. Vesničané se zdráhají, rozhořčeně protestují, ale mezinárodní pravidla jsou silnější. Obec musí vypsát na zásobování vodou výběrové řízení, musí se tedy ucházet o to, aby směla i nadále dodávat svým občanům svou vlastní vodu. Správa obce vypočítá cenu vody se všemi náklady na devět eur za kubík. Kalkulanti koncernu se nad tím jen unaveně pousmějí. Bez problémů nabídnou stejnou službu za lacinějších pět eur. Přiklepnuto, a zanedlouho už v obci neteče z kohoutků naprosto čistá pramenitá voda prověřená staletím, ale dodávaný chemický koktejl, ovšem přísně zachovávající hygienické hodnoty EU. A jejich vynikající studniční vodu plní koncern do láhví a vyváží ji kamsi na Blízký východ, kde vynáší zisk cca 5000 eur za kubík. Nikdo a nic vesničanům nepomůže. Zásobování vodou je zajištěno a studna je - jak se koncern smluvně zavázal - udržována ve skvělém stavu.

Praxe v ČR: Například projekt *kupónové privatizace* byl účelově předem zahraničně připraven a nastaven tak, aby umožnil beztestné zcizení národního majetku, a to vesměs v režii skrytě působící *Státní bezpečnosti StB* (politické policie). Úloha bank byla klíčová a jejich nerušené vykrádání (lidově *pumpování* či *tunelování*) krylo vedení státu. Privilegovaný dlužník, jenž si půjčil třeba miliardu korun, nic nesplatil a následně si přes nějakou spřátelenou společnost koupil například od speciální, státem vlastněné *Konsolidační banky KOB*, přebírající „špatné“ bankovní úvěry pohledávku vůči sobě za pouhých pár desítek milionů. Stát přitom sanoval machinační banky zhruba jedním bilionem korun. (Nyní nemáme již ani jednu ryze českou banku, všechny fakticky patří zahraničním vlastníkům a u nás mají zase jen pobočky.)

Evropská unie podle ruského antikomunisty *Vladimíra Bukovského* „je jen vybledlá kopie Sovětského svazu... *Evropská komise* je ekvivalent politbyra... Jediný evropský orgán, do kterého se volí *Evropský parlament*, o ničem důležitém stejně nerozhoduje... Unijní architektura, to celé je jeden velký pokus, jak se vyhnout demokracii“. EU se snahou změnit se na federální stát je správní příšera a vystoupení z ní prakticky není možné (EU vznikla fakticky na základě *Goldmanova plánu* na nové geopolitické uspořádání Evropy, zveřejněného poprvé již v r.1915 *Nachumem Goldmanem*, sionistickým představitelem, zakladatelem a dlouholetým předsedou *Světového židovského kongresu WJC*, a to jako předpokladu k zavedení *Nového světového řádu*). Evropské duchovní a duševní bohatství a rozmanitost mají být zničeny. Záměr Tajné světovlády zrušit národní státy a zavést jednotnou světovou měnu by byl téměř nerealizovatelný, pokud by se státy nadále ztotožňovaly se svými národními kulturami. Především Německo bylo pro Spojené státy v 80. letech, a zvláště pak po znovusjednocení příliš silné. Existovalo nebezpečí, že se bude vyhýbat – jako již před padesáti lety pod *Adolfem Hitlerem* – diktátu anglosaských velkých bank a Tajné světovlády. Proto muselo být Německo úzce svázáno s Evropou, s hospodářsky slabšími zeměmi aby ho zdržovaly ve vývoji. *Winston Churchill* sdělil lordu *Robertu Boothbymu*: „Neomluvitelným zločinem Německa před druhou světovou válkou byl jeho pokus vymanit svoji hospodářskou sílu ze světového obchodního systému a vytvořit vlastní směnný systém, na němž by světoví finančníci nemohli vydělávat.“ Navíc v Evropě existují četné malé státy s malými demokraticky zvolenými vládami. Jestliže chtějí americké koncerny prodávat svoje výrobky v Evropě, musí jednat se všemi těmito „malými vládami“. A ty mají nejružnější požadavky, čímž jim dělají potíže. Na vkus velkých amerických koncernů je v Evropě příliš mnoho různých zákonů, pravidel a standardů. Evropské země jsou proto již od meziválečného období trnem v oku anonymní světovládě, která dělá vše pro to, aby je zrušila. *Jean Monnet*, předseda *Akčního výboru pro Spojené státy evropské* řekl: „Evropské národy musí být přivedeny do superstátu, aniž by lid porozuměl tomu, co je tím myšleno. Může se tak dít postupně. Každý krok bude maskovaný hospodářskými účely, ale nakonec vše nezadržitelně povede ke sjednocení.“ Idea sjednocení evropských národů do Evropské unie s eurem jako mezistupněm společné evropsko-americké měny a geoměny byla vytvořena a financována spolupracovníky

CIA již ve 40. letech 20. století. V roce 1948 byl založen *Americký výbor pro sjednocenou Evropu*. Byl vedený generálem *Williamem J. Donovanem*, jehož zástupcem byl pozdější ředitel CIA *Allen Dulles*. Odhalují to dokumenty amerických tajných služeb, které byly odtajněny v roce 2000.

V roce 2008 byla v Paříži vytvořena *Evropská rada pro toleranci a usmíření ECTR*, grémium vysoce postavených současných a bývalých evropských špičkových politiků a s křesťanskými, muslimskými a židovskými zástupci, jejichž úkolem bylo vypracovat, jak mají být Evropané převychováni k toleranci. Předsedou ECTR je bývalý britský premiér *Tony Blair*, jehož zástupcem je *Vjačeslav Moše Kantor*, předseda *Evropského židovského kongresu*. Tato skupina si dala za cíl vytvořit „světovou společnost“ ve smyslu Nového světového řádu a zařídit, aby jakákoliv kritika této moderní multikulturní společnosti bez hranic byla zakázána a trestána zákonem. K tomu vypracovala a v roce 2014 předložila *Evropskému parlamentu* statut, podle kterého má vzniknout zákon, jenž stanoví, že v budoucnu bude každá forma „netolerance“ přísně trestána. ECTR na první straně tohoto statutu uvádí, že tolerance „**vyžaduje otevřenost všem neobvyklým idejím a postojům**“ a „**hraje životní úlohu pro zdar koexistence různých skupin v rámci jedné jediné národní společnosti**“. Policie nově odhaluje *myšlenkové zločiny*. Dospělí mají být a již bývají v případě porušení zákona potrestáni odnětím svobody (například 65letá švédská duchodkyně byla nedávno odsouzena na tři měsíce nepodmíněně do vězení za několik poznámek na internetu o muslimské invazi do Evropy; statistika za rok 2016 uvádí pro Británii 3.300 takových případů; k zárodečným složkám hrozeb a zastrašování jako jsou *Evropský policejní úřad Europol*, *evropský zatykač*, *evropská prokuratura* či *Evropský četnický sbor* přistoupily k otevřenému zastrašování formou *politické korektnosti*), mladiství mají být převedeni na pravou cestu pomocí převýchovných programů. „Toleranci“ se mají odmalička učit děti ve školách, vláda EU se má postarat o to, aby média poskytla vysílací prostor pořadům o převýchově k toleranci a tisk má „toleranci“ podřídit veškeré svoje zpravodajství - což se v Evropě již také děje.

Príslušníci neformální komunity svobodně myslících („odbojných“) nejvíce narušují rámec dohodnuté pokrytecké lži (tzv. politické korektnosti) a celý řetěz nikým neodhlasovaných falešných dogmat, na nichž je celý systém „žaláře s lidskou tváří“ vystavěn. Vidí, jak se mění zákony, aby se občanské svobody smrskly na nulu a současně zůstalo zachováno zdání demokracie. Mají za to, že EU je vězením národů, jehož smyslem je likvidace historických evropských států, jež má nahradit projekt „nového evropského člověka“, rasově namixovaného „euro-negroidního křížence kombinovaného s arabským (semitským) genofondem a tak propojit obě mohutná uskupení USA a EU v jeden obří „správný celek“, což je základ Světové vlády, konečný cíl Nového světového řádu NWO.

Rádi vzhlížíme k Americe, k tomu dravému dítěti Evropy, kde prezidenti byli desetkrát terčem střelců, a tak je dobře si připomenout, jak právě ono si ve finančnictví vede. Už v 18. století třetí americký prezident *Thomas Jefferson* Američany varoval, že „Pokud by americký lid někdy dovolil soukromým bankám, aby kontrolovaly vydávání peněz, nejprve prostřednictvím inflace a následné deflace, budou banky a podniky ve vašem okolí okrádat lidi o veškerý majetek, až jednoho dne budou vaše děti vyrůstat jako bezdomovci na kontinentu, který vaši otcové dobyli.“ A osmadvacátý americký prezident *Woodrow Wilson* v listu *The New Freedom* v souvislosti s bankovní elitou opatrně napsal: „Od chvíle, kdy jsem se stal politikem, svěřovali mi lidé své názory především v soukromí. Několik mužů z řad nejvýznamnějších osobností USA v oblasti obchodu a průmyslu má z někoho, či z něčeho strach. Vědí, že se kdesi skrývá síla, která je tak dobře zorganizovaná, tak tajemná, ostražitá, vnitřně provázaná, ucelená a s tak hlubokým dosahem, že je vhodnější hovořit o ní pouze šeptem.“

Globální finanční dynastie Morganů, Rothschildů, Rockefellerů či Warburgů nepozorovaně založila světovládný kartel, který spolu s dalšími nezměrně chamtivými majiteli bankovních

sítí omotal lidstvo jako pavouk a vládne mu pomocí i těch nejkrajnějších způsobů. Hned čtyři američtí prezidenti byli podle všeho zlikvidováni kvůli tomu, že odporovali peněžnímu systému:

Abraham Lincoln, 16. prezident – zavražděn roku 1865. Počítal s půjčkou od Rothschildů na podporu probíhající Americké občanské války, ale nesouhlasil s jejich podmínkou výsady na založení další centrální banky Spojených států s úroky 24-36% úroků ze všech půjčených peněz. Raději se spojil se s carem *Alexandrem II.*, jenž mu k vytvoření *rusko-amerického trustu* poslal 48,6 tun zlata, které podílem 88,8% paradoxně tvoří Rothschildům patřící *FED* a v letech 1862-1865 nechal vytisknout a rozšířit *nezadlužené peníze* - "*Green Back dolary*". K tomu řekl: „Dali jsme lidem této republiky největší požehnání, jaké kdy dostali.“ Před kongresem r. 1865 prohlásil: „Mám dva velké nepřátele. Jižní armádu před sebou a finanční instituce za sebou. Z těchto dvou jsou finančníci mým největším nepřítelem.“ Anebo: „Privilegium vytvářet a vydávat peníze není nejvyšší výsada vlády, ale její nejvyšší tvůrčí příležitost. Osvojením si těchto principů budou daňoví poplatníci ušetřeni nezměrných obnosů z úroků. Peníze přestanou být pánem a stanou se sluhou lidství“.

Dva týdny před svým zavražděním Lincoln prohlásil: „Kdokoli kontroluje oběh peněz v naší zemi, je absolutním vládcem všeho průmyslu a obchodu... Není ani nutné říkat, jak vznikají období inflace a ekonomické krize.“ (Bankéř *Mayer Amscheld Rothschild* /1744-1812/ řekl: „Dejte mi právo vydávat a kontrolovat peníze národa a pak mě už nezajímá, kdo tvoří zákony.“ Je též záhodno povšimnout si prohlášení německého kancléře *Otto von Bismarcka* r. 1876: „Rozdělení Spojených států do dvou federací stejné síly bylo dlouho před občanskou válkou rozhodnutím vysokých finančních sil v Evropě.“)

Představa, že Lincoln byl zavražděn proto, že byl zavilým odpůrcem otrokářství podobně jako zakladatel USA *Benjamin Franklin* a že byl pro rovnost všech lidí, je ve světle některých jeho vyjádření zcela mylná. Například 18. září 1858 řekl: „Dnes se stejně jako kdy předtím zasazují proti tomu, aby mezi bílou a černou rasou byla nastolena jakákoli forma sociální a politické rovnosti. Dnes se stejně jako kdy předtím zasazují proti tomu, aby se z černochů stali voliči nebo spříseženci, aby byli prohlašováni za schopné vést úřady nebo mít sňatky s bílými lidmi; dodám k tomu, že existuje fyzická různost mezi bílou a černou rasou, která, jak věřím, provždy vyloučí, aby spolu obě rasy žily na bázi sociální a politické rovnosti. A protože nemohou žít v rovnosti, ale přesto zůstávají spolu, musí existovat nadřazení a podřízení, a já se zasazuji jako každý jiný o to, aby nadřazené postavení bylo přisouzeno bílé rase.“

Lincolnův vrah, mající tajné spojení s *Bank of England*, byl propuštěn z vězení a později vedl v Anglii příjemný život.,

James Abram Garfield, 20. prezident – zavražděn roku 1881. Vydal státní obligace (spořicí dluhopisy), aby snížil státní dluh. *Sledoval politiku tvrdé měny - kryté ve stoprocentní výši zlatem nebo stříbrem.* Vražda se udála pár týdnů poté, co zveřejnil svou peněžní agendu.,

William McKinley, 25. prezident – zavražděn roku 1901. *Rozhodně vyžadoval zlatý standard.* Je nutné vědět, že kupní síla dolaru v roce 1900 byla téměř na cent shodná s kupní silou z roku 1800 - o celých sto let dříve! Dokud měl stát v rukou zlato a kryl jím peníze, neexistovala téměř žádná inflace.,

John Fitzgerald Kennedy, 35. prezident – zavražděn roku 1963. Ohrozil zisky soukromé americké *Centrální banky FED* (Federal Reserve Bank neboli Federální rezervní systém, který je podivnou obdobou Centrálních bank: především nepatří státu, ale je v soukromých rukou – ač není vlastně známo, komu ty ruce patří a jaké tělo je uvádí v činnost), a to tím, že dne 4. června 1963 svým nařízením *Executive Order 11110* umožnil vydávání vlastních „pravých“ amerických dolarů, „*kennedyho*“ dolarů, *krytých stříbrnými rezervami* Ministerstva financí USA. Na kennedyho dolaru se píše: *United States Note* (Bankovka Spojených států) a ne jako dříve a později „*Federal Reserve Note*“ (Bankovka FEDu). Čtyři miliardy těchto nezatížených bankovek, které se dostaly

do oběhu, musel další prezident *Lyndon Baines Johnson* ihned stáhnout. Od té doby se žádný z dalších prezidentů neodvážil protivit „neviditelné vládě“ bankéřů.

Veřejnou popravu Kennedyho podle některých hodnověrných zdrojů uskutečnila *CIA* (*Central intelligence Agency* neboli americká *Ústřední zpravodajská služba*, označovaná jako *americké gestapo*), která to prý měla beztak v plánu, protože „když se Kennedy dozvěděl o mimozemských projektech, dal tajným službám v roce 1963 ultimátum a pohrozil, že veřejnosti oznámí přítomnost mimozemšťanů, pokud nepřestanou s drogovými obchody k financování tajných vesmírných plánů.“ Atentát vyšetřovala *Warrenova komise* (Zvláštní výbor Sněmovny reprezentantů USA pro vyšetření atentátu, sestávající z velké části z členů *Council on Foreign Relations CFR*, neboli z lidí, kteří mají kontakty s mimozemskými civilizacemi). Tato komise navzdory jasným protidůkazům obvinila z vraždy a zatkla údajně šíleného, samostatného či osamělého pachatele, který byl zastřelen dřív, než mohl stanout před soudem. Na četná svědectví, která oficiální verze vyvracela, nebyl brán zřetel, desítky svědků v nápadně krátkém čase zvláštním způsobem zahynuly, nezpochybnitelné skutečnosti byly zamlženy, překrouceny, pozměněny, zamlčeny. Vlna podivných úmrtí zavřela ústa i všem pochybovačům nebo dalším lidem, kteří se k případu Kennedy byt' jen trochu přiblížili. Soudy rozhodly, aby akta o atentátu zůstala na 75 let pod zámkem. Ani dnes, navzdory zákonu o právu veřejnosti na informace ze dne 4.7.1974 nelze do nich plněji nahlédnout. (Prezident *Donald Trump* schválil ke zveřejnění jen část utajovaných dokumentů. Argumentoval tím, že „neměl jinou možnost“, aby neohrozil národní bezpečnost a nezpůsobil „nezvratnou škodu“. Dodal, že na něho ve věci odložení některých dokumentů naléhala *FBI* i *CIA*.)

V pořadí 40. americký prezident *Ronald Wilson Reagan*, který si na konci své éry uvědomil, jak malou moc vlastně má a přes to se pokusil osvobodit Američany od sevření nesplacitelných dluhů, nebyl sice zavražděn, ale ještě zdravý byl představován jako senilní a pomatený.

Avšak likvidování bývají i bankéři, kteří vážněji odporují internacionální finanční oligarchii. Jako třeba důvěrný poradce *Helmuta Kohla* a šéf *Deutsche Bank Alfred Herrhausen*, který byl proti zavedení eura namísto marky a který se zasazoval o odpuštění dluhů zemím třetího světa (pravděpodobně by si to nedovolil, kdyby tato banka neměla své úvěry vývojovým zemím dokonale zabezpečené). Jeho návrh byl existenčním ohrožením pro mnoho mezinárodních bank, zvláště amerických, většinou židovských. Byl tedy zabít výbuchem nastražené bomby. A je téměř vyloučeno, že vraždu, jak bylo předstíráno, spáchala *Frakce Rudé armády RAF* (*Rote Armee Fraktion*), která se k ní údajně přihlásila.

Německý politik a bývalý spolkový ministr financí *Oskar Lafontain* v roce 1990 prohlásil: „Světová politika je ovládána velkým finančním impériem.“ Poté byl na něho spáchán atentát. (Obvykle se hned nezabíjí, ale osoby „umírají“ prostřednictvím masmédií. Kdo se nepodvolí, na toho sdělovací prostředky nejprve začnou kydat špínu, a teprve pokud to nestačí, následuje třeba „sebevražda“, „nehoda“ nebo třeba „srdeční infarkt“.)

Jak dokážou bankovní mafiáni své jednotlivé členy naopak chránit, můžeme vidět na případě finančníka Hitlerových zbrojních projektů, prezidenta říšské banky *Reichsbank* a ministra hospodářství *Hjalmar H.G. Schachta*. Ten v roce 1931 prohlásil: „Nacisté neumějí vládnout, ale já mohu vládnout jejich prostřednictvím.“ Bankovní domy jeho skupiny poskytly na vybudování a vyzbrojení *Wermachtu*, *Luftwaffe* a *Kriegsmarine* zhruba 30 milionů dolarů. Schacht byl v *Norimberském procesu* s válečnými zločinci obžalován, shledán vinným a přece nakonec osvobozen. A když jej *Stuttgartský denacifikační soud* odsoudil k osmi letům nucených prací a Schacht se odvolal, byl rozsudkem zproštěn viny.

A kromě dlouhé řady jiných, třeba také představitelé vatikánské banky *IOR* (*Instituto Opere Religiose*), kteří byli plně usvědčeni z rozsáhlého úplatkářství, praní špinavých peněz a zločinného kšeftování s vírou a věřícími a kteří nebyli fakticky nijak potrestáni, ani alespoň patřičně pranýřováni.

V Praze byl spáchán atentát na *JUDr. Aloise Rašína*, prvního československého ministra financí se zvláštní pravomocí, který v roce 1919 uskutečnil měnovou reformu. Tento razantní vlastenec uzavřel hranice a provedl odluku od rakousko-uherské měny, zlikvidoval inflační peníze a zabránil znehodnocení úspor, *zavedl krytí československé koruny zlatem* (jedna koruna měla krytí 0,328 gramu ryziho zlata), prosadil *zákon, zakazující státní bance poskytovat půjčky státu*, zdanil majetky a přírůstky majetku, obhájil rozpočtové úspory a prosadil deflaci, která zpevnila korunu. Zatím co naši sousedé trpěli hyperinflací a rozvratem peněžního oběhu, československá koruna se stala jednou z nejstabilnějších měn v Evropě. Jejím posilováním pomohl potom Rašín podnikům, ale jak napsala historička *Jana Čechurová*, „sociální hlediska odsouval s tím, že to lidé musí ještě chvíli vydržet“ - jeho reforma měla tvrdý dopad především na nejchudší vrstvy. Někteří legionáři ho odsuzovali za výrok, že „za práci pro vlast se neplatí“. Dřív než s ním skoncovala zahraniční finanční mafie, zastřelil ho bídou rozhořčený anarchokomunistický mladík.

Dolar stále chce zaujímat pozici světové měny a mezinárodní měnové rezervy. Jakýkoli odpor proti tomu byl a je brutálně potlačován. Odklon od „zelených papírků“ neboli podle indiánů „žabích kůží“ se stal nakonec osudným například *Saddámovi Husajnovi*, protože odmítl prodávat ropu za dolary, takže *Irák* se rázem změnil v „darebácký stát“. A to spolu s *Íránem* a severní *Koreou*, které měly podobné úmysly. Podobně jako Husajn skončil i libyjský vůdce *Muhammad Kaddáfí*, který chtěl zavést vlastní africkou jednotnou měnu - zlatý dinár a iránský prezident *Mahmúd Ahmadínežád*, který při každé příležitosti kritizoval americké vedení. Oba dva vyhlásili, že v budoucnu nebudou obchodovat s ropou pouze v dolarech, ale také v jiných měnách. Kaddáfí si chtěl navíc vyzvednout z britské *Bank of England* 144 tun libyjských zlatých rezerv a dopravit je zpět do Libye. Toto zlato však banka ani neměla k dispozici, neboť je vypůjčila nebo snad prodala. Zemřít musel i charismatický venezuelský prezident *Hugo Chávéz*, který již z Londýna vyzvedl a odvezl domů zlato své země a prohlásil, že již nebude obchodovat s venezuelskou ropou za dolary a zestátněním nalezišť ropy zdvojnásobil příjmy své země. (V dohodě z *Bretton Woods* z července 1944 slíbili Spojené státy světu, že jejich dolar bude vždy krytý zlatem a že každý bude moci svoje dolarové přebytky vzniklé z obchodu kdykoli vyměnit u americké centrální banky FED za zlato. S tímto „obchodem“ souhlasili pod velkým nátlakem ze strany USA zástupci 44 národů, mezi nimi také SSSR, Polsko a Československo, ale rovněž důležití producenti ropy jako Irán, Irák aj. Když pak Spojené státy v roce 1971 dohodu z *Bretton Woods* jednostranně vypověděly a když v r. 1971 americký prezident *Richard Nixon* „dočasně“ zrušil dolarovou konvertibilitu za zlato, začal americký dolar ztrácet privilegium světové měny.) Irácká válka byla z tohoto pohledu válkou na obranu „petrodolaru“. Následkem je skutečný i zinscenovaný terorismus (zejména útoky 11. září 2001 na newyorské Světové obchodní centrum a washingtonský Pentagon) a přivolení vyděšených občanů ke své totální kontrole. Když se skupina fanatiků dopustí nějakého zvěrstva, označujeme je jako teroristy, což nepochybně jsou. Když ale je mnohem větší zvěrstvo páčáno ve jménu vlády, je tento čin naopak považován jako obrana naší demokracie. V Hirošimě a Nagasaki byly obětovány i životy amerických zajatců. Kobercové bombardování obyvatelstva se stalo nezbytnou strategií války (Drážďany, Royan, Korea, Vietnam, Irák, Afganistan...) Britský herec, režisér a novinář *Sir Peter Alexander Ustinov* o terorismu prohlásil: „Válka je terorem bohatých, teror je válkou chudých“. Ostatně v květnu 1977 vláda USA prohlásila, že je povinována vojenskou intervencí, jedná-li se o zajištění „neomezeného přístupu na klíčové trhy, k zásobám energie a strategickým zdrojům.“ *Islámský stát* je potomkem irácké války z roku 2003. (Málokdo si uvědomuje, že za posledních 200 let se ani jednou nestalo, že by kterákoli z arabských zemí napadla některou z těch západních. A západní násilí překonalo i to, co nám předvádí bestiální terorismus Islámského státu.)

Bombardovací letadla znovu pustoší *Syrskou arabskou republiku*, jedinou středomořskou zemi, která zůstává vlastníkem své ropné společnosti se zásobou 2,500 milionu barelů, zemi, která se vyhnula privatizaci, zemi, která je plně v rukou svých podniků. V syrských médiích a

vysokých školách se otevřeně probírá, jak ovlivnit či oslabit globální mocenské elity. Syřané pochopili, že skutečná moc Západu nespočívá v *Bílém domě*, ale spíše v centrálních bankách (Syrie je jednou z mála zemí bez dluhů u *Mezinárodního měnového fondu*) a v komplexní a výkonné síti *think tanků* (z angl. doslova *myšlenkových nádrží*), jako jsou *SRI* (Amerika), *OCTO* (Holandsko), *CSCE* (Kanada), *Atlantická rada* (USA-NATO), *Římský klub* (světové elity), *klub Bilderberg* (uzavřené konference), atd. Není divu, že demokraticky zvolený syrský autoritativní prezident *Bašár Háfiz al-Asad*, vojensky podporovaný Ruskem je v nemilosti u USA i EU.

Všechny státy západního světa jsou zoufale zadluženy a již dlouho na mizině, a lidé se ptají u koho mají ony dluhy. Nejkratěji řečeno, u malého kartelu soukromých západních bank, které jsou fakticky již samy zkrachovalé a platební schopnost uměle udržují při životě jen prostřednictvím víry v nemožné svými bilančními triky a zvláštními nařízeními. A to dokud samy nerozhodnou, že neodvratná světová finanční krize nebývalých rozměrů má propuknout. Málokdo si uvědomuje, že Spojené státy ve skutečnosti nemají vlastní měnu, ale půjčují si dolary od soukromé americké cedulové, tj. ústřední banky *FED*, u které se zadlužily natolik, že *všechny* pozemkové nemovitosti USA jsou u ní již desetiletí v zástavě. Jen úroky ze státních dluhů obnášejí ročně zhruba 50.000.000.000 US-dolarů.

FED (neformálně *Fed*, oficiálně *Federální rezervní systém*, neboli americká centrální banka) založil americký židovský bankéř *Paul Moritz Warburg*. Vznikla spiklenecky načasovaným, těsně předvánočním podepsáním *Zákona o federálních rezervách* (*Federal Reserve Act*) dne 23.12.1913 prezidentem USA *Woodrowem Wilsonem*. Kongres zasedal v noci v takovém chvatu, že většina jeho členů jej ani nečetla a za nepřítomnosti senátorů, kteří právě odjeli na vánoční dovolenou, mezi nimiž byla většina těch, kteří se zákonem nesouhlasili. Zákon byl nakonec schválen pouze třemi senátory. Samotné znění tohoto zákona vzešlo z přísně utajeného setkání sedmi mocných mužů, zastupujících zájmy *Rockefellerů*, *J.P.Morgana*, a *Rothschildovy rodiny* na ostrově *Jekyll Island*. Hlavním rysem zákona je získání pověření (z americké ústavy explicitně dané Kongresu) tisknout peníze a poskytovat je americké vládě na úvěr. *FED* není nikým a ničím kontrolována, nikomu se nezodpovídá, nemá žádný rozpočet a funguje fakticky jako nezávislý orgán.

Ani britská libra nepatří Britům, nýbrž soukromým bankéřům. Totéž platí pro peněžní systémy většiny ostatních národů, jež nepatří státům, nýbrž soukromým mezinárodním půjčovatelům peněz.

Že záplava nekrytých peněz, jmenovitě dolarů je nesmírná, lze také usoudit z rozhodnutí *FEDu*, že nesmí být zveřejňováno množství peněz, které má dané národní hospodářství k dispozici.

Ruský prezident *Vladimir Vladimirovič Putin* po údajných jednáních s Čínou údajně nařídil přípravu operace *Dvouhlavý zlatý orel* - ražení pětirublové mince s obsahem zlata 0,1244 trojské unce (1 trojská unce = 31,1034768 gramů) o průměru 18 mm s ražbou dvouhlavého orla se štítem a korunou, která se má stát světovou alternativou k americkému dolaru a k euru při obchodování se zásobami energie. Zdá se, že Rusko si masivní ražbu zlatých mincí může dovolit, protože vlastní druhé největší zásoby zlata ve svých trezorech a obrovské zásoby těžitelného zlata v nově otevíraných ložiscích a protože zlato navíc ještě skupuje. (Kromě toho má Rusko v existenčním držení *FEDu* 48,6 tun zlata, které dodalo do Ameriky v letech 1904-1912 na vytvoření „zlatého poolu“ Ligy národů, při čem suma 4% ročně za jeho více než stoleté používání nebyla nikdy vyplacena.) Zavedení zlatého standardu pro ruský rubl by zapříčinil pád kurzu znehodnocených měn, především dolaru a eura a vysoké zreálnění ceny zlata, které může ze současných 1250 USD za trojskou unci vzrůst i více než desetinásobně. To by potom mělo katastrofální dopad na ekonomiky v koloniální závislosti na USA. Česká republika má podle některých odborníků ještě tak pět let, aby se na tuto převratnou změnu v mezinárodním finančním systému připravila.

Sankce neboli donucovací opatření proti Rusku, zejména obchodní, začínají mít jiné výsledky, než očekávali jejich vyhlášovatelé. Rusko přes nemalé potíže neustupuje, zavádí protiopatření, uskromňuje se, dříve dovážené zboží začíná vyrábět samo, stává se samostatnějším a výhledově silnějším, při čem také sankcionistický blok trpí na obchodních ziscích a jeho politika se stává nevěrohodnou. Přestane-li Rusko prodávat své nerostné bohatství, jako je například paládium, nikl a další suroviny, bude to mít na evropskou i americkou ekonomiku zničující dopad. Rusko také může zastavit dodávky svého plynu, anebo za něj požadovat platby v rublech nebo ve zlatě, což by fakticky rozvrátilo hospodářství celého západního světa. Jedinou dobrou stránkou obchodních sankcí je, že úbytkem přepravovaného zboží by ubylo znečišťování přírody spaliny z nafty či benzínu.

V pozadí glorifikované „*Havlovy sametové revoluce*“ v roce 1989, stojí podle všeho světová finanční mafie, jež zatím zákulisně prosazuje *zadlužování* a *předlužování* evropských států.

Oficiálně je nám neustále zdůrazňováno, že jsme se nikdy neměli celkově tak dobře jako nyní, ovšem bez dovětku, že je to především „díky“ našemu posametovému předlužování.

Do roku 1989 ČSR a ČSFR nebyly zadlužené. Naopak měly 400 miliard vlastních a zahraničních aktiv. Nyní je však přiznávána výše zahraničních dluhů ČR více než 2,900 bilionů Kč, což je suma prakticky nesplacitelná. Přitom nejsou rozlišeny zveřejněny dluhy s úročením jednoduchým a složeným, ani jejich splácené částky, pokud tyto vůbec existují. Schodkové hospodaření dál a dál zadlužuje stát i u ČNB, která kryje své úvěry vládám ČR tiskem machinačních nekrytých peněz při čem výše všech úvěrů je tu i kvůli různým skrytým výdajům ze zákona tajná. *Výši celkového zadlužení tedy občané neznají.* Avšak i kdyby naprosto všechny dluhy byly již zcela uhrazeny, i kdyby nedocházelo k novým půjčkám a splatné by byly už jen úročené úroky z úroků představované pouze jako dluhy, výše těchto úroků bude už pravděpodobně vyšší než všechny dluhy vlastní.

Pokud jde o *Státní dluh*, v *Encyklopedii Britannica* z roku 1956 se píše: „Státní dluh je dluh, který má stát u svých občanů.“ Pokud by ale byly zavedeny zákony zavádějící dokonalou kontrolu, takže státní dluh by poklesl na nulu, měli by správci systému velký problém, neboť by nám již nemohli předstírat, že potřebují více likvidity. Státní dluh je pro správce systému nutným důvodem toho, aby po nás vyžadovali stále vyšší poplatky.

Je pozoruhodné, že ačkoliv je ČR předlužena, půjčuje ČNB peníze do zahraničí *se státním ručením*. Tak třeba nechvalně známému *Mezinárodnímu měnovému fondu MMF*, přezývanému v tisku jím lichvářsky úvěrovaných zemí třetího světa „*Institute for Misery and Famine*“ (Institut bídy a hladu) nebo i hrubě „*International Mother Fuckers*“ (Mezinárodní matka zmrdu) půjčila v roce 2013 2,53 miliard eur + v roce 2009 navrhovaných 1,03 miliard eur anebo v roce 2018 1,5 miliard eur, a to hlavně na „záchranu evropské měny“. (K tomu ředitelka společnosti *Next Finance Markéta Šichtařová* v iDNES.cz 17.12.2011 prohlásila: „Ano, MMF je ‚naprosto bezpečná nadnárodní organizace‘, ale jen do okamžiku, než zbankrotuje... Když Česko půjčí MMF, pak půjčí jihu Evropy. A své peníze už nikdy neuvidí. A tudíž je neuvidíme ani my... Německo se nechalo slyšet, že peníze MMF poskytne jen pod podmínkou, že by do MMF přispěly také země jako USA nebo třeba Čína. No a americká centrální banka na to odpověděla, že takového podniku se nebude účastnit ani náhodou, protože je moc rizikový.“)

Předlužení je na rozdíl od zadlužení stav, kdy člověk, skupina obyvatelstva nebo stát nejsou schopni plnit své finanční závazky, kdy z nich už sotva splácí úročené úroky z úroků a stávají se doslova vazalem půjčovatele. Téměř vše je na dluh, i dluh je na dluh. Národy jsou natolik předluženy, že podle spisovatele *Jo Conrada* jejich hospodářství lze udržovat jen poskytováním dalších úvěrů, což fakticky znamená, že v podstatě všechno co vlastníme, musí sloužit

jako pojištění pro tyto úvěry. Kdyby se měly úvěry jednou požadovat zpátky, mohli by poskytovatelé úvěrů prohlásit celou naši planetu za svůj majetek.

V podzemí přísně střežené ústřední *České národní banky* ČNB jsem nedávno zhlédl stálou expozici *Lidé a peníze*. V zasklené vitrině je tam chlubně rozevřená velká návštěvní kniha. Pod datem 19. února 1991 je v ní jako host (tehdy ještě *Státní banky československé* SBČS) podepsán nejbohatší muž v historii lidstva, prezident světoznámé banky *Chase Manhattan* (založené hlavně penězi z ilegálního pašování alkoholu a prostituce) a zakladatel spikleneckého klubu *Bilderberg* *David Rockefeller*. Je těžko ubránit se dojmu, že jeho návštěva souvisí s vlastizrádným rozdělením ČSFR, s přejmenováním SBČS na ČNB, znamenajícím její oddělení od státu s mocí řídit jeho rozpočtovou politiku a se zadlužováním českého národa.

Podle *Ústavy ČR z roku 1992* postavení ČNB stanoví *Zákon o ČNB č. 6/1993 Sb.* podle kterého ČNB je ústřední bankou ČR, je právnickou osobou veřejného práva (orgánem veřejné moci) s vlastním majetkem, její bankovní radu jmenuje a může odvolat jen prezident (ale nesmí vyžadovat ani přijímat pokyny od presidenta republiky, vlády či jiných orgánů ČR), je součástí Evropského systému centrálních bank se záměrem přispívat k dosažení cílů EU, přímo spadá pod *Evropskou centrální banku ECB* (pokyny či příkazy smí přijímat pouze od ní), dohlíží na instituce a osoby působící na finančním trhu, její účetní závěrka je ověřována prakticky jí vybranými auditory, má dohled například nad pojišťovnami a penzijními fondy, *Ministerstvo vnitra* jí musí poskytovat údaje z registru obyvatel, její členové a zaměstnanci mají povinnost celoživotního zachovávání mlčenlivosti, stát nad ní nemá žádnou kontrolu a je odkázaný pouze na její zprávy... a - libovolně tiskne bankovky, kde dřívější sdělení, že „*jsou kryté zlatem a ostatními aktivy Státní banky československé*“ nahradil nic nezaručující či ani neslibující nápis „*Česká národní banka*“. Z tohoto zákona je zřejmé, že tato banka stojí nad státem.

Jakoby nikdy neexistoval prvorepublikový *Zákon o zlaté měně ze dne 7.11.1929*, stanovující, že 1 Kč se rovná svou hodnotou 44.58 mg ryzího zlata a že *Národní banka československá* byla povinna udržovat kurz svých bankovek na této úrovni, ani *komunistický zákon ze dne 1.6.1953*, stanovující zlatý obsah koruny na 0,123426 g zlata.

Britsko-český spisovatel *Benjamin Kuras* poukázal na to, že „na anglických bankovkách najdeme alespoň nenápadný nápis tohoto typu: „*Bank of England* slibuje zaplatit držiteli na požádání částku 20 liber. Dvacet liber čeho vlastně? Kdysi tam však stávalo psáno „sterling“, tedy ryzího stříbra, takže Anglická banka nám kdysi slibovala - slibovávala - že papírek zvící jedné libry sterlingu je směnitelný za 0,454 kilogramu ryzího stříbra. Takže nám může dojít, že nemáme žádné peníze, nýbrž jen písemný slib neboli slibní úpis, že někdo držiteli tohoto papírku zaplatí něco, co zase existuje jen jako slib. Ten, kdo tento slib vydal a podepsal, sám nepotřebuje nic mít, kromě práva tisknout podobné sliby.“ Britské bankovky slibují vyplatit držiteli na požádání *peněžní sumu*, jakou ona bankovka má.

Uplatněním uvedeného speciálního Zákona o ČNB, české národní zlato a do té doby zlatem kryté peníze českého národa, rázem připadly České národní bance, která s nimi nakládá svévolně nebo podle pokynů či příkazů Evropské centrální banky.

Podle všeho se dá říci, že ČNB se svými výjimečnými pravomocemi je ve skutečnosti pobočka Evropské centrální banky s charakterem *FEDu*, tedy soukromé ústřední americké banky, která *tiskne nekryté peníze a drazé je půjčuje svému státu*.

Ekonom, konzultant a autor ekonomické literatury *Lukáš Kovanda* prohlásil: „Samotná existence centrálního bankovníctví je v přímém rozporu s idejemi vskutku nespoutaného trhu. Pokud má být kapitalismus opravdu nespoutaný, není přece možné, aby tak stěžejní cenu - totiž cenu peněz v ekonomice - určovalo „politbyro“, byť třeba i nazvané „bankovní rada“, a nikoli trh.“ (*Reflex* 14. května 2015)

Ústavní zákon o ČNB umožňuje této centrální bance neuvěřitelné machinace. Ta největší se udála v září 1998, kdy ČNB většinu ze zhruba 63 tun zlata, které připadly České republice po rozdělení Československa, vyměnila či prodala za dluhopisy s Německem (*Stanislav Motl: „Kam zmizel zlatý poklad republiky“* – Praha, Rybka, 2003,2007).

Podle zprávy žurnalisty *Vojtěcha Wolfa* v *Lidových novinách* (čtvrtek 11. června 2015) ČNB se mezi lety 1997 až 1998 zbavila výprodejem asi 56 tun zlata a od roku 2008, kdy vypukla finanční krize, ještě dalších 2,8 tun. Ačkoliv by ČNB měla tedy podle všeho držet zhruba už jen 4 tuny zlata, prezentováno je 10,446 tun. Z těchto se téměř pět tun údajně nachází v jejích trezorech a zbytek je prý uložen neznámo kde v zahraničí. Jestliže ale v roce 1982 mělo být v bance minimálně ještě 16 tun zlata v historických mincích, další z mnoha otázek na které ČNB odmítá komukoli odpovědět je, kam se většina těchto zlatých mincí poděla. Bývalý český politik *Doc.RSDr. Jaroslav Štrait, CSc.* však v knize „*Velký zlatý tunel*“ (Praha, Futura, 2011) uvádí, že ČNB 14-15 tun těchto mincí vyvezla do Švýcarska a tam je prodala za směšnou účetní cenu 60 Kč za gram.

Někteří znalci jakoby naznačovali, že snad nemuselo jít jen o nějaké *prosté* velezlodějiny: Aby si ČR mohla a *musela* půjčovat neboli se zadlužovat, nesměla mít podle zásad MMF svoji měnu krytou zlatem a že snad i proto nedotknutelný bývalý prezident ČR *Václav Havel*, alkoholik (mezi přáteli v divadelním prostředí známý pod jménem *Venca Flaška*), deviantní smilník a neukojitelný ješita pomatený svojí důležitostí, druhořadý dramaturg a esejista, nepřínosně napodobující díla představitele absurdního divadla *Samuela Becketta*, spisovatele *George Orwella* či *Franze (Anschela) Kafky*, nositel *Záslužného spolkového kříže* druhého stupně (jednoho z nejvyšších vyznamenání Spolkové republiky Německo), atd., atd., jmenoval či snad pod kuratelou kancléře knížete *Karla Schwarzenberga* musel jmenovat radu ČNB s guvernérem *ing.Josefem Tošovským*, radu spříseženeckou se speciálním úkolem národní zlato nějak zlodějsky zašantročit. (O kuratele může napovídat, že když slovenský premiér *Vladimír Mečiar* při jednáních o vlastizrádném rozdělení ČSFR, tj. bez všelidového hlasování, důrazně žádal Havla o schůzku jen mezi čtyřma očima, Havel trval či musel trvat na Schwarzenbergově přítomnosti.)

V nedávné studii britského historika *Martina Davida Browna*, zveřejněné v *Central Europe Review* se Česká republika ocitla na seznamech těch zemí, které mají minimální zlaté rezervy, při čem většina těchto zemí je charakterizována přízviskem „rozvojové země“. ČNB však přesto s rozprodáváním zbylého zlata pokračuje.

Jeden z židovských svobodných zednářů radí: „Chceš-li zničit nějakou organizaci, vlož do ní peníze a ona se zničí sama.“ Rockefeller v Praze „utratil“ roku 1991 miliony dolarů, a to nejspíše podobně jako přiznávaných devět miliard dolarů, které světoví bankovní mafiáni od roku 1983 „věnovali“ střední a východní Evropě na tzv. „*podporu společenských změn*“.

Stojí za povšimnutí, že téměř svatý *Václav Havel*, jehož spisovatel a režisér *Igor Chaun* směšně nazval „*rytířem světa*“ a *PhDr. Petr Čermák* trefně „*otcem naší doby*“, byl roku 1977 na návštěvě „doma“ u *Rockefellerů*, a to spolu s *Davidem Rockefellerem*, miliardářem *Georgie Sörosem* a šedou eminencí americké zahraniční politiky *Zbigniewem Brzezinskim* na uzavřeném jednání v sídle *Nadace bratří Rockefellerů* v *Pocantiku*. U této málo známé skutečnosti si může člověk vzpomenout na tvrzení amerického prezidenta *Franklina Delano Roosevelta*: „V politice se nic neděje náhodně. Když se něco stane, můžeme si být jisti, že to tak bylo naplánováno.“ Nejednalo se tehdy v *Pocantiku* i o zapojení českého státu do tzv. *schengenské spolupráce*, znamenající faktické zrušení vnitřních hranic evropských zemí? Nepřipravovali již tehdy nejpřednější židovští Američané přemísťování muslimů do Evropy, do vysněné budoucí *Panevropy* iniciátora vzniku EU doktora filozofie hraběte *Richarda Mikuláše Coudenhove-Kalergiho*? (Rakouský politik *Kalergi* (1894-1972) předpokládal ovládnutí Evropy „vznešenými elitami“, a to přetvořením stejnorodých evropských národů hromadným přistěhovalectvím Afričanů a Asiatů ve snadno ovladatelný „*křížený lid*“, v obyvatele bez jakékoli národní, historické a kulturní soudržnosti. Je pozoruhodné, že *Kalergi* již v roce 1955 navrhnul Radě Evropy RE, aby se *Beethovenova* a

Schillerova *Óda na radost* stala její hymnou a tak byla zneužita - nyní je hymnou jak RE, tak i EU, které ji nazývají evropskou hymnou. Je zřejmé, že Evropská integrace se rovná rasové genocidě. Vytvoření nové míšenecké „negroidní euroasijské rasy“ je nezbytnou podmínkou ke kompaktibilitě s americkou etnickou strukturou společnosti a nezbytnou podmínkou k vytvoření „Spojených států“ na obou březích Atlantiku – faktickým připojením Evropy k USA bez války. Zde je záhodno si uvědomit, že Americká Unie je důsledkem krutého násilí, války Severu proti Jihu a nikoli dobrovolného spojení politických národů.)

Když jeden z předáků *Panevropského hnutí* a první prezident EU *Herman Achilles Van Rompuy* v roce 2010 vyhlásil, že „doba homogenních národních států je u konce“ a v roce 2012 na speciálním kongresu ve Vídni, pořádaném na oslavu 90 let panevropského hnutí obdržel *Evropskou cenu Caudenhova-Kalergiho* (jejíž nositelkou jsou například i *A.Merkelová* anebo *J.Claude Junckers*), nevzbudilo to zvláštní odezvu. Ale za pár let v českých televizních *Otázkách Václava Moravce* pronesl sociolog *Jan Hartl*, přizvukující zamerikanizovanému ekonomovi *Janu Švejnarovi* a „skromnému“ prelátovi *Tomáši Halíkovi*, představovanému jako budoucí hlava státu (údajně „byl svými stoupenci donucen a opravdu z nezbytnosti se uvolil případně nastoupit po Václavu Havlovi do prezidentského úřadu“), kteří s ním volali po vstřícné imigrační politice pozoruhodný výrok: „Poté, co jsme se po druhé světové válce zbavili německé menšiny, jsme *nepřirozeně* etnicky homogenní stát.“ (V ČR je činná pobočka *Panevropské Unie PU - Panevropská unie Česko*, které předsedá vysokoškolský pedagog politologie *Doc.Dr. Rudolf Kučera*.)

Evropská vstřícnost muslimským běžencům vychází z Havlovy koncepce *Aliance civilizací AC*. Autorem její preambule je on sám. ČR začala participovat na aktivitách AC v lednu 2008, kdy se stala členem *Skupiny přátel Aliance civilizací ARAC*. Tu tvoří osmdesátka členů OSN včetně všech členských zemí EU. *Akční plán Aliance civilizací v ČR pro roky 2009-2010* vzala vláda na vědomí svým *usnesením č. 1235*. ČR tak po vzoru západní Evropy pomáhá budovat *Eurábii* a zasazuje se o všestranný rozvoj vztahů mezi EU a arabským světem. Zasluhou Aliance civilizací slaví plíživá islamizace úspěchy. Například v Anglii byla již zřízena speciální policejní jednotka, stíhající občany kvůli *trestnému činu islamofobie*. K zatčení tam stačí již třeba nějaká i oprávněná a věcná veřejná kritika islámu.

V pozadí uprchlické krize stojí nejenom nejbližší zájem poškodit Evropu a oslabovat bílou inteligentní rasu, nýbrž spolu s úbytkem mladého afrického obyvatelstva snaha o ovládnutí a surovinové ožebračení Afriky. Iluminátské biotechnologické společnosti se přitom pokoušejí využít hlad na místech jako je Afrika, aby měli kam vyhazovat své mizerné produkty.

Mgr. Petr Hannig, předseda *Strany zdravého rozumu* ve svém článku *Vystupme z OSN!* (5.11.2018) naléhavě varoval před podepsáním *Globálního paktu o uprchlících* a *Globálního paktu o bezpečné, řízené a pravidelné migraci* vyhotovenou OSN, které navazují na prý „nezávaznou“ *Marrakéšskou deklaraci* a *Newyorskou deklaraci*, které ČR již podepsala. Marrakéšská deklarace ale závazná je, neboť již třeba slovíčko *commitment*, které se v ní vyskytuje 38 krát se z angličtiny do češtiny překládá jako *závazek* a do italštiny jako *impegno*, kteréžto v češtině opět znamená *závazek*. Podobný a rafinovaně korektní text Globálního paktu je nejasný, nejednoznačný, umožňující různé interpretace (migraci lze například chápat jako základní lidské právo, atd.). Zřejmým cílem paktů je i podle prohlášení maďarského ministra zahraničních věcí *Pétera Szijjártóa* legalizovat ilegální přistěhovalectví. USA, Slovensko, Maďarsko a několik dalších států odmítlo Globální pakt podepsat.

Sám pojem národa, národního území a vlastenectví je postupně odstraňován. O tom nás mohou přesvědčit hned tři různá znění preambulí neboli úvodů našich ústav: *Ústava ČSR* z roku 1920 začíná slovy „*My národ... se svojí domovinou*“, *Ústava ČSSR* z roku 1948 slovy „*My pracující lid*“, kde „*území tvoří jednotný a nedílný celek*“ a *Ústava ČR z roku 1992* slovy „*My občané ... jako součást rodin evropských a světových demokracií...*“ (autorem je *Václav Havel*) a dál v hlavě 7 s „*územními samosprávnými celky*“. Vidíme tu, jak národ byl nahrazen lidem a ten občany, jak naše domovina neboli otčina, nazvaná v naší zatím platné hymně *země česká*, byla nahrazena *územím* a *územními celky* a jak vmícháním našeho národa

do národů jiných, označených jako *součást rodin evropských a světových*, pozbyl náš národ nejvyšší moc v rozhodování nad sebou samým a nad svým územím. Náměstek ministra zahraničních věcí USA *Strobe Talbott* během summitu G-20 v Londýně 2. dubna 2009 prohlásil: „V tomto století začnou být národy tak, jak je dosud známe, nadbytečné; všechny státy budou uznávat jedinou globální autoritu. Národní suverenita konec-konců nebyla moc dobrý nápad.“ Jeho prohlášení koresponduje například i s rozličnými provoláními při sporu o pražskou *Katedrálu sv. Víta*: „Éra národních států skončila - národní zájmy jsou obrozenecký nesmysl - tzv. vlastenectví velebí jen nevětraný pelech - český národ byl vymyšlen a udržuje se při životě jen báčkami - kdo tvrdí, že Katedrála je symbol české státnosti, projevuje zastydělý nacionalismus!“ Anebo že havlisté uvažovali o obnovení dvojího občanství pro bývalé sudetské krajany, o přechodu od sousedství s Bavorskem k prolnutí... a komu se to nezdálo, byl šovinistický pařez.

Ústavní právník *Aleš Gerloch* měl odvalu přijít s návrhem, aby se do ústavy vrátil termín **národ** jako základní pojem naší státnosti. Upozornil, že v současném měnícím se světě, kdy jsme ohrožováni třeba migrací, by bylo příhodné, aby ústava uváděla, že český stát v základu tvoří český národ. (Připomeňme si, že pojem **národ** je v podstatě novodobě historicky vzniklé pevné společenství lidí, spojených společnou řečí, územím, hospodářským životem a psychickým založením, projevujícím se ve společné kultuře, kdežto **lid** může být lidem vesnickým, lidem státním, lidem celé Země zvaným lidstvo nebo člověčenstvo, lidem vmíchaným, smíchaným, kříženým, atd., že **občan** je termín politický, určující příslušnost k určitému státu, soustátí, unii či globálnímu režimu a nakonec, že **světoobčan** je ten, kdo se už přestal cítit i občanem, ten, pro kterého ztratily smysl a přitažlivost tradiční formy loajality (oddanosti, poctivosti, upřímnosti, věrnosti, atd.) a historické sounáležitosti, ten, jehož přesvědčení naplňuje globalizace - že existuje pouze jednotlivec a lidstvo. *Světobčanství* přibližně zhruba charakterizoval francouzský prezident *Emmanuel Macron* výrokem, že „není žádná francouzská kultura, ale pouze různé kultury ve Francii“. Mašinerie na vymývání mozků vytlačuje tedy i samotný pojem *občan*, tedy nějaké ženy či muže a dělá z nás *osoby*: Jste *osoba*, neboli lidský jedinec bez rozdílu pohlaví, úřední či právníká *osoba*, máte *osobní* vozidlo, *osobní* průkaz..., můžete být *osobitý*, můžete být *osobností*. Na jedné straně existují pravidla zasvěcené „elity“, na druhé straně funguje právní systém, v němž dnes žijeme, systém „osob“. Člověk se stává osobou prostřednictvím rodných listů a tak se odevzdává systému. Občanské průkazy jsou definitivním symbolem toho, že jsme zbaveni všech svých přirozených práv. Jejich převzetím a podepsáním automaticky přijmeme i obchodní podmínky. Rodný list v praxi znamená, že již každý chlapec a děvčátko jsou pojistitelní a na základě tohoto dokumentu u firem-států i obchodovatelní, kdy dítě je ohodnocováno podle toho, kde se narodilo a člověk podle toho, kde trvale žije. V roce 1916 Dánsko prodalo za 25 milionů dolarů Spojeným státům severoamerickým jako námořní opěrný bod svoji državu *Panenské ostrovy* se všemi jejich lidmi, to však po souhlasném všelidovém hlasování jak v Dánsku, tak na ostrovech. Nyní se pod nevinnými hlavičkami různých korupčních dohod, protokolů, úmluv či smluv vyměňují, prodávají a kupují se vším všudy, tj. včetně obyvatelstva celé státy, a to i bez nějakých třeba zmanipulovaných referend, takže občané takových států si to ani neuvědomují. Mnohé nasvědčuje tomu, že došlo k handlu některých držav SSSR - například když se Česká republika „stala“ vazalským členem EU podepsáním *Lisabonské smlouvy*, pozměňující *Smlouvu o Evropské unii* a *Smlouvu o založení Evropského společenství*, a to bez jakéhokoli všelidového hlasování. Lisabonská smlouva byla v referendech ve Francii a Nizozemí odmítnuta. 31.11.2009 prezident Václav Klaus svým podpisem tuto smlouvu ratifikoval. Zároveň vyjádřil ostrý nesouhlas s formou, kvalitou i obsahem nátlakového rozhodnutí Ústavního soudu, Česká republika přestane být suverénním státem“. Kdoví proč raději jako odpovědný politik mužně neodstoupil anebo se jako armádní velitel čestně nezastřelil? Nepodlehli třeba mafiánskému náznaku, že by tím ohrozil bezpečnost svých nejbližších?

Adolf Hitler a nikoli bývalý předseda Evropské komise řekl: „Evropské národy tvoří v tomto světě jednu rodinu... Není příliš rozumné představovat si, že v tak přeplněném domě, jakým Evropa je, je možné, aby si komunita národů zachovala dlouhodobě různé legální systémy a různé koncepty práva.“

Nyní parlament ČR projednává jinou ratifikaci: podepsání *Istambulské úmluvy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí*. O její zákeřné nebezpečnosti promluvil u příležitosti svátku sv. Václava dne 28. září 2018 v pražské katedrále sv. Víta český katolický kněz, bohemista, lingvista a pedagog *Mons. prof. PhDr. Petr Piřha, CSc., dr.h.c.*, a to za souhlasné přítomnosti kardinála *ThLic. Dominika Duky, O.P.* Upozornil shromážděné, že vše nebezpečné a nepřijatelné je teprve v její *Důvodové zprávě*, která je tak rozsáhlá, že ji běžný člověk a patrně i dost poslanců nebude číst, že pro plné její pochopení je třeba znát řady předchozích již platných dokumentů, že fakticky jde o nesvobodu: „Tu máme podle Istambulské úmluvy uzákonit ve jménu mocné nátlakové skupiny gendristů a homosexualistů a nikoli homosexuálů, z nichž mnozí s názory homosexualistů nesouhlasí. Dokonale zvrácené zákony, které se u nás mají zavést a v několika zemích již zavedeny jsou, jsou

zaměřeny proti tradiční rodině, tj. otec-muž, matka-žena, děti, tedy děvčata nebo chlapci a prarodiče, vždy muž a žena. Navržené zákony a jejich protagonisté převzali ideologii marxismu a nacismu. Jsou to neomarxisté o čemž se mluví a neonacisté o čemž se cudně mlčí. Navrhované zákony jsou ze své podstaty nedemokratické, jsou diktátorské. Diktatury se vždy potřebovaly zbavit rodiny, která přes jakoukoli dílčí domácí autoritu je demokratickou jednotkou, je nositelem a zdrojem demokracie a zároveň vazebnosti společnosti. Přistoupím k částečnému výčtu toho, co by nás po zavedení tohoto nového zákonodárství čekalo: Vaše rodiny budou roztrženy a rozehnány. Bude k tomu stačit, že dětem řeknete, že muž a žena nejsou totéž. Vezmou vám děti a zatají vám, kam je zašantročili, kam je prodali, kde je vězní. Postačí k tomu křivé obvinění. Určení pohlaví vašich novorozenců podle pohledu do jejich klína bude zrušeno. O svém pohlaví rozhodne dítě samo, a proto budete povinni je vychovávat bezpohlavně a potažmo mu nebudete moci dát ani jméno. Za každý nesouhlas budete deportováni do nápravněvýchovných pracovních táborů vyhlazovacího charakteru. Homosexuálové budou prohlášeni za nadřazenou vládnoucí třídu, vy budete patřit k podřadné výpomocné třídě a pracovat podle pokynů mocných elit, které budou určovat, co se smí a co se nesmí říkat. Budete postaveni pod všechny živočichy, kteří se pohlavně rozmnožují, protože pro kočky, žáby ani hmyz zaváděné zákony neplatí. Je starou zkušeností, že obrana ohrožených svobodných lidí je snazší a efektivnější než vzpoury otroků a vězňů...“) Mons. PhDr. Piřha při zmínce o zemích, kde jsou již zavedeny zákony zaměřené proti tradiční rodině měl na mysli pravděpodobně především Norsko, kde sociální úřad *Barnevern*, přeloženo *Ochrana dětí*, na základě nepravdivého udání a nesprávného posudku psychiatra odsouzeného kvůli stahování dětské pornografie odebral v březnu 2011 rozvedené *Evě Michalákové* dva malé syny, které od sebe oddělil, čím jim znemožnil používat mateřský jazyk a matce s nimi zamezil setkávání. Michaláková žila se svým manželem a svými dvěma syny v Norsku. Ona i s dětmi mají české občanství. Podobné odebírání dětí hlavně v případě sezdání norského a nenorského občana nebo u žadatelů o azyl je v Norsku časté a je přirovnáváno k nacistickému programu *Lebensborne e.V.*, jehož cílem bylo na základě nacistické ideologie o rasové hygieně zvýšit počet árijských dětí pocházejících z mimomanželských svazků.)

Soukmenovec Václava Havla, bývalý velvyslanec v Izraeli *Michael Žantovský* v téměř šestisetstránkové biografii *Havel* (Argo 2014, se stem číslovaných výtisků v celokožené vazbě) citoval, že jeho obdivovaný přítel „*byl podezřelý sám sobě*“. Což je snad paklíč od předpokojů nitra tohoto mytizovaného selektivního humanisty. Jinak publikace hlavně sumarizuje to, co je už více-méně známé a důsledně mlčí o tabuizovaných skutečnostech a o závažných dohadech a výmyslech. Zajímá dnešního čtenáře více, že prezident *von Weizsäcker* dodal Havlovi na Hrad mahagonový kancelářský nábytek, anebo, jestli *Havlův otec Václav a strýc Miloš* byli podle otevřeného dopisu Havlovi od *Zdeňka Spálovského* (špičl 9.5.2001) aktivními členy *organizace sv. Pavel*, mající za úkol germanizaci a likvidaci slovanských národů?; zda se přátelili i s *Adolfem Hitlerem*, zda po okupaci 15.3.1939 byli horlivými agenty *Gestapa* a zda určili *Lidice* jako místo původu atentátu na *Reinharda Heydricha*?; zda strýc Miloš (po kterém prezident Havel, kromě jmění svého otce restituoval velký majetek) udal gestapu šest svých židovských podílníků na Barrandově, za což ho *Heydrich* odměnil tím, že mu byly připsány jejich podíly?; zda i členství samotného prezidenta Havla ve Svato-pavlovské organizaci neosvětluje jeho omlouvání za *vysídlení sudetských Němců*? Zajímá je více, že Američané dodali Havlovi na Hrad stíněnou komoru znemožňující prý odposlouchávání, anebo svědectví o Havlovi od *Richarda Krále, Ctirada Mašína, Jiřího Wolfa* a jiných? Zajímá je více, že ráčkování se stalo poznávací značkou „revoluce“, anebo zda, proč a co konkrétně Havel přísahal v Izraeli u Zdi nářků? Zajímá je více, že vedl „rozpuštěný“ (neřestný) život, anebo zda plnil závazný slib, že zločinným komunistům a jejich prominentům se po „revoluci“ nic nestane, že se jim nic nevezme, ba že mohou rychle a neslýchaně zbohatnout? Zajímají je více jeho divadelní hry (jejich úroveň bývá neoficiálně hodnocena asi jako „hudba“ subkulturní skupiny *Plastic People of the Universe*) anebo zda a do jaké míry hraná je zdůrazňovaná Havlova nesmělost, plachost, skromnost, bezelstnost, neformálnost, laskavost či zdvořilost? Zajímá je více, že se přechytralý desetiletý Havel chtěl stát milionářem, aby postavil „Továrnu dobra“, anebo že se v květnu 1989 nechal podmíněně propustit z vězení, ačkoli podle interního předpisu pro celý východní blok, stanovující, že propuštění na podmínku z vazby a z výkonu trestu ze zdravotních důvodů či na prezidentskou milost bylo možné *bezvýjimečně pouze* tehdy, když odsouzený podepsal spolupráci se *Státní bezpečností* či jinou složkou *Ministerstva vnitra*? Zajímá je víc, že Havel

v roce 1993 chtěl spolu s *Lechem Walesou* demonstrativně porušit v *Bílém domě* zákaz kouření, anebo srovnávání Havla s Walesou, který je důvodně obviňován z dlouhodobé spolupráce s komunistickou tajnou policií? Žantovského kniha je zdá se určena čtenářům, kteří nechtějí být příliš zklamáváni. Židovští koryfeje dál pějí na Havla chvalozpěvy a jeho zfanatizovaní zastánci se ani příliš nepodivují nad tím, že nežaloval své „hanitele“. Tvrdí, že to jsou konspirátoři, zlovolní komunisté, zaprodanci Ruska, duševně nemocní jedinci, atp., se kterými se pan prezident neměl čas zabývat a ve své dobrotě se jimi zabývat ani nechtěl, a „havloidnímu“ režimu poslušně sloužící média zarytě mlčí o míněních, že u nestranných soudních procesů s většinou těchto „pomlouvačů“ by Havel musel pohořet. Při tom je známo, že tento pan prezident si třeba dokázal najít čas i na soudní proces kvůli pitomince: „Z principu věci“ podal žalobu na ochranu osobnosti kvůli billboardu nějakého obuvníka, na němž bylo zobrazeno zátiší s botou, psem a zelenou hlavou, v níž se mohla rozeznat i jeho prezidentská tvář.

Český pedagog, spisovatel, scenárista, publicista a muzikolog *Zdeněk Mahler* ve své vzpomínkové knize ...*ale nebyla to nuda* uvedl, že při akci na propuštění *Václava Havla* z vězení, kdy bylo zajištěno, aby Havel mohl nastoupit v některém divadle na Broadway, „ozval se tichý pokyn od *Tigrida*, že s Havlem jsou jiné plány, než aby se ztratil v exilové anonymitě.“ (Český spisovatel, publicista a politik *Pavel Tigrid*, narozený jako Žid *Pavel Schönfeld* vydával čtvrtletník *Svědectví*, za které byl v Paříži a Americe placen z rozpočtu CIA.)

Novinář *Adam Benjamin Bartoš* pokládá bývalého člena KSČ *Václava Havla*, který byl komunistickým parlamentem jednohlasně zvolen prezidentem ČSFR (při masových ovacích lidu, jaké francouzský lékař *Gustave Le Bon* charakterizuje v geniální knize *Psychologie davu*), tohoto prezidenta, který přísahal věnost *pouze* komunistické ústavě za „užitečnou loutku, maňáska, nebo spíše maskota strůjců světovlády“. (Je dobře si uvědomit, že věhlasná *Charta 77*, u jejíhož zrodu stáli její první mluvčí *Jan Patočka*, *Jiří Hájek* a *Václav Havel*, která byla kolébkou „sametové revoluce“ a spolu s „Pražskou kavárnou“, mocenskou Havlovou základnou, nikdy ve svých dokumentech nevystupovala proti komunistickému režimu jako takovému, ale angažovala se především v jeho „konstruktivní kritice“. Až do poslední chvíle pouze navrhovala alternativy k „vylepšení“ socialistického zřízení, k Dubčkovské měkké formě komunistické vlády, k „socialismu s lidskou tváří“, k němuž se vždy explicitně přihlašovala. Aktivisty či sympatizanty Charty 77 byli převážně bývalí komunisté, kariérně postižení stranickými čistkami po nástupu Husákova vedení - za prezidenta vybral Havla ve spolupráci s STB právě *Gustav Husák*. Převrat v úřadě tehdejšího premiéra *Ladislava Adamce* připravoval již v polovině září Havlův přítel, rockový zpěvák *Michael Kocáb*, jenž řekl: „od Adamce jsem budoval most k Havlovi“ a který podle týdeníku *Spiegel* č.10/90 „představoval underground mezi Havlovými dvorními blázný“. Za své poradce Havel maskoval dvacet svých přátel. Pražský primátor *Jaroslav Kořán* prohlásil: „Celá desetiletí jsme se na tento úkol připravovali. Vznikla obrovská intelektuální zásobárna - ze samých nýmandů.“ Spisovatel *Ivan Klíma* prohlásil: „V Havlově kanceláři se diletantství stalo státním stylem“. První tajemník KSČ a předseda SSM *Vasil Mohorita* tvrdil: „Máme společné zájmy... Havel je muž, který plní sliby. Budeme dobře spolupracovat.“ Předsedou vlády ČSSR a ČSFR se stal hlavní Havlův politický rádce, „Havlův komunista“ právník *Marián Čalfa*, za normalizace člen a vysoký funkcionář KSČ a později vedoucí skupiny, která jednala s *Občanským fórem* a *Veřejností proti násilí* o prosazení Havla za prezidenta nepřímou volbou, a to proti hlavní osobnosti pražského jara 1968 *Alexandru Dubčekovi*, jenž měl větší šance. Při všech jednáních s rozpuštěnou vládou Havla podporoval „Havlův hlas“: disident a signatář Charty 77, atlantista *Saša Vondra*. Tělesným strážcem Václava Havla byl další disident a signatář Charty 77 *John Bok*, jenž zorganizoval a vedl Havlovu ochranku a Havlovi osobně podřízenou osobní stráž, čítající sto policajtů z Ministerstva vnitra. Základní prohlášení Charty bylo odrazem nástupu *Carterovy* administrativy USA a její orientace na destabilizaci socialistických států cestou boje za lidská práva. Ideovou náplň dával v pozadí bývalý tajemník ÚV KSČ *Zdeněk Mlynář*. Činnost Charty byla trvale morálně, materiálně i finančně podporována ze zahraničí. Finanční podpory zasílané ze zahraničí, byly legalizovány v řadě případů jako honoráře za literární tvorbu či jako různé ceny, například *Jana Palacha*, *Františka Kriegla*, *Jaroslava Seiferta* a dalších.) Skutečný, vyhandrkovaný, Novému světovému řádu sloužící a pro komunisty nezbytný Havel byl nastrojen do hávů přemnohých poct, uznání, vysokých vyznamenání anebo čestných doktorátů. Americký kongres mu pochopitelně uspořádal *standing ovations* (ovace ve stoje). Co mohlo být nakonec pompéznějšího, než do nejmenších jednotlivostí globálně organizovaný a katolickou církví zaštitěný pohřeb tohoto ateistického proněmeckého *Aškenáze* (potomka požídošťných *Chazarů*)

v pražské *katedrále svatého Víta*, v místě pro národ z nejcennějších, v místě od pradávna zasvěcenému *Bohu Svantovítovi*, v místě odpočinku opravdových synů a dcer českého národa, než toto hořké memento člověčí ubohosti, než tento jakýsi megaokultní rituál, kterého se poslušně zúčastnilo 18 hlav států a vlád? Co mohlo být okázalejšího, než odhalení jeho busty v budově amerického Kongresu ve Washingtonu? Každá kritika adorovaného *Václava Havla* musí být považována téměř za svatokrádež. Jakýkoli jeho počín byl prakticky nezpochybnitelný. Při horlivé pomoci žel asi doživotně zfanatizovaných „*havloidů*“, „*havlistů*“, „*sluníčkářů*“, „*pravdoláskařů*“ anebo vůbec „*lepšolidů*“, byla a stále je prosazována větší legislativní ochrana jeho jména, jeho lživě utvořené pověsti a památky, než skýtá Zákon č. 94/212 Sb., § 1: „Václav Havel se zasloužil o svobodu a demokracii.“ Hotovo. *Jiří Peňáz* měl tedy zavedenou novinářskou povinnost napsat, že „Havel je historicky uzavřená kapitola a nivní jsou představy, že kdokoli jednou lépe než dosud jiní zformuluje, kdo to Havel byl a o co mu šlo“, a vzápětí, jako jakési vymezení uvádí, že americký filmový režisér a komik *Woody Allen* řekl: „O Havlovi jste se už mohli dozvědět všechno, jen jde o to, koho a kde jste se na něj zeptali.“ Třeba jen krátké video z *jednání Zemana s Havlem* roku 1998 o vzniku opoziční smlouvy jednoznačně svědčí, že Havel byl kromě jiného člověk nerozhodný, pevně řízený druhými, neschopný cokoli samostatně a tedy zodpovědně řídit. Není snad *uzákoněný výklad historie* přinejmenším nepředložeností? Namísto hrubé ruské hrůzy je tu účinnější načančaná hrůza americká (již panovnice *Isabela Kastilská*, po návratu *Kryštofa Kolumba nad ukořistěným zlatem mimoděk* prorokovala: „Nový svět je velké neštěstí.“). O čem svědčí výrok *Mahlerem* vzpomínané *Jiřiny Šiklové*, té, která patřila v padesátých letech k těm, kteří se ochotně prodávali sovětskému politickému byru: „Budu se radši mýlit s USA než mít pravdu s Ruskem.“? Nenávist k Rusku, tak jako nedávno k Americe je skoro povinná. Švýcarský psychiatr, psycholog a myslitel *Carl Gustav Jung* zjistil, že „Fanatismus se vyskytuje u lidí, kteří musí přehlušovat vnitřní pochybnost.“

K právům hledačů pravdy patří smět pochybovat, bádát a zvažovat. Jak upozornil i spisovatel, diplomat a politik *Jiří Gruša*, v erbovním hesle české státnosti na prezidentské vlajce na Hradčanech je z latinského *Veritas Dei vincit* (Pravda *Boží* vítězí) vynechán boží atribut - zůstalo z něho jen problematické dvousloví *Pravda vítězí*. Která pravda? Které pravdy? Třeba i lži, které jsou nám jako pravdy goebbelsovsky předkládány, podsouvány či vnucovány? Výrok německého zločinného politika *Adolfa Hitlera*: „Říkej lež dostatečně hlasitě a dostatečně dlouho a lidé jí uvěří.“ Také *Abraham Lincoln* podobně prohlásil: „je lehčí uvěřit lži, kterou slyšíme tisíckrát, než pravdě, kterou slyšíme jen jednou“. Je víra, je nevíra a je pavíra. ***Příliš, příliš často bývá člověku zatěžko anebo nemožno vzdávat se víry o nějaké pravdě, i když proti ní stojí logické úvahy a jasné důkazy.*** Podle Marka Twaina „je jednodušší lidi oklamat než je přesvědčit, že byli oklamáni.“ Člověk by raději slyšel dobrou lež, nežli nepříjemnou pravdu. Ruský spisovatel *Fjodor Sologub* v románu *Posedlý* tvrdí: „Lež přece mnohdy vypadá pravděpodobněji než pravda. Skoro vždy. A naopak pravda se jeví často jako nepravděpodobná.“ *Gaius Julius Caesar* řekl: „Lidé věří rádi tomu, co si přejí, aby byla pravda.“ Výrok prezidenta USA *Johna F. Kennedyho*: „Často vychutnáváme pohodu přesvědčení bez neklidu přemýšlení.“ Platí, že silná víra vypíná rozum, že argumenty proti víře jakoukoli víru obvykle jen posilují. Jistý psychiatr poněkud přehnaně prohlásil: „O lidské motivaci se toho hodně dozvíte, jakmile si uvědomíte jednu věc: 99 % lidstva tráví 99 % svého času tím, že se snaží vyhnout bolestné pravdě.“ Většina lidí považuje hranice svého zorného pole za hranice celého světa. Po rozpadu SSSR jeden z bývalých kremelských aparátníků řekl: „Lidská pravda je hřebíček, na nějž si každý odloží svůj klobouk.“ Co je pravda? Skutečnost? Ví někdo jaká je ryzí skutečnost? Skutečnost je vlastně paradoxní pojem: na jedné straně by měl označovat to, co opravdu jest a nezávisí na pozorovateli, na druhé straně každý výměr toho, co je a co není skutečné, je výtvor člověka a určité kultury. Nebývá někdy skutečností, že pravda je lež, která nebyla odhalena? Řecký filosof *Hérakleitos z Efezu*

řekl: „Pravda je až u dna studny, která nevysychá.“ Lékař v jedné detektivce míní, že s pravdou se to má jako s krásou: „Leží v oku toho, kdo se dívá.“ Hrdina norského spisovatele kriminálních románů *Jo Nesbo* je přesvědčen: „Pravda je iluze. Žádná dokonalá objektivní pravda a žádná skutečná spravedlnost neexistuje.“ Francouzský filosof, matematik a fyzik *René Descartes* míní: „Ten, kdo hledá pravdu, musí, pokud je jen možno, pochybovat o všem,“ a před ním, čteme-li druhou knihu *Aristotelovy* metafyziky, najdeme tam: „Kdo se snaží poučit, musí umět především pochybovat, neboť pochybnosti ducha vedou k zjevení pravdy.“ Německý pacifistický spisovatel *Erich Maria Remarque* míní, že „člověk se může podvádět i pravdou.“ Americký sociolog a sociální psycholog *William Isaac Thomas* tvrdí, že „jakmile lidé uvěří, že něco je pravda, pak se to v důsledku jejich jednání obvykle pravdou stává.“ *Carl Gustav Jung* napsal: „Obávám se, že dokonce i odhalená pravda se musí vyvíjet. Vše živé se mění. Neměli bychom se spokojovat s neměnnými tradicemi.“ A české přísloví říká: „Na kom vládá, na tom pravda.“ O čem svědčí nápis ve škole: „Ředitel je vůl, i když se to smaže.“? Řečník nakreslený českým karikaturistou a filozofujícím humoristou *Vladimírem Renčínem* pronáší: „Věřím, že naše lež a nenávist zvítězí nad jejich lží a nenávistí“. Lež se dá bránit jen dalším nekonečným řetězem lží. A rakouský psychiatr *Viktor Frankl* napsal: „Dvakrát dvě zůstane čtyři, i kdyby to tvrdil schizofrenik.“ Veřejné mínění je dnes manipulováno v takovém rozsahu, který byl dříve připisován pouze fašistickým režimům, a proto bychom se měli neustále ptát: „Komu nebo čemu to prospívá?“ Nenastal již snad nejvyšší čas, kdy máme znovu uvěřit slovům Ježíše v evangeliu Janově (bible Kralická 16,17): „Já pravdu pravím vám,“ marně kázaným po celá staletí jako „Já jsem pravda!“?

Je zajímavé, že právě *Václav Klaus junior*, starší syn bývalého prezidenta ČR *Václava Klause*, tohoto potlačovatele hlasů proti nemravnému peněžnímu kapitalismu se pohoršil: „Nenávidět a umlčovat se musí každý s jen trochu odlišným názorem“ (Novinky.cz 14. září 2015) a v říjnu 2014 sám pan exprezident Klaus prohlásil: „Musím potvrdit, že můj názor na svobodu v Evropě je předmětem ostré palby. Cítím se být utiskován, neboť mi není dovoleno vyjádřit vlastní názor, a dostávám se proto neustále do potíží.“ O omezování širě názorů svědčí například i vágní, a tedy široce zneužitelný a po jeho vyhlášení účinně umlčující Trestní zákon č. 40/2009 Sb., hl. XIII, díl 1, § 405. Když podle něj například někdo veřejně prohlásí, že některé informace o zločinech komunismu jsou zveličené nebo dokonce vymyšlené, takže zastírají zločiny nynější, může být žalován a potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta, a to i když by o svém tvrzení předkládal nepopiratelné důkazy. Diktatury mají zřejmě různé podoby.

Americký spisovatel *Bradford Morrov* v románě *Padělatelé* tvrdí: „Pro lež je potřeba mnoho pravdy. Pravda musí obklopovat pulzující srdce každé lži, aby byla přesvědčivá a věrohodná.“ Pravda zůstane pravdou, i když jí nikdo nevěří a lež je lží i když jí věří všichni. Ukazuje se, že glorifikující lži o Havlovi, chráněné třeba i dalšími připravenými zákony, mají kolem sebe málo skutečné pravdy. Pokud ovšem platí, že *pravda* či *pravdivost* (v původním významu *neskrytost*) je shoda tvrzení se skutečností.

Václav Havel se tak plně vžil do své zahraničně jinými připravené role, tak ji vylepšil, tak se jí opojil, že ho demonstrující občané v uchystané tzv. „*Sametové revoluci*“ či „*Něžné revoluci*“ mezi 17. listopadem a 29. prosincem 1989 nadšeně přijímali jako Spasitele. Nešlo o lidové povstání proti utlačovatelskému režimu, o výron autentických zájmů. Najednou, aniž by museli hnout prstem a aniž by věděli, co *konkrétně* chtějí, probouzeli se lidé do údajně svobodného světa. Jejich svolávané davy, ve smyslu britsko-rakouského teoretika společenských věd a humanisty *Eliase Canettiho* „uzavřené davy“, byly nepřírodně disciplinované a v podstatě neaktivní. Byli do nich vmícháváni téměř všichni příslušníci *politické policie*, tj. *Státní bezpečnosti* (zkráceně *StB*, lidově „*estébáci*, *tajní*“) s pistolemi pod kabáty, kteří jakoby běžní občané, s připravenou taktikou a hesly, v zárodku nenápadně potlačovali jejich spontaneitu, jejich přirozený náběh k nějakému vlastnoručnímu vypořádání se s režimem.

Prvního dne estébáci v pražských ulicích nasměrovali demonstranty k čekajícímu *Pohotovostnímu pluku Veřejné bezpečnosti a Odboru zvláštního určení* (tzv. „červeným baretům“), kteří je zbili. Veškeré dění zhruba řídila komunistická vláda, spiklenecky jednající o formální změně režimu, o pokojném předání moci jedněch padouchů druhým. Dny ubíhaly, demonstrace pokračovaly, řečníci řečnili, zpívala se státní hymna, řečnil Havel, svolávání lidé cinkali svazky klíčů, kolem dokola skandovali většinou vnášená hesla „Už je to tady!“, „Ať žije Havel!“, „Havel na hrad!“, „Nejsme jako oni!“, „Havel na hrad!“, „Už je to tady!“, „Nejsme jako oni!“... a Havel měl najednou plná ústa lidu. „Tvá vláda, lide, se k tobě navrátila“, ujišťoval. Přitom však na tento lid přesouval zločinnost komunistických vůdců: „My všichni jsme odpovědní za chod totalitní mašinerie, všichni jsme zároveň jejími spolutvůrci“. Také *Marta Kubišová* v písni *Modlitba* demonstranty jímavě oslovovala lid... - I kdyby si snad nějaký jedinec v té mase vybavil varování z *Mannova* románu *Doktor Faustus* „Stačí oslovit dav jakožto ‚lid‘, chceme-li jej svést k tmářskému zlu“, co by to bylo platné? Není divu, že extatizované a ponižujícím výpraskem rozhořčené davy si u jakoby skromného až rozpačitého Václava Havla nepovšimly drobných varovných příznaků: neurčitosti jeho vyjadřování nadužíváním ukazovacích zájmen „jakýsi, nějaký, cosi, něco“, spojky „nicméně“ apod. (výrazů dodnes papouškováných i v přísně vědeckých tvrzeních či publikacích), a naopak, zdůrazňováním přirozené určitosti podstatných jmen připojováním jejich rodových zájmen „ten, ta, to“, odpovídajících německým členům „der, die, das...“, čím byla ona neurčitost nejspíše podvědomě zastírána anebo že jeho ráčkování odpoutává pozornost jak od neurčitosti, tak od zavádivosti či navádivosti. Lze pochopit, že ráčkování jako vrozená a tedy nezaviněná řečová porucha, jinak též postižení či nedokonalost, byla občanům postiženým vládním systémem a tedy rovněž nedokonalým blízká, sympatická, hřejivá. V průtrži uměle vyvolaných sugescí se dav považoval za „nejvyššího rozhodčího v politice“, což utlačilo jeho objektivnost a nedovolovalo uvědomit si, že Havlovy jazykové zvláštnosti, spolu s jemu vlastním jevištním espretem a s naléhavou atraktivností tématu vzbuzovaly klamný dojem pravdivosti, poctivosti, ba osudové nevyhnutelnosti jeho projevů. (Je pozoruhodné, že v roce 1998 byl Václav Havel znovu „zvolen“ za prezidenta většinou pouze *jediného hlasu*, neboť v době „volby“ bylo nutno zavřít předsedu republikánů poslance *Miroslava Sládka* do pankrácké věznice. Havlova „Pražská kavárna“ tuto skandální volební manipulaci zametla pod koberec a konečnou porážku utrpěla přímými volbami prezidenta, a to v osobě *Miloše Zemana* v letech 2013 a 2018.)

Realismus, nejvlivnější teorie mezinárodních vztahů hledí na „Sametovou revoluci“ jako na podružný part v mnohem širší hře – zhroucení po staletí budovaného ruského impéria, zatlačení Moskvy do hranic ze 17. století. (Mimochodem dlužno uvést, že o žádnou v médiích omílanou „okupaci“ ČSSR v srpnu 1968 nešlo a ani jít nemohlo. Sovětská „invaze“ fakticky byla jen masivní policejní operací, která měla demonstrovat, kdo je v zemi již 20 let skutečným vládcem a zjednat tím pořádek v nepokojné okrajové provincii impéria. Okupovat přece lze pouze suverénní stát – a tím jsme nejméně dvě desetiletí v žádném myslitelném slova smyslu nebyli a dál ani fakticky nejsme.) *PhDr. Adam Kretschmer*, bývalý dokumentarista na *Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu ÚDV* připustil, že forma a průběh politických převratů v Evropě byly pravděpodobně předmětem dohody *Reagan-Gorbačov* uskutečněné v červnu 1987 při Reaganově návštěvě v Moskvě a že Gorbačov dal čsl. pohlavárům jasně najevo jaké vedení zde bude a Američanům, že se našeho prostoru za určitých podmínek vzdá (*Parlamentní listy* 18.11.2017). Diskuze o tom, že Havel mohl být ke své roli vytipován a prosazen spikleneckou světovládou nebo že jí byl nějak zprostředkovaně ovlivňován nebo řízen, nejsou připouštěny.

Od roku 2008 řada politiků, *Světová banka MMF*, která přivedla už několik zemí na hranu bankrotu i *Evropská centrální banka ECB*, hovoří o **zavedení jediné měny pro celý svět**. Při ní už nebude možné utíkat k jiné měně. Když potom třeba nějaký státní orgán stiskem tlačítka vynuluje někomu nepohodlnému účty a tak ho vyřadí ze systému, může ho zcela ochromit, protože když nebude mít dostatek peněz v hotovosti, nebude si moci koupit například jídlo,

jízdenku, anebo uhradit nájem. Prvním krokem k zavedení jediné globální digitální měny je nahrazení svrchovanosti jednotlivých vlád centrální vládou EU a zavádění *aura*. Nezrušitelnou *Přístupovou smlouvu o vstupu do EU*, vyjednanou za ČR náměstkem ministra zahraničí *Pavlem Teličkou*, která nás zavazuje též k přijetí evropské měny *euro*, podepsal prezident *Václav Klaus*, předseda vlády *Vladimír Špidla* a ministr zahraničních věcí *Cyril Svoboda*, při čem není jasné, jaký text byl na obecních úřadech přístupný k nahlédnutí občanům, a to pouhých 21 dnů před konáním příslušného referenda, tedy v termínu příliš krátkém k nějakému prostudování.

Jak se při uplatňování rozhodnutí EU postupuje, popsal již vzpomenutý úřadující předseda Evropské komise a člen Bilderbergu *Jean-Claude Juncker*: „O něčem rozhodneme, zasadíme to do prostoru a potom nějaký čas vyčkááme, co se stane. Nestrhne-li se pak žádný velký povyk - povstání, nebo něco podobného, protože většina nemá tušení o tom, co se právě rozhodlo - pak pokračujeme hezky krok za krokem, dokud už není cesty zpátky.“

Snahou finančníků je **úplný bezhotovostní platební styk**. Odbourávání hotových peněz je stále silnější. Například i proto jsou na poštách ČR podstatně zdražovány platby v hotovosti poštovními poukázkami, při čem jsou plátcí vemlouvavě nabádáni ke zřízení účtu u Poštovní spořitelny, při placení bezkontaktními kartami některých společností se vrací minimálně 1 % z ceny nákupu zpět na účet, atd. Výběry menších hotovostí dějí se už obvykle prostřednictvím platebních karet. Větší platby se běžně uskutečňují skrze bezhotovostní bankovní převody. Bankovně-vládní spiknutí proti hotovostním platbám směřují k úplnému přechodu na platby elektronické. Ve Skandinávii už leckde hotovost neberou (řada obchodů ve Švédsku své zákazníky varuje: Vi hanterar ej kontranter - nepřijímáme hotovost), Francie a Itálie zakázaly hotovostní platby nad 1000 eur, Španělsko nad 2500 eur. V ČR je zákonná povinnost odmítání plateb v hotovosti přesahující 270.000 Kč.

Nyní je ve světě zhruba 5 % *peněz v hotovosti*. Jednotlivec s hotovostí, pokud o to stojí, má tak zatím alespoň trochu svobody. Nikdo totiž neví, kolik má hotových peněz a pokud jimi mimo sledovací kameru zaplatí, nikdo (kromě něj a prodávající osoby) obvykle neví, kdy, kde a co si za své peníze koupil. Ale při platbě čipovou kartou (angl. *smart card*), tj. *debetní* (platební) nebo *kreditní* (úvěrovou) kartou, bezkontaktní nálepkou, chytrým mobilním telefonem, chytrými hodinkami, chytrým fitness náramkem a jinými chytrostmi jakým je tělesný čip, ví o něm účtující firma téměř všechno a to nelze utajit. Jestliže se režimu někdo znelíbí, bez hotovosti v kapse mu neunikne, protože každá jeho virtuální platba automaticky prozradí, kde se zdržuje atd. Lidé však přestávají mít obavy ze ztráty soukromí a podléhají působivým sloganům, jako: „Bezhotovostně - ihned... Platíte postaru, nebo šetříte každou platbou?... Hotovost potřebuje už jen tvá babička - a bankovní lupič“. Běžný občan nakupuje už skoro vždy s platební nebo úvěrovou kartou, neboť je to pohodlné, moderní, je to životní styl.

Lidé chtějící se chtějí vyhnout špehování skrze bezhotovostní systémy nebo úbytkům svých peněžních úspor v bankách, stírají obvykle peníze doma, a to obvykle v bankovkách s největší hodnotou, takže vlády, nehledě na špatnou zkušenost v Indii spekulují o jejich zrušení. Jedním z hlavních propagátorů zrušení velkých bankovek a hotovosti vůbec je bývalý hlavní ekonom Mezinárodního měnového fondu MMF a člen rady guvernérů FEDu *Kenneth Saul Rogoff*, autor knihy *Prokletí hotovosti*.

Až jednou budou hotové peníze zcela nahrazeny peněžní kartou, a ta potom – „aby se peníze z plastiku zabezpečily proti podvodům“ – bude spojena s osobním identifikačním kódem, který má jednu mít každý pozemšťan, naplní se proroctví ze *Zjevení svatého Jana*, že v té době už nebude moci kupovat nebo prodávat nikdo, kdo nebude mít znamení zvířete. Toto znamení, číslo 666 je nyní obsaženo v každém čárovém kódu, a jak potvrzují senzitivní lidé, projevuje se záporně i v činnosti.

Na burzách cenných papírů se obchoduje čtyřicet hodin denně, sedm dní v týdnu. Český sociolog a europoslanec *prof. PhDr. Jan Keller, CSc.* publikoval, že **virtuálně** se na světových finančních trzích každý den přesune z jedné rukou do druhé asi 4000 miliard dolarů, ze kterých ale pouze necelá 2 procenta slouží světovému obchodu a produktivním investicím. Zbýlých více než 98 procent tvoří směny, obchodování s dluhy celých zemí, spekulace s kurzy měn, se surovinami, potravinami a jiným. Internacionalita bank a burz umožňuje kdykoli odvezení národního majetku, který se stal mobilním kapitálem přes všechny zemské hranice. Při vši postupující virtualitě se však v kurzu stále drží **akcie**, které jsou zvláštní formou cenných spekulacních papírů, jež slouží v bankách a burzách méně jako podklad k úsporám nebo jako prostředek k aktivní účasti na podnicích, nýbrž spíše k získání času pro slídění po mezi-zisku ze změn a z klesání kurzů. Akcie je jedním z nejpohodlnějších prostředků opatrování bezpracného zisku.

V Čechách se v roce 2016 uskutečnilo o 28 % víc bezhotovostních plateb než v roce 2015. Podle 57 % studentů, kteří se zúčastnili průzkumu České bankovní asociace, vydrží papírové peníze už jen o něco víc než jedno desetiletí; z bankéřů si to myslí dokonce 73 % oslovených. A podle 61 % studentů a 95 % bankéřů se pro provádění plateb budou rozšiřovat moderní technologie, jako jsou otisky prstů či třeba *scan* (čtečka, snímač) oční rohovky, kdy jediné spojení s živým člověkem v bance bude svízelně zejména přes „chytrý“ mobilní telefon.

Avšak přibývá také lidí, u kterých sílí odhodlání bránit se moci peněz. Český herec *Jaroslav Dušek* řekl: „Žijeme ve světě společné sugesce. Představa peněz ovládá naši mysl, a přitom to je už téměř neexistující realita. Pouhé zrcadlení dluhu, který se někde vznáší. Navíc to teď je už téměř zcela jen číslice na monitoru. A lidé věří, že to jsou peníze. Když se sesypou počítačové sítě, tak ty peníze zmizí. Komu budou dokazovat, že tam byly nějaké číslice? Kde budou?“

Světovým trendem jsou **RFID čipy** (Radio Frequency Identification), vysílající signály či informace, které jsou přijímány a dále vyhodnocovány a zpracovávány. Tento proces lze popsat jako *identifikaci elektromagnetických vln*. RFID čipy se již celosvětově využívají při zjišťování totožnosti a určování místa předmětů a živočichů, například v obuvi, oděvech, dveřích, brýlích, lékovkách, šamponech, knihách, průkazech, cestovních pasech, poštovních známkách, dobíjecích jízdenkách, platebních nebo kreditních a jiných kartách, v autech, psích obojcích, nánožních obojcích vězňů, atd.

Brzo se skrze čipy bude vědět, kolik euro má kdo v peněžence či o platbách v hotovosti, neboť *Evropská centrální banka* již v roce 2003 vyjednávala s japonským elektronickým koncernem *Hitachi* o nasazení RFID transportérů do eurobankovek. Čipy vyzařují většinou vše, co by mohl „kdo“ chtít vědět: jméno, adresu, rodné číslo, číslo pojistky, číslo účtu, přístupové údaje k účtům aj.

Centrální bankéři přicházejí s nápadem na digitální měnu centrálních bank CBDC, která bude moci ovlivňovat, kolik peněz a zač člověk utrácí. Centrální banky, tedy v širším smyslu stát, ve jménu podnícení ekonomického růstu budou ovlivňovat, kolik peněz a zač člověk utrácí. Budou tedy moci nejen zavést hluboce záporné úrokové sazby, ale také třeba přidělovat lidem digitální peníze s expirační lhůtou takovým způsobem, že ještě nadiktují, za co mohou být utráceny a za co už ne.

Americký lékař *Steven M. Greer* a ředitel CIA *James Woolsey*, při svém setkání ve Washingtonu dne 13. prosince 1993 konstatovali, že v americkém státním systému se ztrácejí informace, že jsou odpirány lidem, kteří oficiálně řídí USA, že tito lidé vlastně vůbec svoji zemi neřídí, ale že veškeré dění režíruje ilegální stínová vláda.

Americký senátor *Daniel Ken Inouye* prohlásil: „Existuje globální tajná vláda se svými vlastními leteckými silami, se svým vlastním loďstvem a rozvětvenou sítí tajných služeb, se svým mechanismem získávání financí a informací, se schopností účinně prosazovat vliv

svých idejí na národní cítění a zájmy občanů, nepodléhající žádné kontrole, ba ani povinným bilancím, takže sama sebe postavila nad zákony jednotlivých států a mimo kontrolu občanů.“ Vězme, že toto „tajné direktorium“, prosazující *Nový světový řád NWO* (New Word Order), a to skrze *chaos* (na pečeti skotského ritu svobodných zednářů stojí *ordo ab chao*, tj. *pořádek z chaosu*), umí využívat *volnou energii*, má elektroniku spolupracující s vědomím, takže může sledovat vše v reálném čase a v každém okamžiku, že jejím cílem je též likvidace čtyř miliard lidí, kteří se díky technologiím stávají v jeho systému nadbytečnými. (Převratnou reálnou možností jednoduchého využití nevyčerpatelné *volné energie* z vesmíru téměř zdarma a pro všechny, oznámil novinářům v roce 1937 geniální chorvatský vynálezce *Nikola Tesla*. FBI mu roku 1943 veškeré příslušné dokumenty, plány a přístroje zabavila a údajně je uložila do tajných sejfů v Los Alamos v Novém Mexiku... a hotovo. Také se nemluví o existenci systémů využívajících alternativní pohonné hmoty, jejichž výfuk nevypouští kouř, ale páru, používané v některých vojenských zařízeních, jež fungují na základě vynálezu *Hanse Wiederkera* z Winterthuru. Ten vyvinul motory na vodu, s nimiž v padesátých letech spolehlivě jezdily mnohé autobusy v Curychu. Zanedlouho však odněkud přišel příkaz k jejich likvidaci... a konec. Anebo: K jistě dámě v *Evropském patentovém úřadu* v Mnichově přišel vynálezce a chtěl přihlásit patent k „volnému získávání energie“. A najednou se do patentového úřadu dostavila i CIA. Dáma pak nesměla na svoje pracoviště, další den zmizela zmíněná patentová přihláška i s číslem, všechny kontaktní údaje týkající se vynálezce zmizely a vše bylo smazáno. Pokoušela se potom ještě vynálezce kontaktovat – jeho telefonní a faxové číslo měla totiž i u sebe – ale ten byl naprosto nedostupný. V telefonu se ozvalo: „volané číslo neexistuje“ a fax nebylo možné odeslat. Vynálezce doslova zmizel... a ticho.)

Připustíme-li vůbec možnost i dobrých úmyslů redukovat nadměrný počet neskromného, neukázněného, pyšného a nepoučitelného lidstva například snižováním plodnosti jeho budoucích generací geneticky upravenými zemědělskými potravinami, anebo, jak líčí *Dan Brown* v románě *Inferno*, jeho úbytkem skrze infekci virem neplodnosti, který mu vpíše do dědičnosti náhodnou sterilitu určitého procenta jeho potomků nebo přímo *chemtrailsováním*, tj. zamořováním, kdy se někdy z některých letadel táhnou po nebi *dlouho trvající* linky nebo pruhy, které se rozplývají v mlžné oblaky chemických, bakteriálních, nanočásticových nákaz, clon, aj., nevyhne se pocitu či přesvědčení, že takové úmysly jsou zrůdné.

Z uzavřené konference *TED* (*Technology, Entertainment, Design*) unikla, kromě jiných, informace multimilionáře *Bill Gatese*, že vakcíny (očkovací látky) a současná zdravotní péče mají za cíl depopulaci planety a že třeba hromadné vakcinace proti tetanu v Nikaragui, Mexiku, Filipínách a jinde, financované Rockefellerovým fondem, jsou vlastně skrytými formami interrupce. Přitom v mnoha státech (i v ČR) je zavedeno anebo se zavádí *povinné* očkování. UNICEF, WHO a *nadace Billa a Melindy Gatesových* byli obviněni ze sterilizace milionů žen v Africe poté, co lékaři v Keni našli ve vakcíně proti tetanu drogy způsobující potrat. Je pozoruhodné, že anglická královna Gatesovi i k tomu formálně poblahopřála tím, že ho v roce 1995 povýšila do rytířského stavu.

Epidemie *AIDS*?: (z angl. *Acquired immune Deficiency Syndrome* neboli *Syndrom získaného selhání imunity*) je soubor příznaků a infekcí, který je následkem poškození imunitního systému člověka *virem HIV*. Již v osmdesátých letech minulého století rusko-německý profesor biologie Humboldtovy univerzity *Dr. Jakob Segal* neústupně tvrdil, že nemoc *HIV/AIDS*, která je téměř vždy nevyléčitelnou a smrtelnou, byla vyvinuta v amerických tajných laboratořích jako biologická zbraň a testována na homosexuálních vězňích ve *Fort Detricku v Marylandu*. Jedním z dalších odborníků zastávajících tezi umělého viru HIV je *Dr. Robert B. Strecker* z *Los Angeles*, praktikující interní medicínu a gastro-enterologii a jeho bratr, advokát Ted. Podle jejich názoru virus nepochází z afrického pralesa ani od opic, jak je tvrzeno vládními odborníky. Vědecky dokázali jeho umělé vytvoření z virů ovce a krávy. *Dr. Strecker* také podrobně vysvětlil, že není možné, aby opice kousla nějakého domorodce a v Africe se hned objevilo sto tisíc případů *AIDS*, ale že mezi Afričany byla tato nemoc na pokyn OSN plánovaně zanesena s hromadným očkovaním proti neštovicím, které tam v sedmdesátých letech prováděla *Světová organizace pro zdraví WHO*. Vyvrátil oficiální verzi, že *AIDS*

zavlekl do Ameriky, hlavně mezi Latinoameričany, americké indiány a černochoy, jistý jeden stevard, protože v tom případě by se nemoc musela objevit nejprve ve městech, do nichž jeho linka létala a opíraje se o práce amerického mikrobiologa *Royala Raymonda Rifeho* vyslovil názor, že viry HIV a některé jiné uměle vytvořené viry nelze ničit známými léčivými, ale jen utajovaným prostředkem při působení pulzního elektromagnetického záření. Počet nakažených HIV přesahuje v Africe tři sta milionů - AIDS zasáhl tento kontinent do té míry, že fotografie ze satelitů ukazují, jak „v pásu AIDS“ opět začaly růst tropické lesy. V roce 1991 prý WHO zjistila, že u jistého afrického kmene začal být virus přenosný i komáry, vzduchem nebo vodou a že se možná rozšíří jako chřipka nebo kašel.

Mnozí lékaři jsou toho názoru, že rozhodování o terapeutických postupech v medicíně je řízeno farmaceutickou lobby, že osvědčené terapie jsou nahrazovány jinými, ačkoliv nikdo dosud neprovedl skutečné porovnání staré terapie s novými terapeutickými formami, že z trhu mizí určité jednoduché účinné a laciné léky bez škodlivých vedlejších účinků, že je vedena kampaň proti konkurenčním potravinovým doplňkům, akupunktuře nebo homeopatii, že staré léčebné metody, které často přinášely vynikající výsledky jsou prakticky odstraňovány ve prospěch nových i méně účinných a velmi drahých preparátů, že se staré léky vyřazují a považují za překonané, kdy jejich používání se označuje za *obsoletní* (staromódní, zastalé) a namísto toho se doporučuje používat nové a drahé preparáty většinou se škodlivými vedlejšími účinky (viz příbalové informace), že se na těchto machinacích podílejí takzvaní tvůrci veřejného mínění i úplatní rozhodující představitelé z oboru lékařství, že jestliže mohou takzvaní *marketingoví experti* nepřímě rozhodovat o tom, jak a čím bude prováděna terapie, jedná se o perverzi moderní medicíny.

Prezident německé lékařské komory *Karsten Vilmar* přišel již před patnácti lety s termínem „*zdravotní politika sociálně únosného předčasného dožití*“, jež zřejmě podporuje skrývaný trend cíleného šíření nakažlivých onemocnění občanů za účelem vyřešení *důchodového problému*. Lidé se totiž dožívají stále vyššího věku při faktu, že stát promrhal, promrhává a nemíní přestat s promrháváním peněz, které si u něj uložili a ukládají na stáří formou zdravotního pojištění. Proto politici i někteří lékaři považují za nutné postarat se o to, aby se vysokého stáří nedežilo. Začíná to již v zemědělství masivními postřiky s jedy proti hmyzu, houbám, bakteriím a plevelům. Děje se tak i prostřednictvím umělých hnojiv, v nichž se dostává do pitné vody radioaktivní *uran*. Ovzduší, vodstvo, živočichové, rostliny, potraviny, nápoje jsou zamořovány různými formami rakovinotvorných mikročástic, uvolňovaných z *polystyrenu* či z jiných plastů, které unikají z obkladů domů, odlehčených betonů, podlah, koberců, nábytku, potravinových fólií, oděvů a jiného. Aby se nekazila pitná voda anebo aby se ničili hmyzí škůdci ve skladech s obilím, nepoužívají se lidem neškodné prostředky, ale ozařování *americiem*, při němž ozářené objekty získávají „informaci radioaktivity“ způsobující po požití rakovinu. Chemizací téměř všeho dochází k hromadění jedovatých kovů v tělech a v nervových vláknech těl, jako jsou nikl, chrom, hliník, kobalt, olovo a k tomu přistupují různé druhy dříve neexistujících záření radiolokátorů, mobilních telefonních sítí, radiových, televizních, Wi-Fi sítí aj. Přitom jsou stanovovány báchoréčné *limity škodlivin*, pod kterými prý škodliviny neškodí. Škodí! V posledních desetiletích tak dochází k rapidnímu nárůstu neurologických onemocnění a smrtelných nemocí, aby se problém peněz na důchody vyřešil jakoby sám od sebe.

Úkolem striktně stočlenného *Římského klubu*, do nějž například patří bývalý sovětský vůdce *Michail Gorbačov*, majitel CNN *Ted Turner*, zakladatel Microsoftu *Bill Gates*, finančník *George Soros* a do nějž jako jediný Čech patřil i *Václav Havel*, je přinášet katastrofické scénáře, které lidstvo vystraší a připraví ho tak na přijetí jinak těžko stravitelných myšlenek na zavedení jedné celosvětové vlády, či jak zredukovat populaci. Toto je pasáž z jeho první, zprávy *Meze růstu* z roku 1972: „Jsou pouze dva způsoby jak obnovit původní rovnováhu. Buď musí být snížena porodnost, aby odpovídala této nové nízké míře úmrtnosti, nebo *musí*

znovu vzrůst úmrtnost.“ Jednou z 35 poboček Římského klubu je *Československá/Česká asociace Římského klubu* založená roku 1991. Jeho čestným předsedou byl *Václav Havel* a členy byli nebo stále jsou i prezident *Miloš Zeman* nebo senátor *Jiří Drahoš*.

Henry Alfred Kissinger, 56. ministr zahraničních věcí USA židovsko-německého původu, na otázku jak vidí budoucnost, odpověděl: „Všechno bude jinak, mnozí budou trpět. Bude nastolen Nový světový řád. Na ty, kdo přežijí, čeká mnohem lepší svět.“ Ve svém memorandu *Národní bezpečnostní radě* upřesnil, že „prioritou americké zahraniční politiky vůči zemím třetího světa má být odlidňování.“ Jím sestavený strategický dokument *Studie národní bezpečnosti Memorandum 200* potom jmenovitě uvádí 13 zemí, jejichž obyvatelstvo má být masivně zredukováno pomocí hladomoru, nemocí, sterilizace či války.

Carl Friedrich von Weizsäcker, fyzik a filozof roku 1981 prohlásil: „Za účelem udržení moci bude světové obyvatelstvo redukováno na minimum. Stane se tak prostřednictvím uměle vytvořených nemocí. Použití biologických zbraní bude označováno jako epidemie a přidají se i účelové hladomory a války. Jako hlavní důvod se bude uvádět, že si většina lidí nedokáže zajistit vlastní obživu.“

Mediální mogul *Ted Turner* (*Robert Edward Turner III*), blízký přítel *Davida Rockefellera* a velkorysý sponzor OSN uvažuje: „Ideální by byl celosvětový počet obyvatel ve výši 230 až 300 milionů, a tedy redukce o 95 procent oproti dnešnímu stavu.“

V klíčovém dokumentu *Světového fóra o stavu světa* pořádaného v roce 1996 v San Francisku, kde spolu s *Václavem Havlem* nemohli chybět fanoušci a prosazovatelé eugeniky se mimo jiné uvádí: „Pokud se obyvatelstvo zredukuje o devadesát procent, pak ti co zůstanou, už velké ekologické škody nezpůsobí.“

Někteří badatelé jsou dokonce přesvědčeni o tom, že rozhodná část tajné světovlády není ve skutečnosti lidského původu. Domnívají se, že pochází z bezcitné mimozemské reptiliánské (plazí) rasy, jež si podmaňuje Zemi a lidmi pohrdá. A že máme směřovat k *transhumanistické společnosti*, ve které lidé a technologie již zcela splynou, abychom nebyli nijak ovlivňováni vědomím, abychom měli mentalitu včelího úlu.

Týdeník *Téma* dne 11.12.2015 uveřejnil článek historika a publicisty *Lukáše Kašpara Zlo v nás*, ve kterém píše: „Psychologové se často shodují, že v současném politickém systému jednoznačně nejlépe prospívají lidé s poruchami osobnosti“. Kanadčan *Robert Hare* a Američan *Paul Babiak* zjistili, že mezi americkými politiky a manažery je mnohem větší poměr nebezpečných psychopatů než mezi zločinci ve federálních věznicích USA: „Ti lidé mají podobný osobnostní profil jako zloději nebo vrazi. Dají se ale jen těžko odhalit. Jsou inteligentní, schopní, jazykově vybavení, dokonale oblečení...“. „Na druhou stranu jsou egocentričtí, arogantní, chladnokrevní, bezohlední a bezcitní“, říká k tomu celostní a rehabilitační lékař *MUDr. Jan Hnizdil*. *Robert Hare* s *Babiakem* označují takové elitní psychopaty za „dravce v lidských podobách“ anebo za „hady v oblecích“. Méně vzdělaní psychopati nacházejí uplatnění třeba jako vojáci, u supertajných likvidačních komand nebo u zvláštních policejních jednotek, jakými jsou *EGF* (*Evropský četnický sbor*) nebo *FEMA* (*americká Federální agentura pro zvládnutí krize*). Ale někteří vynikají i prospěšně, například jako hasiči, záchranáři, pyrotechnici, piloti aj.

Vězme, že anonymní nejvyšší světová správa zdárně zavádí čipování obyvatelstva. V americkém státě Tennessee mají být čipy povinně implantovány všem zdravotně postiženým občanům. Už dnes podle *Prof. Katherine Albrecht*, děkanky *Filozofické fakulty* na *Northern University Ohio* v USA více než milion většinou mladých lidí má v paži vsazený mikročip. A to na vlastní žádost. Takový člověk už na mnoha místech nemusí mít u sebe žádné průkazy, listiny, nebo platební karty. V nejnovějších hypermarketech si prostě jen vezme zboží a nezdržuje se u pokladny, protože čtečky u východu zjistí z jeho čipu identitu, platební schopnost bankovního účtu a potom už jen elektronicky zaúčtují odnášené zboží.

Čip-člověk už mnohde nemusí stát ve frontách, ale volně prochází zvláštními vchody a východy, nestará se o zaplacení pokuty za špatné řízení nebo parkování auta, lékař se o něm bez dlouhého dotazování může dovědět většinu předběžně potřebného, atd. Ovšem takové pohodlí je získané za cenu naprosté kontroly, dozoru a ovládání.

Výše citovaný *David Icke* také píše: „Jeden z vědců CIA mi v roce 1997 prozradil, že čip je mnohem více než jenom prostředek pro elektronické značení. Jedna věc je přenos dat z čipu do počítače, ale závažnější je působení opačným směrem. Říkal, že díky komunikaci s čipem je možno buď izolovat samotného jedince, nebo i masu lidí a k nim pak vysílat frekvence, které způsobí velkou bolest či vážnou nemoc, manipulovat lidi mentálně či emociálně, a dokonce je i zabít... Čip je schopen lidi přimět k poslušnosti nebo u nich vyvolat agresivitu, zvýšit sexualitu či ji potlačit, ochromit jejich mysl nebo odklánět jejich jednání podle toho, co čip zaznamenal.“ A na universitě v *Berkeley* v Kalifornii dva neurologové objevili způsob, jak lze pomocí skenování mozkové aktivity číst lidské myšlenky. Tajná globální vláda postupně uskutečňuje svůj dávný scénář elektronického koncentráku Nového světového řádu, předstihujícího temnou a hrůzu nahánějící budoucnost popsanou v antiutopickém románu britského novináře, esejisty a spisovatele *George Orwella*: „1984“.

V současnosti jsme špiclováni zatím hlavně skrze *každý mobil*, a to i když telefonujeme a vyměňujeme si data na základě vícenásobného zašifrování, protože všechna data může každý server obhospodařující firmy odkódovat a poskytovat „pověřeným“ osobám. Bezpečnostní konzultant a bývalý zaměstnanec CIA *Edward Snowden* kromě jiného odhalil, že úřady dokážou zapnout na dálku chytrý telefon a jeho mikrofon, i když je vypnutý (mobilní signál je vysílán k nejbližšímu stožáru mobilní telefonní sítě i po vybití baterie a částečně ho můžeme někdy vyřadit jen jejím vyjmutím). Přístup k údajům a k *povinným* odposlechům u *všech* mobilních operátorů má už kdekdo. Úlohu hlavního „sledovače“ převzal *smartphone*. Na co si dříve policie musela obstarat povolení, získává systém dobrovolně od jeho uživatele. Smartphonem lze platit v některých supermarketech, dopravních prostředcích atd. a všechna data systém ukládá a přiřazuje ke konkrétnímu uživateli. Stále víc jsme společností kontroly. Stojí za zamyšlení, proč asi u stále většího počtu smartphonů není vůbec možné baterii vyjmout. Americká *Národní bezpečnostní agentura NSA* již léta zaznamenává a analyzuje každý telefonát a každý e-mail všech lidí na Zemi. V případě sebemenšího podezření mohou být tyto údaje vyhodnoceny k vytvoření profilu, z něž se lze o dotyčné osobě dozvědět téměř všechno. Datové centrum *NSA Utah Data Center* na základně *Camp Williams* nedaleko města *Bluffdale* v němž jsou všechna tato data uložena, bylo uvedeno do provozu v květnu 2014. Na planetě spousty „chytrých“ přístrojů - telefonů, televizí, tabletů, hodinek, náramků, kůží, měřičů, schodišť, atd. žádné soukromí neexistuje.

Nicholas Rockefeller, člen známé bankéřské rodiny před svým přítelem, filmařem *Aaronem Russem* poznamenal: „Čipování lidí se už provádí a nelze to nijak odvrátit.“ a rozvedl, že „mikročipy *B* dostanou běžní občané a mikročipy typu *A* budou mít zasvěcení systému, čímž získají mimořádná privilegia.“

V sobotu 18. května 1996 vyoperoval tým lékařů v *Granada Hills* u *Los Angeles* jednomu muži a dvěma ženám z jejich těl cizí neznámé miniobjekty. Pacienti o nich neměli tušení. Pětatřicetiletého muže předtím rozbolel zub a na radu svého zaměstnavatele, subdodavatele *Ministerstva obrany*, navštívil *jím doporučeného určitého* lékaře, který mu jej obtížně vytrhl. Brzy nato se mu v hlavě začaly ozývat dva různé hlasy. Po rentgenových a ultrazvukových vyšetřeních operatéri extrahovali z jeho čelisti diskovitou destičku o průměru asi tři milimetrů. Podobná tělíska vyjmuli i ženám zpod kůže. Z šedých membrán těchto implantátů vyčnívaly mikroskopicky malé výčnělky, jakoby nervová zakončení. Doktor *Leir* chtěl skalpelem membrány proříznout, ale nedokázal to. Udivení chirurgové všechny ty záhadné předměty předali pověřeným institucím k dalšímu zkoumání, ale na výsledky čekají doposud marně. Počet podobných případů roste.

Nejde o výmysly, nejde o nějaké *konspirační* neboli *spiklenecké* teorie, jak se nám výsměšně namlouvá. O čipování lidí třeba s očkovacími vakcínami, kdy o tom povinně očkováný člověk neví, hodnověrně nasvědčuje například i zákon, který nedávno přijal stát *Wisconsin*. Podle tohoto zákona nikdo nesmí násilně zavést čip do lidského těla. V případě porušení hrozí pachateli pokuta ve výši deset tisíc dolarů za každý den, kdy měla oběť čip v těle. Zákon byl přijat v návaznosti na snahy a silný lobbying americké společnosti *VariChip Corporation* na používání jimi vyvinutého mikročipu určeného pro lidi. Ten je v malém odolném obalu injekčně vpravován do svaloviny. A co si myslet o zveřejněných pokusech s kybernetickými implantáty přímo do hlavy? Je snad paranoidním bludem i skutečnost, že americká firma *Dangerous Things Amala Graafstra* komukoli na světě levně prodává sterilně přednabitě čipy v samoaplikačním injektoru?

Jsou tu mikročipy, „bezpečnostní“ kamery, satelity, je tu monumentální expanze technologií střežení kamkoli jdeme, je tu organizovaný dohled, technologický fanatismus.

Podle filosofa a teologa *Davida Ray Griffina* spikleneckou teorii přijímáme, kdykoli jsme přesvědčeni, že se dvě nebo více osob tajně domluvilo, aby dosáhlo nějakého cíle, že fakticky *všichni* přijímáme různé druhy takových teorií, a že se při tom lišíme jeden od druhého jen podle toho, kterou teorii považujeme za pravdivou nebo alespoň za vysoce pravděpodobnou. Griffin říká, že pokud je člověk vpuštěn do veřejné debaty, je v ní téměř povinen zdůraznit nebo naznačovat, že nevěří teorii, která je oficiálně odmítaná jako konspirační.

Irský novinář lord *Michael Killanin*, známý také jako *Michael Morris* napsal, že „první opatření každého spiknutí spočívá ve snaze přesvědčit každého o tom, že žádné spiknutí neexistuje“.

Kanadský teoretik médií *Herbert Marshall McLuhan* řekl: Před veřejností se musí skrývat jen malá tajemství. Ta velká střeží veřejnost sama, protože jim není schopná uvěřit.“ Pokud má člověk mámení, říkáme tomu psychická nemoc; pokud tím trpí společnost, říkáme tomu normálnost. Americký filmový režisér *Woody Allen* míní: „To, že jsi paranoik ještě neznamená, že po tobě skutečně nejdou.“ Ruský, léta vězněný politický aktivista, neurofyziolog a spisovatel *Vladimír Konstantinovič Bukovskij*, známý zejména svou kritikou politického zneužívání psychiatrie v SSSR o konspiračních teoriích prohlásil: „Jsou to v zásadě jakékoli teorie, které nehrají do karet establishmentu.“

Finanční a političtí spiklenci některé skutečnosti kolem své činnosti tak přísně a důkladně utajují, že jejich existenci sotva jen tušíme. Na to, že tyto skutečnosti vůbec existují či co konkrétně jsou, je uvalena němota nebo uzákoněná mlčenlivost. Kdo o takových tajemstvích začne veřejně uvažovat, toho myšlenková policie paradoxně označuje za šířitele konspiračních teorií, zesměšňuje ho a obviňuje ho z šíření lží nebo poplašných zpráv. Vše je nastavováno a řízeno tak, aby se lidé museli stále něčím co nejpodružnějším zabývat a neměli volné chvíle k přemýšlení. Americký básník *Archibald MacLeish* prohlásil: „Každý člověk, který se nakrátko vzdá stáda a myslí sám za sebe, je rebelem.“ (Rebelující investigativci často končí podobně jako americký novinář *Gary Webb*, proslavený především díky své sérii článků *Dark Alliance - Tmavá aliance*, popisujících propojení zahraniční tajné služby CIA a organizovaného obchodu s drogami, který podle oficiální zprávy spáchal *sebevraždu*, ačkoli byl v prosinci 2004 nalezen *s dvěma! průstřely hlavy*. Jeho příběh líčí film *Killing the messenger - Zabíjení posla*, promítaný v Čechách pod názvem *Smrt čmuchala*).

Za konspirační teorii je především označován plán na ovládnutí světa *Nový světový řád – NWO*, starý téměř stejně jako naše civilizace. Podle ní problémem dnešního světa nikdy nebyl kapitalismus nebo socialismus, demokrati či komunisti, pravice či levice, černí nebo bílí, muslimové nebo křesťané, protože vše ovládají tzv. loutkovodci ze stínu, mající mnohá jména: Globalisté, Deep State, satanisté, Cabala, sionisté, ilumináti, zednáři, chazarská mafie, Rotschildové, Rockefellerové, společenství jako Římský klub, Bildeberk, Babylonské bratrstvo a další.

Nejvýznamnější členové chazarského klanu *Rothschild* a *Rockefeller* založili organizaci, která se dnes označuje *Deep State-Cabala*, která ovládá téměř všechny státy světa. Tito největší bankéři například údajně podepsali 24. června 1945 v Berlíně se Stalinem tajnou smlouvu o příměří mezi potomky J.V.Stalina a potomky rodů Johna D.Rockefellera a Louisa Nathaniela von Rothschilda, že dají pokoj populaci v Stalinově „východním

bloku“ na jeden lidský život, tj. že po dobu 75 let, tj. do roku 2020 nebude mezi nimi a mezi „Západem“ a „Slovanským východem“ žádný konflikt většího rozměru a ani světová válka.

Výraz *konspirační teoretici* vymyslela CIA aby zdiskreditovala ty, kdo odhalovali atentáty na prezidenta USA *Johna Fitzgeralda Kennedyho* 1963, na ministra USA *Robertu Francise Kennedyho* 1968, na amerického baptistického pastora a vůdce nenásilného hnutí za občanské práva Afroameričanů *Martina Luthera Kinga Jr.* 1968 a na amerického islámského duchovního a bojovníka za práva černochů *Malcoma X (Littleho)* 1965.

Píšu-li o penězích, nemohu se vyhnout bližšímu a delšímu pohledu na Židy: V *Protokolech ze shromáždění sionských mudrců*, sepsaných údajně na tajném setkání židovsko-zednářských bankéřů v domě *Rothschildů* v roce 1773 a opsaných z celé knihy *Protokolů prvního Sionského kongresu*, konaného v srpnu 1897 v *Basileji*, jejichž překlad do ruštiny pořídil a v roce 1905 publikoval ruský náboženský spisovatel *Prof. Sergej Nilus*, byl vypracován plán, jak dostat pod kontrolu veškeré světové jmění a dění. V těchto spisech, nehledě na jejich vznik a pravost či nepravost, lze vidět skutečný stav světa, tak jak jej dnes máme. Zápisy určují, kterak se má veškerý státní řád *gójů (Nežidů)* zničit zřízením liberálních demokracií, aby se v nich národy uvedly s pomocí kapitálu a hromadných sdělovacích prostředků k politické anarchii a hospodářskému rozvratu, do stavu duchovní dezorientace, do nesnesitelného *mišmeše* (v jidiš *míchanice, nepořádku*), do organizovaného všeobecného amorálního chaosu, aby potom, až bude zmatek vrcholit, samy zatoužily po pevné řídicí moci od dárců Nové doby, totižto „*knížat z domu Davidova*“, která pak tuto planetu převezme i oficiálně. Americký průmyslník *Henry Ford* ve své knize *Mezinárodní Žid* o *Protokolech* napsal: „Tento spis je příliš strašnou skutečností, aby byl výmyslem, příliš pevně založen aby byl pouhým dílem myšlenek, příliš hlubokým ve své znalosti tajných pramenů života, aby mohl spočívat na podvodu.“ Protokoly podle všeho nejsou proroctvím, ale realistickým programem působení světového židovstva. Šéf izraelské *Národní bezpečnostní rady*, velvyslanec Izraele při Evropské unii v Bruselu a ředitel izraelské zpravodajské služby *Mossad Efraim Halevy* nedávno prohlásil: „Uchopili jsme svět jako místo, kde jsou k dispozici věci, které chceme vědět nebo chceme získat.“

Židovský Rus *Jacob Alexandrovič Brafman*, učitel a publicista, který přestoupil na pravoslavnou víru, na základě svého života v židovské obci v Minsku sepsal roku 1869 knihu *Kahal*. Kahalem (v hebr. *shromážděním*) se na Rusi nazývalo státem povolené židovské náboženské sdružení opatřené samosprávou, mající vlastní školu, synagogu, hřbitov a ženské lázně. Brafman ho popisuje jako „podzemní kahal“, úzce spjatý s *Alliance Israélite Universale* (Mezinárodním sdružením Židů se sídlem v Paříži), jako útvar, v němž je Židovstvo diasporou a ghetty s bezpříkladnou disciplínou drženo pohromadě, jako oligarchii, kde nejvyšší představitelé jsou sionští mudrci, jako jakýsi stát ve státě, jako článek „tajné světové vlády“ Židů, jako diktátorství, jež znásilňuje politicky, hospodářsky, sociálně i duchovně ostatní rasové soukmenovce. (Kahal je podobný středověkému *ghettu*, které nebylo výrazem segregace, ale bylo to privilegium, o které Židé usilovali a za které panovníkovi platili zvláštní daně. V prostoru ghetta ohraničeném zdí byli vyjmuti z pravomoci církve a místních úřadů. V ghettu mohli vyznávat talmud, řídit se příkazy svého rabína a žít svobodněji než okolní lidé.)

Diskuze o roli Židů v komunismu jsou potlačovány. Pokud je jejich role zmíněna, je idealizována jako boj za sociální spravedlnost apod. Německý konspirační teoretik *Johanes Conrad* zveřejnil výpověď sovětského velvyslance v Paříži a Londýně *Kristjana Jerjeviče Rakovského* při výslechu na sovětské *Státní politické správě GPU*, že *Rothschild* (zkomolenina německého *Rotter Schield*, tj. *rudý štít*) jako zástupce kapitalismu a *Marx* jsou stejného původu, zastupují stejné zájmy a slouží stejné věci, zatím co se jen zdánlivě potírají. Anebo že saturnský *pentagram*, pěticípá hvězda, která symbolicky zdobí stejně tak rudé bolševické Rusko jako kapitalistickou Ameriku označuje i pět bratrů Rotschildových, zastupujících

kapitál vůbec a zároveň je symbolikou svobodného zednářství. Pentagram najdeme téměř na všech vlajkách států, založených od dob francouzské revoluce. Na modré vlajce Evropské Unie napočítáme pentagramů dvanáct (kabalistické číslo naplnění) a k tomu zlatých. V nejvýznamnějších válkách novější doby proti sobě bojovaly letadla a tanky stejně označené pěticípmi hvězdami. (Na vlajce Izraele je umístěna jiná hvězda - *hexagram*, šesticípá *Davidova hvězda*, hebrejsky *māgen David* - štít *Davidův*, jinak též *Šalomounova pečeť*, symbol Židů a judaizmu. Státním znakem Izraele je však nejstarší židovský symbol *menora*, sedmiramenný svícen odvozený od staroorientálního *stromu života*. V začátcích byla menora předmětem velkého kultovního významu jako boží *Věčné světlo* ve vesmíru se sedmi tehdy známými planetami, výrazem kosmického řádu, který se zračí i v sedmi tónech, sedmi barvách a sedmi dnech týdne. Poprvé se menora objevila na minci krále Hasmonejců *Antigona Mattathiase*.)

Židé uskutečňovali ideál proletářské revoluce, usilují o liberalizaci, o lidskou rovnost a svobodu a s tím zároveň prosazují především své zájmy podle svého starozákonního omylného, vrtkavého, nespravedlivého, nepoctivého, pomstychtivého a krutého boha *Jahveho* jako národ mezi národy, jako národ, který je jiným národem než národy ostatní, jako vyvolený nadnárod. Německý novinář *Theodor Fritsch* uvádí: „Žid věří v číslo, v nadpočet, v množství. Proto se stal vynálezcem demokracie, parlamentarismu, marxismu, komunismu, kolektivismu a bolševismu.“ Také *Adolf Hitler* podobně jako zpočátku *Winston Churchill* anebo *Woodrow Wilson* chápal bolševickou revoluci jako židovský podnik.

O *Karlu Marxovi* (Mordechajovi Marxovi Levym), německém ekonomovi, filozofovi, sociologovi, politikovi a členovi odnože iluminátského *Svazu spravedlivých T.G.Masaryk* prohlásil, že v XIX. století byl nejgeniálnějším myslitelem a že není jednoho vzdělaného národohospodáře, který by se jím vážně nezabýval. Mnozí badatelé, především židovští, ho začleňují do řady starozákonních proroků. Marx, vrchovatě mající židovskou ostrotu rozumu, nadání asociace, bystrost myšlení, polemickou pohotovost, založení k abstrakci, dedukci a konstrukci a který se sám jednou nazval největším Židem svého století, napsal: „Židé za své přežití vděčí rozhodující roli, kterou sehráli ve světě peněz... Judaismus je vlastně jen epiteton pro tržní vztahy.“ Ačkoli byl z židovské rodiny (otec byl židovský rabín z Haliče, i jeho vzdálenější předkové byli z obou linií po několik generací z rabínských rodin), tento Marx o Židech mluví též jako o finančním a reakčním plemeni a ptá se a hned odpovídá: „Jaký je základ židovství? - *Praktická potřeba, zisk*. Jaký je Židův světský kult? - *Čachr*. Jaký je jeho pozemský bůh? - *Peníze*.“ Přejímá však omluvné tvrzení veškerého židovstva, že teprve tlakem ze zevnějška byla mu vnucena úloha vykořisťovatele.

Zdá se, že posledním, kdo se v jisté fázi dokázal vlivu Židů účinněji vzepřít, byl kavkazský Gruzínek *Josif Vissarionovič Džugašvili*, totalitární generální tajemník *Komunistické strany Sovětského svazu*, oficiálně známý jako *Stalin* (ocelový, z ruského *stal* - ocel). Jméno Stalin mu dal vůdce Bolševické strany *Vladimír Iljič Uljanov*, syn *Ilji Nikolajeviče Uljanova*, gymnaziálního ředitele čuvašského původu v *Simbirsku* na Volze (přejmenovaném na *Uljanovsk*) a matky *Marie Alexandrovny*, rozené *Blankové*, liberální doktorské dcery. Uljanov přijal přezdívkou *Lenin* pravděpodobně podle sibiřské řeky *Leny* (jakutsky *Velké řeky*), u níž byl v jakutské vesnici *Šušenskoje* ve vyhnanství. Jeho dědeček *Moše Ickovič Blank*, otec jeho matky byl Žid, který konvertoval k pravoslaví, prababička z otcovy strany byla kalmycko-mongolského původu (jméno *Uljanov* se pravděpodobně odvozuje od mongolského slova *ulan*, tedy rudý) a babička jeho matky byla Povolžská Němka luteránského vyznání. Sám Lenin byl pokřtěn jako pravoslavný křesťan. (*Čuvašsko* se rozkládá převážně v Povolžské pahorkatině. *Čuvaši* patří většinou k západoturkiským skupinám altajské větve, kteří vyznávají křesťanství, typově zařaditelné k animismu. *Sibiřští Jakutové* jsou šamanští *Kurykanové*, smíšenci *Turkidů* tunguzské skupiny a *Burjatů*.) Lenin byl k vyvolání bolševické revoluce poslán v zaplombovaném vagónu ze Švýcarska do Ruska. Iniciátorem byl hamburský židovský bankéř *Max Warburg*. V tomto vagóně, spolu s Leninem a s pěti miliony dolarů investovaných židovskými bankéři odcestovala mezinárodní skupina ozbrojených a vycvičených, většinou židovských revolucionářů z povolání, mezi nimi také *Zinovjev-Apfelbaum* a *Sokolnikov*. Mnohem větší skupina 275 židovských revolucionářů s

mnohem více penězi z *Wall Streetu* (je příznačné, že bankovní newyorská Wall Street má své jméno po zdi, která kdysi ohraničovala zdejší areál, kde se odehrával obchod s otroky z druhého břehu Atlantiku), kterou vedl *Lev Davidovič Trockij*, vlastním jménem *Bronstein* vyplula do Ruska z New Yorku. V této souvislosti slovenský publicista *Karel Halbich* v knize *Genéza sionizmu* uvádí jména Židů z komanda Leninovy politické policie *Čeky*, kteří 17. července 1918 v uralském městě Jekaterinburgu zmasakrovali carskou rodinu. Pokyn údajně vyšel od Lenina. Exekuci organizoval Žid *Jakov Michajlovič Sverdlov* (po něm byl Jekaterinburg přejmenovaný na Sverdlovsk). Cara *Mikuláše II.* zastřelil *Jankel Chajmovič Jurovskij*. Vznikla teorie, že židovští bolševici, kteří spáchali vraždu, současně vykonali jakýsi druh židovského krvavého rituálu. Lenin neskryvaně přiznával, že bolševici jsou ochotni zničit třeba i 90% ruského obyvatelstva, pokud toho bude třeba pro vítězství bolševizmu. Bolševiky bylo skutečně zavražděno mezi 60 a 100 milióny Rusů. Trockij v roce 1921 znárodnil v Rusku všechny soukromé banky a založil *GOSBANKU*, jednu z největších světových peněžních ústavů.

Také Stalinovi proudila v žilách židovská krev. Dokazuje to i jeho příjmení *Džugašvili*: Když bylo v Gruzii zavedeno používání příjmení, byli totiž potomci přistěhovalých portugalských Židů z ostrova *Džu* zvaní *Džugašvili* – „synové ostrova *Džu*“. Stalinův dědeček byl ještě věřícím Židem. Stalin to nepřiznával, popíral a zalhával. Po Stalinovi se Židům rozhodněji vzepřel až současný ruský prezident *Vladimír Vladimirovič Putin*, když dokázal zatočit s příliš ambiciózními a rozpínavými aškenázskými oligarchy *Michailem Borisovičem Chodorkovským* či *Borisem Abramovičem Berezovským*.

Židé (angl. *Jews*, fr. *Juifs*, něm. *Juden*, rus. *Jevreji*) podle *Tóry* (Starého zákona) vždy měli krále z kmene *Juda* a proto byli pojmenováni *Judy* - Židy. Slovo *Žid* přešlo do češtiny pravděpodobně z italského *Giudeo*, které pochází z latinského *Iudens*, respektive řeckého *Iudaios*, což je zkomolenina hebrejského *Jehudi*, znamenajícího *judský, pocházející z Judska, Judejec*. Pojem *židovství* nelze snadno definovat, protože jsou *Židé* s krajně rozdílným vzezřením a sami se rozlišují na *Židy aškenázské, sefardské a mizrachim* a protože dokonce v *Erec Jisroel* (v *Zemi Izrael*), zaslíbené věřícím Židům, v nynějším židovském Státě Izraeli není se všemi Židy zacházeno stejně. O jistém stupni privilegovanosti lze usuzovat u zvláštního pojmenování Židů narozených již na území Izraele - *sabres*, vycházející z hebrejského slova *cabar*, ovoce kaktusu *opuncie*, které je jako prý tito Izraelci na povrchu tvrdé a trnité, zatímco uvnitř je sladké a jemné. Slovo *Žid* přestalo označovat obyvatele Judeje, stalo se pojmem, který zahrnuje rovněž masy konvertitů a jejich potomků. K volbám a do *Knesetu* (hebr. dosl. *Shromáždění*), izraelského parlamentu nejsou však připouštěny strany, které by zpochybňovaly platnost židovské víry.

Podle židovského matrilineárního náboženského práva *halachy* je Židem ten, kdo se narodil židovské matce, která sama byla halachickou Židovkou. V Evropě bylo slovní vymezení Žida na základě *rasy* stanoveno až v nacistickém Německu prostřednictvím tzv. *Norimberských zákonů*. Tyto zákony definovaly jako Žida každého, kdo má oba rodiče Židy (*Volljude*). Potomci Židů s Nežidy byli podle rodičů a prarodičů považováni za míšence (*Mischlinge*) prvního a druhého stupně.

Ačkoli podle *Zákona o návratu* je každý, kdo má alespoň jednoho židovského prarodiče považován *Státem Izrael* za Žida a je možné mu udělit občanství, Izrael své původní obyvatele (20 % izraelských Arabů) donutil, aby nosili průkaz totožnosti, ve kterém jejich národnost nebyla označena ani jako izraelská, ani jako palestinská, ale jako arabská, což zase umožňuje jiný zákon, ze kterého vyplývá, že stát Izrael není jejich státem, že jsou v něm jako cizinci. Izrael proklamuje, že je židovským státem náležejícím všem Židům světa, a to i přesto, že Židé už nejsou perzekvovanými uprchlíky, ale plnoprávními občany zemí, ve kterých se rozhodli žít. Podle toho by bylo na místě definovat Izrael spíš jako etnokracii než jako demokracii.

Neobyčejnou různorodost zevnějšku Židů v závislosti na geografickém principu, kdy někteří bucharští Židé jsou podobni Uzbekům, kavkazští Židé Kavkazanům, němečtí Židé Němcům, marokánští Židé Marokáncům, etiopští Židé Etiopanům, atd. nevidí ruský lékař *Ernst Rifgatovič Muldašev* ve smíšených svatbách, ale spíše díky vlivu *biopolí* v období embryonálního vývoje.

Židé se prý při osobním setkání poznávají téměř vždy, a to většinou ihned. U Nežidů je to otázka spíše jakéhosi nadání. Jistějšími poznávacími znameními jsou údajně řeč, způsob chování a vystupování, které jsou jiné mezi svými a jiné mezi Nežidy (*židovský nos* je poměrně vzácnější než se obvykle myslí). Jejich duševní svéráz vystupuje silněji než jejich svéráz tělesný. Nežid nedokáže *přesně* určit, kdo je Žid. *Přesně* to nedokázali dokonce ani nacisté, kteří Židy třídili na základě byrokratické dokumentace. Britský sionistický lékař, botanik a eugenik *Radcliffe Nathan Salaman* prohlásil, že pravým Židem je evropský *Aškenáz* a tvrdil, že Žid není rozpoznatelný pouze podle tvaru lebky, rysů své tváře a tělesných rozměrů, ale i podle židovské alely, konkrétní formy genu, která je zodpovědná za ve většině typický fyzický vzhled Židů.

Část lidstva považující se za Židy a pojmenovávaných Židé sama předepisuje, jak se dívat na různorodou židovskou minulost, při čem zamlčuje chazarský původ asi 95 % počtu Židů. Převládá politická a ideologická role historiografie. Fantazie rekonstruktérů minulosti stvořila dlouhou a souvislou genealogii židovské minulosti. Izraelští občané naprosto věří ve svou rasovou homogenitu. Pokud se objevila zjištění, která narušovala představu nepřetržité a lineární židovské historie, byla zřídka kdy publikována a pokud přece jen vyplavala napovrch, musela být rychle pohřbena a zapomenuta. Nyní ale izraelský historik a spisovatel *Šlomo Sand*, jehož mnozí považují za škůdce, zrádce svého národa a antisemitu ve své knize *Jak byl vynalezen židovský národ* dokázal, že nic takového jako židovský národ v etnickém smyslu neexistuje. Vyvrátil mýtus, že dnešní Židé jsou přímými potomky jednoho národa, jehož původní vlastí je území starověké *Palestiny*, odkud byl prý v 1. a 2. století našeho letopočtu Římány vyhnán, takže z titulu vlastnického práva má prý výsostné právo se tam navrátit. Hovoří o implantované paměti, a to i v *Deklaraci nezávislosti Státu Izrael*. Objasní, že „všechny lid“ nebyl odtud vyhnán - pojem *galud* (exil) že byl užíván ve významu politického podmanění a nikoli vysídlení ze země, že judské zemědělské obyvatelstvo, které tam od nepaměti obdělávalo půdu, zůstalo většinou ke své zemi připoutáno a samo se islamizovalo, že palestínští feláhové vítězným arabským vojskům pomáhali, neboť v listě vojenským velitelům v *Jižní Arábii* *Prorok* zdůrazňoval: „Každý člověk, Žid či křesťan, který se stane muslimem, je jedním z věřících a má stejná práva a povinnosti jako každý jiný. Každý, kdo na svém židovství nebo křesťanství nadále lpí, ať není nucen ke konverzi, ať ale platí daň...“, že nové náboženství rychle přivábilo mnoho *Judejců*, neboť osvobozením od placení daně stálo mnohým za to, aby se zřekli svého Boha, zvláště když se od něj ten nový zjevně zas tolik nelišil, že *zde* je skutečný původ *Palestinců-Arabů* Země izraelské, těchto přímých nebo výlučných potomků židovského a kanaánského obyvatelstva s jen malou příměsí arabské krve a že lze tudíž mluvit o demografické kontinuitě *tohoto* zemědělského „lidu země“ od starověku až po současnost. *Šlomo Sand* poukázal také na to, že *judaismus* byl až do 4. století našeho letopočtu *misijním náboženstvím* a že ho jako oficiální náboženství přijímala i celá království, jako *Himjarské* na jihu Arabského poloostrova, *Berberské* v severní Africe a nejvýrazněji *Chazarské* mezi Kaspickým a Černým mořem, takže od raného středověku byla většina Židů na světě potomky národů, jež nikdy území Palestiny neobývali a nikdy na její území ani nevstoupili. Příčinou množství židovských věřících že jsou tedy bezpochyby hlavně konverze ke kultu jediného Boha. *Sand* napsal: „Je docela pravděpodobné, že obyvatel *Hebronu* má svým původem ke starověkému Hebrejci blíž, než většina těch, kteří se považují za Židy.“ (Obyvatelé města Hebron jižně od Jeruzaléma, jsou s velkou převahou palestínští Arabové.)

Téměř všichni dnešní Židé jsou *Aškenázové*, pocházející z východní Evropy, kde řada jejich společenství byla v 8. století vytvořena chazarskými muži, jejichž manželky konvertovaly k jejich dříve nabytému judaismu. Pojmenovali se podle *pravnuka Noeho Aškenáze* (Gen.10,3) nebo podle biblického názvu království na hranicích Arménie a horního toku Eufratu. Jejich pokrevní pouta, jejich příslušnost k *etnickému* judskému národu na základě krve (*jus sanguinis*, česky *právo krve*) je zanedbatelná. Aškenázové jsou nesporně potomci *Židů evropských*, kteří vzešli z *Chazarů*, spolku silných turkidských a hunobulharských klanů smíšených se Skythy, kočujících ve 4. století na území od *Kavkazu* na jihu až po *Volhu* na východě. Chazarská říše vznikla v letech 661-678 mezi Kaspickým a Černým mořem jako chanát, silně ovlivňovaný judaismem, žijící hlavně z nájezdů a z nelítostně vymáhaných poplatků od okolitých kmenů. Také první ruské království bylo po dlouhá léta vazalem chazarských vládců. Pán Chazarů *chakan Chazar* stál výše než jejich král *Kagan* (což je do dnešních dnů běžné židovské jméno), soudce vybíraný z mudrců, ačkoli to byl právě král, který ho ustanovoval. Sídlní město mocného království *Al-Chazar* bylo *Itil* s malou elitní židovskou menšinou imigrantů, mající vlastní školu, synagogu, lázeň a hřbitov. Židovství tu bylo vždy atraktivní. Svatým jazykem a jazykem písemného styku byla hebrejšтина a znakem šesticípá hvězda. Inklinace k judaismu byla natolik silná, že do úřadu *chakana* mohl být nakonec ustanoven jen ten, kdo vyznává židovství a že dokonce i někteří králové si dali hebrejská jména (dochovala se jména *Chizkiáš*, *Menaš*, *Jicchak*, *Benjamín*, *Áron*, anebo *Pesacha* a *Chanuka*). Chazaři byli kolem roku 740 pod velkým silicím tlakem dvou mocných a dravých impérií: ortodoxní byzantské říše a abbásovského muslimského chalífátu. Aby si království zachovalo nezávislé postavení, na základě královského rozhodnutí všichni Chazaři svolně přijali judaismus - stali se největším nehebrejským etnikem, které hromadně přijalo židovské vyznání. Toto jejich uzpůsobení přestoupením k židovskému vyznání se časem stalo světově rozhodujícím. Pozdější bratrovražedné války, prudký vpád Mongolů, ruské a byzantské útoky, spolu se zpusťšením zavlažovacích systémů vyvolaly kolem roku 1048 jejich hromadnou migraci, hlavně do západních částí Ukrajiny, do Ruska, na polské, litevské a maďarské území a dál a dál. Mezi lety 1880 a 1910 se z východní Evropy vystěhovala zhruba třetina chazarských Židů, z nich většina do Spojených států, kde hlavně skrze svůj kapitál, získali rozhodující postavení. Hlavní institucí, která těmto Židům dopomohla k jejich finanční moci, byla *burza* moderního typu, obchodující s cennými papíry, především se státními půjčkami, akciemi a devízami. V každoročním seznamu nejbohatších Američanů v časopisu *Forbes* mají aškenázští Židé rozhodně větší zastoupení, než jaké by odpovídalo jejich podílu v populaci. Například *FED* založili aškenázští bankéři Rothschildů. Je ale pozoruhodné, že kdykoliv se v médiích objeví žebříček nejbohatších lidí tohoto světa, nikdy na něm neuvidíme jména Židů jako *Rockefeller* nebo *Rothschild* (podle aktuálních seznamů vlastní 700 nejbohatších světových osobností 2.200 miliard dolarů, kdežto neviditelné jmění *Rothschildů* je odhadováno na 100.000 miliard a *Rockefellerů* na 11.000 miliard). Do násilného vzniku *Státu Izrael* na území Palestiny se ve světě neprosadil jiný politický útvar, jehož jediným státním náboženstvím by byl judaismus, než právě Chazarská říše, takže Stát Izrael je fakticky jejím pokračováním (požidovštěné Chazarsko bylo nesrovnatelně rozsáhlejší, mocnější a životaschopnější než kterékoli historické království v Judsku, anebo než judaizované království Himjarské nebo Berberské). O skutečném chazarském původu Aškenázů, tedy téměř všech Židů na světě, dodnes panuje veřejné mlčení a umlčování. Jeho odhalování je zatracované a skandalizované jako antisemitské. Jakákoli zmínka o Chazarech začala být v izraelském veřejném prostoru důsledně cejchována jako výstřední, bláznivá a dokonce nebezpečná. I když rabín a americko-židovský historik na Kolumbijské universitě *Saló Wittmayer Baron* ohledně Chazarska neváhal použít slov „*matka diaspory*“, o tuto část dějin ze strany zastrašených historiků vládne úmyslný nezájem.

Menšina dnešních Židů (přibližně 5 %) jsou *Sefardové*, přímí potomci *Semitů*, pocházející hlavně z *Pyrenejského poloostrova*, kam přišli již za krále *Šalamouna z Palestiny*, ze země

Filištínů, kde žili na venkově jako rolníci. Pojmenování jsou podle toho, že se většinou usídlili ve Španělsku, biblickém „Sefarad“. Jazykově historicky vystoupili tito Semité na světlo dějin s říší *Akkadskou*. Ke genetickému „rasovému“ pojetí Semitů směřuje i biblická kniha Genesis, která hovoří o třech synech *Noemových*, z nichž vzešli všichni lidé. Jeden z těch synů, praotec *Semitů* jmenoval se příbuzně *Šém*. Sefardové jsou však u Aškenázů pokládáni za občany druhé třídy.

Nejmenší skupinou Židů jsou *Mizrachim* (hebrejsky *edot ha-mizrach* ze slova *mizrach*, v překladu *východ*), Judejcům rasově blízcí Židé z arabských zemí, především z Iráku, Sýrie a Libanonu. K Mizrachim dále patří *Berberští Židé*, *Horští Židé* z Kavkazu nebo Kurdistanu a jiné ještě drobnější skupinky.

Vzhledem k velké různosti vlivu příslušníků skupin Aškenazim, Sefaradim a Mizrachim, bylo by klamné svalovat světové dění souhrnně na Židovstvo.

Aškenázští Židé se od sefardských liší v mnoha ohledech: užíváním jazyka *jidiš* a *ladino* (*judezmo*), způsobem myšlení, výslovností hebrejštiny, podobou liturgie, vzhledem, mnoha zvyklostmi, odíváním, jídlem, obřady. V soudobé *jidiš* je 20% slov z hebrejštiny, 70% z němčiny a 10% z ostatních jazyků (hlavně ruštiny, polštiny, maďarštiny a rumunštiny). *Ladino* je založeno na kastilské španělštině z 15. století, silně promíšené talmudskými a hebrejskými výrazy s příměsí slov arabských, tureckých a řeckých. Úřední řečí Státu Izrael je hebrejšтина.

Holokaust, *celopal* (z řečt. *holokaustos* - *holos* /celý/, *kaustos* /spálený/) je oficiální označení pro systematické a státem provozované pronásledování a hromadné vyvražďování osob označených jako Židé, prováděné Německem a jeho spojenci v době druhé světové války. Holokaust se většinou netýkal vrchních sionistů či elity Židů. Holokaust překonal svou hrůznou průmyslovou perfektností všechny dějinné zločiny – usmrceno bylo údajně na šest milionů Židů. Neustálé připomínání holokaustu Židů je však přinejmenším omrzující a vede ke znevážení. Někteří lidé se přitom tiše podivují, že se nikdo veřejně nezamýšlí nad tím, proč srovnatelné zděšení nemá vyvolávat třeba vyvraždění asi šesti milionů Poláků anebo desítek milionů východních Slovanů, které jsou považovány *jen* za válečné ztráty civilního obyvatelstva a v duchu se ptají: „Není to v tom, že to byli *pouze* Slované?“ V neustálém omílání holokaustu Židů se utápí například i skutečnost úplného vyvraždění lidických mužů a mnohé další hekatomby. Po holokaustu může řada lidí cítit obtíže s vyjadřováním nelichotivých pocitů vůči Židům, jako třeba v nevyslovovaných tázáních: „Neospravedlňují minulá utrpení Židů předraženou cenou, jež je od nás vyžadována v přítomnosti?... Jak je možné, že k tomu aby člověk byl označen za rasistu, postačuje, když se zeptá proč je odsuzována pochybnost o nějakém židovském tvrzení?“ (Jost Werner Schneider, tlumočnick u *norimberských procesů s válečnými zločinci* vypověděl o výslechu svědků: „Jelikož činnost svědka byla velmi výnosná, vytvořili se jacísi ‚svědkové z povolání‘, z nichž každý vypovídal v tuctech případů... Nejednou se zjistilo, že osoby, které podle výpovědi přitěžujících svědků zahynuly v koncentračních táborech, ve skutečnosti ještě žijí.“; *Deník Anny Frankové* obsahuje záznamy propiskou, která se začala používat až od roku 1952, atd.)... Jak to, že už jen použití slova *Žid*, může například ve Švýcarsku ve spojení s protirasistickým zákonem vést k nařčení z antisemitismu?“ Český psycholog a nekonformní publicista Petr Bakalář ve své knize *Tabu v sociálních vědách*, kterou předseda pražské židovské komunity označil za horší než *Hitlerův Mein Kampf* a kterou je možno chápat jako experiment „věda versus ideologie“, při kterém lze konstatovat, že nikdo z akademiků v této zkoušce charakteru neobstál, třeba otevřeně píše: „Snad nejtabuizovanějším tématem moderních židovských dějin je chování části polských Židů, většinou navrátilců z koncentračních táborů k německému civilnímu obyvatelstvu po druhé světové válce. Tito Židé byli někdy stejně krutí jako jejich osvětimské předobrazy. V roce 1945 pozabíjeli velké množství civilních Němců - německých mužů, žen, dětí a miminek, jejichž ‚zločinem‘ bylo pouze to, že byli Němci. Němci ztratili více civilistů než Japonci v Hirošimě nebo samotní Židé ve všech polských pogromech.“ Pokud uvěříme tvrzení polského židovského spisovatele

a stálého kandidáta na Nobelovu cenu *Gustawa Herling-Grudzińskiego* po jeho zkušenosti v sovětském *gulagu*, že „člověk je lidský pouze v lidských podmínkách“, že prostě neexistuje nic, co by neudělal z hladu, bolesti nebo strachu ze smrti, může někoho napadnout otázka, kterou není radno vyslovit: Jaká byla skutečná morálka a chování většiny vězňů v nacistických koncentračních táborech jako *Osvětim* (něm. *Auschwitz*), co všechno tam činili snad i někteří z ukázkových hrdinů, aby přežili? Holokaust je nové posílení nedotknutelnosti Židů. A Osvětim postupně nahrazuje *Masadu* (starověkou pevnost, poslední místo odporu židovských povstalců proti Římanům) jakožto ústřední bod kolektivní paměti, jež formuje moderní židovskou identitu. Holokaust je ve funkci *sociálního lepidla* důležitější než náboženství a je též zásadním legitimizačním argumentem pro existenci Izraele.

Sionismus (hebr. *Cijonut*) je název podle jebúsejské pevnosti *Sion*, dobyté židovským králem *Davidem*, kterou on sám nazval *Davidovým městem* (nynější *Jeruzalém*) a podle politické strany *Náboženští sionisté* (*ha-Cionut ha-Dati*). Sionismus je židovský šovinistický ideový směr, který vznikl v 2. polovině 19. stol. mezi evropskými Židy na základě **judaismu**, ideologického hnutí, které prostřednictvím *Masory* (tajného ústního výkladu *Starého zákona* neboli *Tóry*) vysvětluje starozákonnou vyvolenost židovského národa jako *rasovou nadřazenost* nad všemi ostatními národy světa a jako povolání nad těmito národy vládnout. Základem sionismu je tedy **židovský rasismus**. Hlavním cílem představitelů sionismu bylo a je okupování *Palestiny* přesídlováním Židů do „*Země Izraelské*“ a tam budování, udržení a územního rozšiřování židovského státu, jež je proto permanentně ve válce. (Římsí vládci od 2.stol.n.l. označovali *Judeu*, oblast mezi Středozemním mořem a řekou Jordán jako *Palestinu*, kterou v obranné reakci začali židovští učenci nazývat *Erec Jisroel* - *Země izraelská* nebo *Svatá země* a *Země zaslíbená*. Historicky je Palestina jižní součástí rozsáhlejšího území nazývaného podle purpurového barviva Féniciánů *Kanaán*.) *Prof. Jochanan Aharoni* z univerzity v Tel Avivu patřil k prvním signatářům petice *Erec Jisrael šlema* (*za úplnou Zemi Izrael*), vyzývající všechny budoucí izraelské vlády, aby se nikdy nevzdaly ani pídě starobylé vlasti podle jeho *Atlasu období bible*, kde samozřejmě nebyly vyznačeny původní stísněné hranice Státu Izrael, ale jen ty, které vymezovaly mocná království králů *David* a *Šalamouna*, jakož i trasy bojových přesunů ostatních biblických izraelských hrdinů. *Izrael*, který se považuje za židovský stát náležející všem Židům světa a nikoli za stát svých izraelských občanů ovládá početné původní místní obyvatelstvo, jemuž jsou upírána základní občanská práva, které nemá žádnou vládu nad svou půdou a nad svým majetkem a které postrádá vlastní suverenitu. Téměř pětinu obyvatel židovského státu tvoří imigranti z ruských kahalů. Židé se však nikdy nechtěli a nechtějí *zcela* vytrhnout ze světa do Izraele. Již na začátku našeho letopočtu židovský kněz, učenec a historik *Josephus Flavius* (*Josef ben Matitjahu*) napsal: „Židé jsou teď už ve všech městech; je těžké nalézt v obyvatelném světě místo, kam by tento kmen nepronikl a které by nebylo v jejich moci.“ Mnozí Židé považují Izrael za svůj „rezervní domov“. *Salo Wittmayer Baron*, považovaný za židovského velekněze prohlásil: „Společný původ odvozovaný od Abraháma, Izáka a Jákoba je hlavním prvkem, který zajišťuje vznešené postavení Izraele v rámci rodiny národů, ať už žije kdekoli a v jakýchkoli podmínkách.“ Ortodoxní judaista *Heinrich Graetz* o svých soukmenovcích hlásal: „Je to vlastně „mesiášský lid“, který jednoho dne spasí lidstvo.“ Síla Izraele dnes již nezávisí na demografickém přírůstku, ale na udržení loajality zámořských židovských organizací a komunit, působících v mocenských a mediálních centrech. Dnes je sionismus pevně v rukou aškenázské extrémní pravice, směsice nacionalistů, náboženských fanatiků a osadníků, všemožně podporovaných a řízených nejbohatšími Židy na celém světě. Sionisté usilují o židovský stát v celé historické Palestině. Spisovatel *Šlomo Sand* k tomu poznamenává: „Sionismus nemůže své cíle naplňovat pokojnou cestou. Místní obyvatelstvo se bude i nadále násilným způsobem stavět proti sionistické imigraci... jsem si vědom i toho, že zrození a konsolidace lidu, mezi nímž jako jeho příslušník žiji, se odehrály na účet druhých a domnívám se, že dokud to moji krajané neuznají, nebudou se moci vytvořit podmínky pro

opravdový historický kompromis mezi Izraelci a Palestinci. I dítě, které je plodem znásilnění, má dožijista právo žít, a tak je tomu i v případě Státu Izrael. Ale jestliže dítě vyrostlo a samo se stalo násilníkem, je třeba je přísně a bez ústupků soudit... řady židovských osadníků nejsou potomky ‚dětí Izraele‘, což může mít za následek obecnější zpochybnění práva Státu Izrael na existenci.“ Avšak rabín *Schwartz* v *New York Times* z 30.9.1997 inzeroval: „Celá země musí být vrácena Palestincům a další obsazená území musí být navrácena Sýrii a Libanonu.“ Sionisté stojí na nejvyšších stupních silné, vlivné a spiklenecké skupiny geneticky příbuzných jednotlivců, zahrnující jak nejbohatší lidi, tak nejvyšší politické představitele a elitu korporací. Tato chazarská mafie, tvořící v nitru cizích států stát židovský s neviditelnou židovskou vládou, všude zavádí svůj *Nový světový řád NWO (New World Order)*. Sionistický bankéř *Paul Moritz Warburg* při svědectví před americkým senátem dne 17. února 1950 prohlásil: „Budeme mít světovou vládu, ať se vám to líbí nebo ne. Jedinou otázkou je, zda tato vláda bude dosažena dobytím nebo dohodou.“ V Německé říši bylo již v roce 1103 postavení Židů upravené privilegiem císaře *Jindřicha IV.*, takže všichni Židé říše požívali královskou ochranu anebo privilegiem *Fridricha I.* z roku 1157, kterým byli prohlášeni za příslušné ke královské koruně. V Čechách si Židé v r. 1254 vymohli na panovníkovi *Přemyslovi Otakarovi II.* privilegium v *Statua Judeorum*, dávající jim více práv než ostatním. Podle něho třeba ve sporech peněžních, o věci movité a ve věcech trestních nesměl křesťan svědčit proti Židovi bez dalšího křesťanského nebo židovského svědka. Naproti tomu stačilo, aby Žid obviněný z podvodu byl zproštěn obžaloby, odpřisáhl-li na desatero, že je nevinný. Podobná soudní praktika dnes panuje ve státě Izrael. Také evropské nebo americké soudy často hledívají na obviněného Žida shovívavěji než na obviněného Nežida.

Český spisovatel a překladatel z hebrejštiny *Hanuš Richter* v roce 1941 publikoval: „Všude vznáší se v Albionu (starý název Anglie) dech *Kahaly*“ (hlavní středisko sionismu *Jewish Agency* sídlilo v Londýně) a že to byla Anglie devadesátí plnokrevných Židů vlastníčích vysoké šlechtické tituly, kdo vyvolal v život sionismus, kdo zplodil heslo: „Palestina Židům“. (Lze dohledat, že v roce 1740 vydal anglický král zákon pro anglické kolonie, podle kterého Židé nemuseli v odříkací přísaze říci slova „na opravdovou křesťanskou víru“, a že *královna Viktorie* v roce 1858 podepsala zákon, který tyto slova v odříkací přísaze rušil vůbec, takže například v roce 1847 byl londýnský *Anton Rothschild* povýšený na baroneta, tedy na *Sira Anthony Rothschilda* anebo že syn jeho bratra *Lionela Nathaniel* se v roce 1885 stal členem sněmovny lordů jako *první lord Rothschild*).

Po druhé světové válce začali někteří publicisté tvrdit, že židovský svět v Americe přihlížel na hubení svých evropských souvěrců navenek nevzrušeně, a to v očekávání, že to povede k obnovení židovského státu v Palestině, v pochopení, že vedení jejich sionistického hnutí upřednostňuje politický zájem před humanitární naléhavostí.

(Faktem například zůstává:

Na *Evianské konferenci* 6.6.-15.6. 1938 delegace *Židovské agentury* pod vedením *Goldy Meirové (Meirsonové)* ignorovala německou nabídku transportovat 40.000 rakouských Židů do jiných zemí za cenu 260 amerických dolarů za jednu osobu a v případě početnější rodiny za 1000 dolarů. Sionisté se tam vůbec se nesnažili ovlivnit USA a dalších 32 zemí, které se konference zúčastnily, aby německým a rakouským židům zjednali povolení k přistěhování;

1. února 1940 se *Henry Mortor*, viceprezident *Spojené židovské apelace (United Jewish Appeal)* zdráhal zasadit za židovské uprchlíky, kteří ztroskotali na Dunaji. Prohlásil, že „Palestina nemá být zaplavena starými nebo nežádoucími lidmi.“;

25. listopadu 1940 na rozkaz vedení židovské organizace *Hagana* byla vyhozena do povětří loď *S.S. Patria* v přístavu *Haifa*. Tento protest proti rozhodnutí Anglie, odvézt židovské uprchlíky na Mauritius namísto do Palestiny stál život 252 uprchlíků;

17. prosince 1942 prohlásila britská horní a dolní sněmovna ochotu poskytnout ohroženým Židům dočasný pobyt. Toto prohlášení bylo během dvou týdnů podepsáno 277 členy sněmovny. Když se 27. ledna 1943 konaly další kroky v této záležitosti za účasti více než stovky členů parlamentu a lordů, mluvčí sionistů rozhodně oznámil, že Židé se vysloví proti tomuto prohlášení, jelikož do něj nebyla zahrnuta Palestina;

16. února 1943 nabídla rumunská vláda 70.000 židovským uprchlíkům *Trans-Dniestrí*, že mohou opustit zemi za 50 dolarů na hlavu. Prezident *Amerického židovského kongresu* a vůdce amerických sionistů *Stefan Wise* veřejně tuto nabídku odmítl s nepřesvědčivým odůvodněním, že sbírka peněz na tyto účely je neoprávněná;

Roku 1946 prezident Roosevelt plánoval otevření Spojených států přibližně pro 160.000 pronásledovaných osob, ale brzo byl nucen oznámit: „Program není proveditelný, protože se mu nedostává souhlasu židovských mluvčích.“;

V roce 1947 navrhl poslanec amerického kongresu *William Stratton* návrh zákona, podle kterého by 400.000 pronásledovaným osobám byl povolen vstup do Spojených států. Návrh nebyl schválen poté, co byl odsouzen sionistickým vedením;

23. února 1966 byla poslanci pro přistěhovalecké záležitosti *J.V. Pickersovi II.* v kanadském parlamentu položena otázka zdali by otevřel brány Kanady židovským uprchlíkům. Odpověděl: „Vláda v této záležitosti nijak nepokročila, protože izraelské zřízení tento plán zavrhl“;

15. července 1971 sionistické vedení pod *Herrmanem Weissmanem*, prezidentem *Americké sionistické organizace* úspěšně zabránilo snahám amerického kongresu povolit 30.000 ruských Židů přistěhování do Spojených států.

Podle knihy *De Geldbronnen van het National-Socialisme* obdržel Hitler od židovských bankéřů v roce 1929 přes bankovní ústav *Mendelsohn a Co.* 10 miliónů, v roce 1931 přes tentýž ústav a banky v Rotterdamu a Římě 15 miliónů a v roce 1933 přes Banca d'Italia a Rhenania AG 7 miliónů. Také z takzvaného *Abbergg-Archivu* lze vyčíst financování národního socialismu židovskými bankami. O výhradní vině Německa na druhé světové válce a holocaustu se však zejména podle nynějších německých zákonů nesmí pochybovat – každý pochybující může být postaven před soud.)

S hrůzou lze tedy usoudit: Za rozhodnutím o Palestině stála již dávno před ním všesvětová rodová a mocenská aškenázská židovská elita, která od dvacátých let minulého století spiklenecky směřovala vlády států k odmítání prchajících Židů a zavrhovala ochotu k jejich přijetí. Takto přemnohé Židy obětovala do pecí koncentračních táborů, do holocaustu, a tím prosadila založení státu Izrael. (Holocaust je původně druh náboženské oběti, při níž je oběť usmrcena a spálena.)

Někteří sociologové a historici uvádí, že evropští Židé se při své vysoké až nejvyšší inteligenci disproportionálně zmocňují rozhodujících společenských postů, hlavně v peněžnictví a obchodování, ve státní správě, jurisdikci, medicíně, kultuře či v médiích, a to tak, jak je to určeno v jejich *Protokolech* z roku 1897 (v *Protokolu XII* je například stanoveno: „Ani jediné oznámení nepronikne na veřejnost bez naší kontroly. Toho už je dosaženo nyní tou měrou, že veškeré zprávy z celého světa se sbíhají v několika málo agenturách. Tyto agentury již máme pod kontrolou.“). Ojedinelé pokusy o „seznamy“ nejvýše stojících Židů jsou přinejmenším veřejně pranýřovány. Sionistický myslitel *Prof. Dr. Arthur Ruppin* označovaný za „otce židovské sociologie“ prohlásil: „Dnešní Žid představuje v jistém smyslu obzvláště cenný lidský typ. Jiné národy mohou mít jiné přednosti, ale co se intelektuálních darů týče, může jiný národ Židy překonat jen stěží... aškenázští Židé převyšují duševní čilostí, inteligencí a touhou po vědění Židy sefardské a arabské.“ Aškenázové jsou v podstatě jen vzácně fyzicky pracujícími dělníky nebo zemědělci (*Charlota Masaryková* hovořila o strachu Židů z manuální práce). U příležitosti *bar-micve*, obřadu, kdy bývala v synagoze třináctiletému židovskému chlapci přiznána práva a povinnosti „muže“, se mladíkovi často darovalo plnicí pero, symbolizující profesní privilegia amerického muže: schopnost vystavovat šeky a podepisovat smlouvy. Genetická segregace Židů od populací, ve kterých žijí, bývá převážně důsledkem opatření z židovské strany. Podle rabínských zásad „chce-li Izrael být jako ostatní národy, ocitá se již jenom pro toto přání v hříchu“. Zakladatel rabínské akademie v Cordobě *Jehuda ben Samuel Halevi* prohlásil, že „neasimilovatelnost a zvláštnost židovství je nejsilnějším důkazem jeho zvláštního postavení a úkolu na světě.“ Rabín *Jicchak Abrabanel* říká ve svém výkladu k proroku Izaiášovi (Peruš nebiim rišonim): „Jen Židé znamenají něco na tomto světě; jsou proto přirovnávání k pšenici, kdežto ostatní národové k plevám.“

Židé patří k nejvzdělanějším a nejchytřejším lidem, o čem svědčí i to, že přes 20 procent nositelů *Nobelovy ceny*, a to hlavně v oblastech vědy jsou Židé, ačkoli Židů je v populaci Země pouhých 0,2 procent. Podle některých sociologů jsou reprodukčně úspěšní, svébytní, pružní, opatrní, prospěchářští a také panovačně domýšliví, mnohomluvní, překrucovační, drzí, lakotní a úskoční. Je uváděno, že podle svých náboženských předpisů bývají například při *košerování* často až chorobně krutí (košerování je mnohde ličeno jako akt nejvyšší surovosti, sadisticky

trýznivý způsob úplného vykrvácení neomráčeného poráženého zvířete). Židé se často uchylují za nežidovská jména. Jsou separatističtí, a to i jazykově (posvátná liturgická hebrejšina byla prominentním znakem židovské odlišnosti a rabíni stále nenápadně zamezují učit se hebrejštině Nežidům). Podobně jako jejich hovorový jazyk *jidiš* jsou též pohotoví, houževnatí, vtipní, ironičtí, vychytralí, nezkratní, nepotlačitelní. Jsou v průměru nejlepší ve verbální dovednosti. Dbají o svoji rasovou čistotu - rabbi *dr.B.Cohen* prohlásil: „Máme být čistou boží národností“. Vyznačují se často až hysterickou citlivostí na rasové otázky - už jen použití slova Žid, může vést k nařčení z antisemitismu. Židovství odvozuje náboženskou identitu dítěte od náboženství matky, při čem izraelský zákon povoluje pouze náboženské sňatky. Mají skupinovou kontrolu nad chováním jedince, které by poškozovalo skupinu jako celek. Zajedno bývají hlavně, pokud je k tomu nutí společné nebezpečí nebo je k tomu vede vidina společného prospěchu. Jejich soudržnost bývá ale sobecká: *Starý zákon, Deuteronomium* 15,11, pravíci „Abys ochotně otevíral ruku svou bratru svému a nuznému svému v zemi své“ má zřejmě platit a často též platí jen mezi Židy. V předvečer *Jom Kipuru* (*Dne smíření*), před modlitbou *Kol-nidrej* (*Všechny sliby*), prosíci o zproštění všech neuvážených slibů, přísah a závazků učiněných od minulého *Jom Kipuru*, obíhají Židé ty souvěrce, kterým v onom roce ublížili nebo se k nim nechovali dost laskavě a prosí je za odpuštění. Zásadním rysem *Jom Kipuru* je zpověď probíhající v množném čísle, „my“ místo „já“, kdy „společně sdílí“ prohřešky - a k tomu domýšlivě všeobecnou zodpovědnost za poklesky lidstva, protože podle židovské tradice je celá židovská obec zodpovědná, pokud na světě zbývá jediný hříšník. Jejich oslovení *landsman* (*krajan*) často znamená *Je to náš člověk* nebo přímo *Je to Žid*. Nový přistěhovalce najde v *landsmanově* domě postel a talíř polévky a pak je odevzdán do péče dalšího *landsmana*, a tak dál, dokud se nepostaví na vlastní nohy. Není také nad tradiční židovský pozdrav *Šolem-alejchem* (*Mír s tebou*) a odpověď na tento pozdrav v obráceném pořadí *Alejchem-šolem* (*I s tebou mír*). Schopnost Židů předvídat situaci, dobře patrná v šachu je klíčová. Židé pěstují svoji nadřazenost, spekulativně vyvozovanou ze *Starého zákona* (Tóry) a tak nikoliv *Mojžíšova Bible*, nýbrž farizejské učení *Talmud* (soupis rabínských diskuzí) a jeho systematické zpracování *Šulchan aruch* stal se jim zákonem. *Ústní Tóra*, která byla podle rabínů sdělena *Mojžíšovi na Sinaji* vedle *písemné Tóry* jen ústně, chápou Židé jako nástroj, jímž Bůh stvořil svět a svět že byl stvořen kvůli Izraeli. Americký rabín *Berel Wein* roku 1919 ve Štrasburku prohlásil: „blíží se naše vítězství nad křesťany a vesmírem.“ Židé většinou nemají zájem o získávání konvertitů; Tito, podobně jako jedinci ze smíšených manželství nebo Sefardité paradoxně nejsou židovskou komunitou přijímáni jako rovnoprávní Židé. Rabi *Jehuda Löw ben Becalel* prohlásil, že „konverze je sice blahodárná pro konvertitu, zato ale je dodatečným břemenem pro lid židovský.“ Rabi *Menachem ben Chelbo* zas řekl (*Jevamot* 47b), že „proselyt je pro Izrael tíživí jako boláky.“ Anebo jiné pojednání (*Jevamot* 109b) varuje: „Neštěstí za neštěstím stihne ty, kdo mezi sebe přijmou proselyty.“ (Proselyta je termín řeckého původu označujícího toho, kdo se nenarodil jako Žid, ale dobrovolně přijme závazek dodržovat Tóru, doslova *vodítka, návod, učení* neboli tradiční označení *Pět knih Mojžíšových* neboli první části *hebrejské Bible* a *micvot*, tj. *náboženské předpisy* a tak vlastně *nepřímo* konvertuje k judaismu. Hebrejské označení proselyty-muže je *ger*, ženy *gijoret* a obojí značí *obyvatel, cizinec, jenž přebývá*.)

Židé bývají nepředstížitými vyjednávači. Prvním byl podle *Starého zákona Abraham*, když smlouval s Bohem, rozhodnutým zničit hříšná města *Sodomu* a *Gomoru* o počtu spravedlivých. Smlouval tak výmluvně, tak vychytrale a tak dlouho, dokud Boha neuondal a neusmlouval záchranu alespoň *Lotovy rodiny*. Archetypem židovského dvořana, který pomáhá jiným Židům na úkor lokální populace, je podle *Genesis* výmluvný *Josef*, který ve prospěch faraóna utlačoval původní egyptské obyvatelstvo. V běžných překladech *talmudické literatury*, jež nahradila Bibli a stala se kodexem Židů, tj. jedinou normou jejich rituálů a obyčejů jsou jistě pasáže přeloženy tak, aby nepobouřily Nežidy, jiné jsou přímo zfalšovány a některé vynechány; nenajdeme v nich například výrok ze *Zohar II, 43 a*: „Po zboření chrámu již neexistuje žádná jiná oběť než vyhubení křesťanů.“, z *Aboda zarah* 26 *Tos*: „Dokonce i

nejlepší z gójů zasluhují smrt.“, *rabína Josepha Aboka*: „Jestliže život akuma (*Nežida - křesťana, góje, pohana, modláře*) patří Hebrejci, tím spíše mu náleží jeho majetek.“, ze *Zohar I*, 25 b: „Žid, který křesťanovi prokáže v životě něco dobrého, nemůže očekávat po smrti vzkříšení.“, z *Maimonides in: Hilkhoth akum X*, 6: „Za jistých okolností není hříšné prokázat i křesťanovi něco dobrého, pokud to lidu Izraele přinese výhodu.“, z *Berakhoth 58a*: „Kdo vidí zástupy *gojimů* (*Nežidů*), nechť řekne: „Zhanobena budiž vaše matka, matka, která vás zrodila!“ anebo výrok z *Aboda Zara 25b*: Akumka, nesmí kojit židovské dítě, poněvadž je nebezpečí, že by byla čistá krev židovská promíšena s nečistou krví nežidovskou“, atd. Podle *luriánské kabaly* byl svět stvořen pouze kvůli Židům a existence Nežidů je podružná. (*Talmud* znamená v aramejštině *poučení*. Konfuznost čili zmatenost myšlenek v Talmudu je záměrná. Talmudští judaisté ji s úspěchem používají proti každému, kdo se pozastaví nad některou talmudskou větou. *Zohar* je kabalistický spis, vycházející z ústního podání, obsahující komentář k Tóře, psaný specifickou formou aramejštiny. Samotné slovo *kabala*, správněji *kabbala*, je odvozeno od slova *kibbel*, které znamená *ústně něco sdělit, obdržet ústní sdělení*.) Svým zákonodárstvím se Židé sami stavějí mimo státní svazky: podle Joreh déah 151.I. se přísně zakazuje Židovi svědecky vystoupit proti Židovi v jeho sporu s Nežidem před nežidovským soudem.“, Choschen ha-mischpat 226,I: „Jest dovoleno židovskému nálezci, aby si ponechal ztracenou věc Nežida.“, atd. Mnohé exempláře Talmudu byly zničeny přímo židovskými knihkupci, aby se nedostaly k Nežidům. Novější vydání talmudských tisků je tištěno bez samohlásek a bez rozdělovacích větných znamének, takže jejich smysl se stává těžce pochopitelný - písmu porozumějí jen přísně zasvěcení. Ale již v samotném *Starém zákonu* jsou usvědčující pokyny a příběhy, o nichž se příliš nemluví. Například v *páté knize Mojžíšově*: „Tvůj bůh učiní z tebe boháče. Budeš půjčovat peníze mnohým národům, ale sám nebudeš si vypůjčovat od žádného... Cizímu půjčíš na úroky, ale svému bratru nedáš na lichvu, aby požehnal tobě Jahve, bůh tvůj, ve všem, čeho dotkne se ruka tvoje v zemi, do níž vcházíš, bys ujal se jí jako majetku svého“ anebo v *Izajášovi*: „A cizinci stavěti budou domy tvé a jejich králové budou tobě přisluhovati.“

V *Gn 33,34* je vylíčeno, kterak skupina západosemitského kočovného a pasteveckého národa *Aramejců* vedená *Jákobem* přišla z *Mezopotámie* k městu *Šekemu* v zemi *Kanaan*, kterou obývali *Chivejci*, příslušníci jednoho z mnoha původních tamějších národů. Synovi chivejského náčelníka se zalíbila *Jákovova* dcera *Dina*, „zmocnil se jí, ležel s ní, ponížil ji.“ Zamiloval se do ní, „vemlouval se do jejího srdce“ a chtěl ji za ženu. Ale *Jákovovi* synové *Šimeon* a *Lévi* byli jejím pohaněním rozzuřeni a záłudně řekli: „To nemůžeme udělat, abychom dali svou sestru muži neobřezanému, byla by to pro nás potupa. Svolíme jen tehdy, budete-li jako my: dá-li se u vás každý mužského pohlaví obřezat. Pak vám budeme dávat své dcery a budeme si brát dcery vaše, usídlíme se u vás a staneme se jedním lidem.“ Nato se všichni muži ve městě nechali obřezat a než se mohli z obřízky zotavit, *Jákovovi* synové je povraždili, zajali všechny jejich ženy a dcery a město vyloupili. *Obřízce*, nazývané *pečeť boží*, spočívající v odříznutí předkožky pohlavního údu se podrobuje židovský chlapec osmý den po narození a tehdy je i pojmenován. Biblický *Abraham* se obřezal sám. V širším smyslu vtiskne obřízka tělu židovského muže na celý život znamení, že Izrael v něm dále potrvá - že z jeho semene, procházejícího obřezanou branou, vzejdou děti, jež také budou slibem zavázány k židovství. Obřízka zůstala na celém světě jedním z nejpevnějších pilířů židovství.

Podobnost Židů a Cikánů lze vidět u neformálních skupin jejich hudebníků, často potulných a málokdy ovládajících noty, jejichž hudba odrážela celou spleť kulturních vlivů mezi kterými žili (postavičky *klezmerů*, židovských muzikantů se objevují na obrazech *Marka Chagalla* a *Chaima Grosse* – jejich předchůdci byli již putující pěvci *mašalim* v starobylém Kanaánu), dále v rozptýlenosti (německé pojmenování *Zigeuner* znamená *vandrovat sem a tam*), v populační schopnosti, ve velkém množství přijatých slov jak v *jidiš*, tak v *cikánštině* anebo v mnohých židovských a cikánských moudrech - například Cikáni říkají: „Dilino phenei, so džanel, so phenel“ (Hlupák říká, co ví, moudrý ví, co říká) anebo „Nane čhave, nane bacht“ (Nejsou děti, není radost), kdežto Židé zas například míní: „Zkušená mysl je jako třetí noha“, „Kozel je nebezpečný zepředu,

kůň zezadu, hlupák ze všech stran.“ - anebo též ve zjevné či zastírané nepřizpůsobivosti. První prezident Československa *prof. PhDr. Tomáš Garrigue Masaryk* o židovské nepřizpůsobivosti prohlásil: „Přiznávám, že asimilace jako hnutí lidové je přímo nemožná a směšná, to prokázala ostatně poslední desetiletí, přes všechno úsilí nedosáhla asimilace reálných výsledků.“ Básník, novinář, ekonom a politik *Karel Havlíček Borovský* řekl rovnou: „Židé jsou národností a nemohou se tudíž stát Čechy.“ Někteří sociologové se přiklánějí k názoru, že existence Židů v rámci jiného národa může mít delšího trvání pouze v tom případě, když se podaří vzbudit mínění, že se nejedná o národ, nýbrž jen o zvláštní náboženskou obec. *Doc.Ing. Fedor Gál, DrSC.*, slovenský politik, sociolog, prognostik a podnikatel židovského původu napsal: „Němci dali demokratickému světu nabídku, ať si vezmou jejich Židy. A nevzal je nikdo. Nikdo! Ani Spojené státy, Velká Británie, Latinská Amerika. Všichni argumentovali tím, že je nechtějí, že jsou jiní, že jsou jiná kultura, jiné hodnoty. A otevřeli tím dveře konečnému řešení.“ (Jak poukazováno výše, byli to naopak židovští představitelé, kteří odmítali sice nerady dávané, ale opravdově míněné nabídky k přijetí jejich soukmenovců.) Každopádně bylo pro všechny nejjednodušší vyřešit obtížný židovský problém obětováním vzdálené Palestiny. Ale s rukou na srdci: Chtěl snad *opravdu* někdy někdo Židy nebo Cikány? Chce je snad někdo? Většina Židů jsou Chazaři, podobně jako Romové jsou Cikáni. Židé a Cikáni tvoří jinak v mnohém naprostý protiklad. Spojuje je však společný osud, a to ten, že je většinová společnost obvykle pokládá za ty, kteří na ní tak či onak parazitují. Roku 1190 v britském *Yorku* měšťané deptaní lichvou spálili všechny dokumenty potvrzující přesné částky peněz, které židovským půjčovatelům dlužili a přitom povraždili na 150 Židů. A za Leopolda I., ale dokonce i za Josefa I. a Karla VI. existovalo zákonné vraždění Cikánů. Nacistické *Norimberské zákony* umístily Cikány do stejné podřadné kategorie jako Židy. Intenzita proticikánských a protižidovských perzekucí byla v mnohých zemích obdobná. Možná, že si dnes Židé říkají: Dojde-li na Cikány, nebudeme na řadě my? Mohlo by se zdát, že jsou to především tyto důvody, proč zejména Židé vystupují na obranu cikánské menšiny. Likvidace veprína v *Letech u Písku* na místě protektorátního internačního tábora „potulných“ (většinou kočujících) Cikánů před jejich transportem do Osvětimi byla dlouhá léta iniciovaná převážně z židovských kruhů. A tak jako Židé většinou pejorativně označují osoby jiné nežli židovské hanlivým výrazem *gój*, tak Cikáni většinou říkají osobám jiným než cikánským hanlivě *gadžo*.

Pro své osobité negativní rysy, zahalené v „dynamickém tichu“, kdy se o špatných stránkách prostě „aktivně mlčí“, pro svou pronikavou životaschopnost a úspěšnost, ale i pro mnohé své pozitivní, následování hodné vlastnosti budící závist, jako je například *šmita*, tj. zrušení dluhů v sedmém sabatickém roku (Dt,16:11), nebo třeba poskytování *leketu, šichechy a pey*, tj. paběrků, zapomenutého snopu a cípu pole, tedy části zemědělské produkce, jež je třeba ponechat chudým (Lv.19:9-10, 23:22; Dt.24:19) bývají Židé nenáviděni, pronásledováni a masakrováni. Myšlení lidí je už přitom natolik pokřiveno, že jasné vidění odlišností, které se mohou dotknout skupin, v nichž je členství součástí sebepojetí (černochů, Židů, Cikánů, homosexuálů, atd.) bývá pocíťováno jako nepřístojné, hříšné či chorobné a jejich zveřejnění až jako zločinné. Takovéto jasné vidění odlišností lze snad nazvat *rasovým realismem*. Britský státník židovského původu *Benjamin Disraeli, 1.hrabě z Beaconsfield* prohlásil, že *rasa je vším*. Podle předmluvy k druhému prohlášení *OSN* pro výchovu, vědu a kulturu, to, co přesvědčuje obyčejného člověka o existenci ras, je bezprostřední svědectví jeho smyslů, když spatří pohromadě Afričana, Evropana, Asijce a amerického Indiána.

Tomáš Garrigue Masaryk, který byl, jak většinou věříme, neochvějným zastáncem pravdy a spravedlnosti, který se problému židovské otázky věnoval téměř celý svůj život a s jehož postoji byl antisemitismus zcela neslučitelný, prohlásil: „Židé musejí pochopit, že jejich mravní charakter a jejich celý názor na svět potřebuje nápravy... Ostatně mají to křesťané vždy jen ve vlastní moci, aby se proti všemu tomu, co se obyčejně nechvalitebného Židům

připisuje, ubránili. Nedej se ošiditi, nedělej lehkomyšlné dluhy, buď opatrný... Jestli jsme skutečně tak bídný a ničemný národ, aby nás několik tisíc Židů ve všech obchodech atd. předešlo a předstihlo: věru nestojíme ani za politování.“ Masarykovi to prošlo. I když se říká, že desetkrát spíše smíte urazit krále než toho nejzchátralejšího Žida. Vůdce německých nacistů *Adolf Hitler* z pevnostní věznice *Landsberg am Lech* o Židech prorokoval: „...začne své zásluhy vytrubovat tak dlouho do okolního světa, až mu tento začne skutečně věřit. Kdo mu nevěří, páchá mu hořké příkoří. Zanedlouho začne natáčet věci tak, jako by se příkoří dostávalo vždy pouze jemu a ne obráceně.“ Německý dějepisec *Heinrich von Treitsche* (1834-1896) o židovské nedůtklivosti napsal: „O národních chybách Němců, Francouzů a všech ostatních národů směl každý beze strachu říci to nejtvrdší; kdo se však opovážil mluviti spravedlivě a umírněně o některé nepopiratelné slabosti židovského charakteru, tomu bylo ihned téměř veškerým tiskem vypáleno potupné znamení barbara a náboženského pronásledovatele.“ Historik *Emil Karol Kautský* o T.G.Masarykovi napsal: „Sám byl komplikovanou a trochu záhadnou osobností... Jako student si vydělával vyučováním synů dobře situovaných židovských vídeňských rodin, což přispělo ke spekulacím o jeho původu, neboť Židé neradi svěřují výchovu svých potomků Nežidům. Často se vzpomíná nedoložená domněnka, že Tomášova matka – Němka z Hané (kuchařka *Terezie Kropáčková*), otěhotněla, když sloužila u židovského majitele statků a pozemků *Nathana Redlicha*, a aby hanba nepadla na Redlichovce, vyvdali ji 26. srpna 1849 za mladšího, pologramotného kočího *Josefa Masárika* (Slováka *Masžáríka*). Od svatby do narození Tomáše 7. března 1850 neuplynulo ani sedm měsíců. Zastánci této teorie tvrdí, že Redlichovci financovali nadanému Tomášovi studium na německých gymnáziích a ve Vídni a doporučovali ho i bohatým židovským rodinám k výuce jejich synů. Dr. Alois Pražák, právník Redlichovy rodiny, posílal podstatné finanční podpory Masarykově matce Terézii. Pozdější podporu od židovské komunity a tisku hlavně v Americe připisuje Masaryk vděčnosti za statečný boj proti předsudkům v *Hilsnerově aféře* (*hilsneriádě*). Připomíná to příliš nápadně a často, jakoby chtěl přehlušit jiný důvod židovské přízně a podpory.“ Říká se, že Masaryk byl poloviční Žid a vysokostupňový zednář. Jako anglo-americký tajný agent předal tehdejšímu ruskému náměstkovi ministra války *Borisu Viktorovičovi Savinkovi* 200 000 rublů. Savinkov byl v roce 1918 zapleten do plánu britské rozvědky na Leninovo svržení a v moskevském politickém procesu r. 1924 udal Masaryka, že platil atentát na Lenina. Ani množství dalších souvisejících skutečností to však naprosto jednoznačně neprokazuje.

V „*hilsneriádě*“ jde v podstatě o obřadní lidskou oběť u Židů, o níž existuje mnohá literatura. Například *PhDr. Hellmut Schramm* se tímto jevem zabývá v historické dokumentární studii *Židovská rituální vražda* (Theodor Fritsch Verlag, Berlin 1943). V ní podrobně a přesně přibližuje kauzy devíti židovských rituálních vražd pro krev v období let 1840-1911, mezi nimi tu, o kterou se tu jedná, o vraždu v *Polné 1898-1899*. Masaryk, i když se nezúčastnil soudních jednání, tento případ na naléhání svého bývalého židovského žáka spisovatele *Sigismunda Münze* „analyzoval“ v brožuře *Nutnost revidovati proces polenský*, vytištěné roku 1899 v židovském deníku *Prager Tagblatt*, kde, aniž by ve svém „zkoumání“ uvedl nějaké nové konkrétní důkazy či podstatné skutečnosti tvrdí, že „obžaloba, svědkové i lékaři byli pod sugescí vraždy rituální“ a agitačně žádá revizi procesu „nevinného“ *Leopolda Hilsnera*, mladého nemajetného Žida, příslušníka polenského ghetta, obžalovaného ze spoluúčasti na rituální vraždě devatenáctileté křesťanky *Anežky Hružové 29. března 1899*. Masarykovi nešlo ani tak o osvobození Hilsnera, ale hlavně o to, aby dokázal, že vražda nebyla rituální. Proces probíhal téhož roku u Krajského soudu v Kutné Hoře, u kasačního soudu ve Vídni a r.1900 u Krajského soudu v Písku, kde byl obžalován i ze spoluúčasti na podobné vraždě *Marie Klímové r.1898* a kde byl pravomocně odsouzen k trestu smrti na šibenici. (Při soudních jednáních bylo na základě odborných znaleckých posudků konstatováno, že Hilsner netrpěl žádnou sexuální úchylností, že mrtvola dívky neměla protrženou panenskou blánu a že nikde na jejím těle nebyly shledány žádné známky znásilnění, že příčinou smrti bylo vykrvácení z košerácky proříznutého hrdla, že pod ranou byl jen malý

koláč sražené krve zdaleka neodpovídající množství ztracené krve, že poloha těla umožnila co nejúplnější vykrvení, že všechno vyžadovalo spoluúčast tří pachatelů, kdy jeden dívku držel, druhý ji podříznul a třetí jímал její krev, čemu odpovídalo i to, že krátce před vraždou se v Polné objevili dva přespolní Židé, kteří bez povinného ohlášení pobytu našli útluk v židovské škole a po vraždě stejně záhadně beze stopy zmizeli, atd., což s velikonoční dobou zločinu, kdy Židé slaví svůj svátek Pesach, jakož i několik ověřeně pravdivých svědectví a Hilsnerovo přiznání spoluvězněvi svědčilo, že „s jistotou lze vyloučit, že šlo o obyčejnou vraždu“ a potvrzovalo vraždu rituální.)

Pod velkým tlakem domácích a mezinárodních židovských elit a jejich tisku, skutečně došlo k „revizi“ rozsudku, a to přinejmenším velmi zvláště: Nejvyšší soud na základě milosti císaře Františka Josefa I. roku 1901 změnil trest smrti na doživotí a po další milosti udělené Karlem I. roku 1918, byl Hilsner propuštěn. Vzhledem k tomu, že jako motiv vraždy již nebyla konstatována pohnutka náboženská, bylo tak vlastně dáno Masarykovi za pravdu, že nešlo o židovskou rituální oběť pro krev. To ale jen posilovalo antisemitské cítění (lidé se rozhořčeně stavěli na stranu občanů, pobouřených již vyšetřujícím židovským soudcem Okresního soudu v Polné, který zadrženého Hilsnera bez zavedení protokolu dvakrát propustil na svobodu, občanů, srocujících se před soudními budovami a vyžadujících rozsudky spravedlivé. Dokonce „asi rok po polenském procesu byl Masaryk v malém českém městě poznán a „hrubě inzultován““).

Prof. dr. Joh. Leers v předmluvě ke Schrammově knize píše, že lidské oběti byly dobře známe již ve starobylé zemi *Kanaan* anebo u zaniklých starých národů jako jsou Skythové, Kartaginci, Fénici, Aztékové, atd., že je pravdou, když se později místo člověka obětovalo zvíře, ale že to lidskou oběť plně nenahradilo, nýbrž mělo pouze zástupnou úlohu („použit také zvířete bylo možno jen pokud nebyl po ruce vhodný člověk jako oběť, nebo měl být z nějakého důvodu ušetřen“), že o lidských obětech svědčí třeba zpráva v *První knize Mojžíšově* (*Genesis* 22) o zproštění obětování prvorozeného syna Izáka Abrahámem, zpráva v *Druhé knize královské* (3, 27) o zápalné oběti prvorozeného syna královského anebo zpráva v *Knize soudců* (11, 29) o obětování dcery Jeftou (námět úchvatného románu *Jefta a jeho dcera* od židovského spisovatele *Liona Feuchtwangera*, téma snad všech uměleckých žánrů).

Leers dále uvádí, že krvavé lidské oběti starověkých národů se udržely pouze u Židů, když například nahrazováním zamýšlené lidské oběti na *Den smíření* (*Jom Kipur*) dodnes někdy obětuje židovská rodina slepici za ženského člena a kohouta za mužského, že podle Talmudu jsou pouhými zvířaty právě Nežidé a jestliže je zvířecí oběť Jahvemu příjemná, pak je prý rituální vražda zákonně oprávněná anebo že k rituálním vraždám přivádějí Židy i jednoznačné návody (jako je *Thikkuné Sohar*, 886: „Dále existuje přikázání porážky, provedené zákonně platným způsobem na cizincích, kteří se rovnají dobytku“.) Reformní a vědecký spisovatel *Joshua Trachtenberg* (1904-1959) navíc připouští, že „v některých vzácnějších případech se skutečně vyskytují i démoni jako prostředníci židovských mágů“, což znamená, že i černá magie, jejíž lidské oběti jsou její podstatnou částí, je předmětem židovské mystiky. Ke křesťanství obrácený bývalý vrchní rabín *dr. Theophil Monaco* sice roku 1803 uveřejnil, že vlastní tajemství krvavé oběti (pití krve, která obsahuje lidskou životní sílu) nezná každý Žid, nýbrž výhradně rabíni, učenci a mudrci, zvaní *chassidim*... (avšak: bratranec královny Alžběty II. odtajnil, že britští králové donedávna každoročně pořádali na zámku Balmoral lidské oběti, a že krvavé zasvěcení je vstupem do nejvyšších mocenských kruhů. *Princezna Diana* musela podle své dlouholeté důvěrné přítelkyně *Christine Fitzgeraldové* zemřít, protože se chtěla postavit proti pedofilním a rituálním satanským orgiím windsorského klanu. Je znám skandál v mainstreamu roku 2011 kolem westminsterských pedofilů po smrti bývalého baviče a diskžokeje BBC *Jimmyho Savila*, nekrofilního dodavatele „ztracených“ obětních dětí pro bohaté a slavné pedofily, tohoto blízkého přítele prince *Charlese*, důvěrníka královské rodiny, přítele předsedů vlád, včetně premiérky *baronky Margaret Hildy Thatcherové* anebo satanistického pedofila premiéra *Edwarda Heatha*. Mainstream, když už nebylo vyhnutí, se pochopitelně soustředil raději na pedofilii než na satanismus. Je pozoruhodné, že královna *Alžběta II.*, tato nejvyšší představitelka anglikánské církve pasovala *Savila* na rytíře poté, co za něj *Thatcherová* léta lobovala a že rytířský řád obdržel *Savila* i od papeže *Jana Pavla II.* Kromě mnoha jiného je známo, že nynější premiérka *Theresa Mayová* oddalovala výslech ministra vnitra *Leona Brittana*, vlastního příslušné usvědčující materiály, dokud ten rychle neumřel na „vleklou rakovinu“, o které se však do té doby nikdo nezmiňoval. *Princezna Diana* své přítelkyni též údajně prozradila, že po celém světě jsou v zajetí drženy ženy označované jako „chovnice“ nebo „chovné fenky“, které rodí děti určené k obětování, děti, které nejsou nikde zapsané a oficiálně neexistují a sama

se označila za windsorskou chovnou fenu. Myslela tím, že měla prostě jen ozdravit krev windsorské dynastie, anebo že i její děti byly zneužity nebo zneužívány či zneužíváním ohrožovány?

Některé zprávy uvádí, že výše zmiňovaná „lidská životní síla“ je *adrenochrom*, získávaný z krve obětovaných dětí. Ten že prodlužuje život, a je tou nejžádanější a nejcennější drogou elit. K jeho výrobě se prý dětem dávají elektrické šoky, aby se jim zvýšil adrenalin, a následně se bijí, aby byla získána krev s velkým množstvím kmenových buněk.)

Pokud jde o znovu sílicí *antisemitismus*, jeho přesnější název by podle některých sociologů měl být *reaktivní rasismus*. Pro antisemitu a nejen pro něj Žid vždycky zůstane Židem; nepomůže mu změna vyznání ani silné zdůrazňování pocitu sounáležitosti s novým společenstvím, ba ani podstatný přínos do národní kultury. Antisemitismus je vlastně tak starý jako židovstvo. Dá se říci, že udržování jeho nízké úrovně (někdy i záměrně ze strany Židů) judaismu prospívá. Německý teoretický fyzik *Albert Einstein* v roce 1930 v řeči adresované anglickým Židům uvedl: „Nepřežili bychom jako společenství celá staletí kdybychom byli měli ustláno na růžích; o tom jsem skálopevně přesvědčen.“ Někdy se může zdát, že především sionisté podporují antisemitismus v jiných zemích, aby to tam Židé nevydrželi a „dobrovolně“ se vystěhovali do Palestiny anebo aby byli otužilí a soudržní. Drtivá většina *Izraelců-Aškenázů* jsou nejen *Ne-Semité*, ale *jsou největší antisemité* vůbec, a to kvůli jejich masivní krádeži palestinské země a genocidě Palestinců, ze kterých přibližně 80% nese starou hebrejskou krev.

Medinat Jisrael (Stát Izrael) vzniknul na základě listu britského ministra zahraničí *Arthura Balfoura* z 2.11.1917, slibujícímu zástupci židovských obcí *Waltrovi Rothschildovi*, že Británie bude podporovat zřízení židovské *národní domoviny* na území Palestiny. Stát Izrael byl potom skutečně založen v Palestině, patřící k asijským koloniím britského impéria jako britský *Mandát pro Palestinu* na základě *Plánu OSN na rozdělení Palestiny* (Rezoluce valného shromáždění OSN č.181) přijatého 29.11.1947, a to *Deklarací nezávislosti Státu Izrael* přednesenou prvním izraelským premiérem *Davidem Ben Gurionem*, původem z tehdejšího ruského Polska dne 14.5.1948 (o půlnoci před vypršením Britského mandátu) a uznanou de facto za několik minut poté Spojenými státy americkými a později mnohými dalšími státy. Již předtím *Mossad alia bet* (*Organizace pro ilegální přistěhovalectví*) a nadace založené Rothschildem nakupovaly v Palestině půdu, na které nezákonně přicházející Židé budovali polovojenské zemědělské osady-*kibucy*. Mandátní území bez stanovených imigračních omezení nebylo dodržováno - Britové ve snaze udržet si Blízký východ nebo naftu nebo tradiční spolupráci s Araby příliv uprchlíků všemožně blokovali. Tak třeba Německo, které Židy chtělo přesídlit do Palestiny, narazilo především na britský odpor. Na počátku března 1949 Židé obsadili *Negevskou poušť* a získali přístup až k *Akabskému zálivu* s přístavem *Ejlat*. Ihned po Deklaraci nezávislosti byl Izrael napaden arabskými státy *Jordánskem, Egyptem, Irákem, Libanonem, Sýrií* a s omezenou účastí i *Jemenem* a *Saudskou Arábií*, s jasně vyhlášeným cílem naprosté likvidace Izraele. V této první arabsko-izraelské válce, resp. *Válce za nezávislost* ze strany Židů, trvající od 15.5.1948 do 20.7.1949 Izrael obsazoval i území přisouzená OSN pro vytvoření arabského státu, včetně *západního Jeruzaléma* a zmocnil se dokonce *Sinajského poloostrova* (Izraelci pracují s konceptem „Velkého Izraele“, který sahá od řeky Nilu v Egyptě po řeku Eufrat v Iráku). Zhruba již 80 % dřívější arabské populace bylo vytlačeno ze svého území. Existenci Izraele žádný z arabských států neuznal. Faktem zůstává, že Izrael byl z velké části vybudován restitučními penězi z Německa. A málokdo se odváží veřejně ptát, proč Aškenázové neusilovali o svůj stát ve své skutečné pravlasti mezi Kaspickým a Černým mořem.

Česká republika, i při nepřiznávaném *rasově realistickém* vidění Židů u velké části svých občanů, udržuje s Izraelem nadstandartní vztahy. A to již od pomoci ČSR Židovstvu při vzniku Státu Izrael, kdy v letech 1947-1949 poskytla aktivní podporu vystěhovalectví Židů do Izraele a kdy přes embargo OSN, spolu s rozsáhlou vojenskou spoluprací pašerácky a předraze prodala *Židovské agentuře pro Izrael JAFI* (*The Jewish Agency for Israel*), této světové

organizaci ortodoxního a liberálního Židovstva, založené na 16. sionistickém kongrese 1929 v Curychu letadla a zbraně. Jedna z prvních velkých smluv byla tehdy podepsána ministrem Janem Masarykem, členem pražské zednářské lóže *Jana Amose Komenského*. David Ben Gurion, předseda JAFI a později předseda izraelské vlády prohlásil: „České zbrojovky zachránily stát Izrael. Bez jejich zbraní bychom nepřežili.“ Údajně sám prezident T.G.Masaryk odevzdal ze svých tajných prostředků *Židovskému národnímu fondu* (*Keren Kaymeth Leisrael*) milionový peněžní dar, který u příležitosti jeho osmdesátin přispěl k výsadbě třinácti tisíc stromů - *Masarykova lesa* poblíž izraelského kibucu *Sarid* (Severní distrikt, Oblastní rada Jisreelské údolí), založeného v osídlovací vlně roku 1926 židovskými přistěhovalci z Československa, Polska a Ruska na vykoupených pozemcích v katastru vesnice *Khuneifis*. (Ve 30. a 40. letech 20. stol. patřil kibuc Sarid k jednomu z center vojenských jednotek *Hagana*, tj. „Obrana“, tedy k zárodkům izraelské armády, jež byly v době britského Mandátu pro Palestinu ilegální. Z těchto jednotek vzešla sionistická teroristická skupina *Irgun*, tj. „Organizace“. Je zamlčováno, že například 8.4.1948 došlo k hromadné vraždě arabského obyvatelstva ve vesnici *Deir Jasin*, ležící 4 km západně od Jeruzaléma. Vesnice měla asi 2.000 obyvatelů a muži byli toho dne na poli. Teroristi z *Irgunu* pod vedením ministerského předsedy státu Izrael *Menachima Begina* vesnici přepadli, povraždili 250 starců, žen a dětí a naházeli je do studní. A později, jakoby podle vzoru Lidic byla vesnice srovnaná se zemí a její název byl vymazán z mapy. Když muži přiběhnou z polí uviděli, co se stalo tak utekli. Zakrátko Menachim Begin cynicky prohlásil, že „bez Deir Jasinu by nebylo státu Izrael“, protože jeho následkem byl nezadržitelný útěk 650 000 Arabů, dohnaných k panice. Řada světových osobností včetně Alberta Einsteina označila organizaci Irgun za fašistickou.) V roce 85. Masarykových narozenin městská rada v *Tel Avivu* jmenovala Masaryka čestným občanem; byla po něm pojmenována také vesnice (*Kfar Masaryk*) a v devíti městech jsou po něm pojmenovány ulice a náměstí.

Nyní však 25 českých židovských zřízení jakou je *Federace židovských obcí ČR* naléhavě předkládají českým zákonodárným orgánům a veřejnosti „pracovní definice antisemitismu“ s nelimitovanými návodů k doplňování a prosazování legislativy řešící antisemitismus („hlavně i když ne exkluzivně, šíření mýtu o světovém židovstvu a jeho kontroly nad médií, ekonomikou, vládami a dalšími veřejnými institucemi“), ačkoli všechna občanská práva českých Židů jsou platnými zákony zaručena a nejrůzněji nadstandardně chráněna. Tyto návodů ke změnám v zákonodárství mají ještě více zvýšit status Židů - snad jako prevenci před možnými projevy rostoucí nevole ostatních občanů, a hledě na agresivitu islámských imigrantů v ostatních státech EU, kvůli níž se jejich soukmenovci začínají z Evropy vystěhovávat - i z obav o svoji bezpečnost. Tato iniciativa žel nerespektuje *Listinu základních práv a svobod*, která je součástí ústavního pořádku ČR, která je i neměnným základem právního řádu ČR, a to její *článek 17*: „Sloboda projevu a právo na informace jsou zaručené. Každý má právo vyjadřovat své názory slovem, tiskem, obrazem, anebo jiným způsobem.“ (O podobné doplňování legislativy ČR se snaží *Cikáni*, když například usilují o trestní postih za užití slova *Cikán* namísto *Rom*.)

Václav Havel (z dosud veřejně dostupných zdrojů): pocházel z rodiny Havlů, patřící již na počátku 20. stol. k nejbohatším židovským rodinám v Praze. (Je zajímavé, že jeho jméno je složeno ze dvou hebrejských slov *ha-vel*, což ve starozákonní hebrejštině znamená *marnost*, *zbytečnost* a v moderním ivritu, kterým se dnes hovoří ve státě Izrael, se překládá jako *absurdita*.) Jeho otec *Václav Maria Havel* a strýc *Miloš Havel* byli členy zednářské lóže *Bohemia* a *Rotary-klubu*, financovali *Sionistické organizace*, zednářské lóže a *PEN-klub*. Otec, stavěl své objekty výhradně pro židovské investory (obchodní dům ASO – později Perla, Barrandovské terasy, palác Lucerna anebo obchodní dům Brouk a Babka). Sám Václav Havel, absolvent *moskevské Vysoké školy politické* (1948) a jak je uvedeno v americkém překladu knihy *Zdeňka Mlynáře Mráz přichází z Kremlu* člen KSČ do roku 1967 (což je v českých verzích knihy vynecháno) se programově angažoval v *Chartě 77* (všichni její mluvčí byli Židé nebo zednáři). „*Sametová revoluce*“ byla od začátku do konce kolosální podvod Justice, podřízených složek STB, poradců KGB, najednou „upřímně spolupracujících“ špiček KSČ spolu s Havlovými kamarády z vyšších pater Charty 77 a jeho sametovou divadelní skupinou, zinscenovaný ze zahraničí. Havel ihned po svém zvolení za prezidenta v r. 1989 pod heslem OF „*nejsme jako oni*“, vzal pod ochranu komunistickou

organizaci KSČ a její členy a dříve než se občanská veřejnost vzpamatovala, nechal v parlamentu odhlasovat zákon č. 15/1990 z 3. ledna 1990 o politických stranách, jímž byla zajištěna legalita existence KSČ pro budoucnost a právo na účast ve volbách (za pomocníka kontroly nad parlamentem určil zednáře Miloše Zemana). Jediným, na dva roky odsouzeným komunistou se stal obětí beránek Miroslav Štěpán, člen ÚV KSČ. Havel po 17. listopadu 1989 nabyl v restituci velké majetky svého strýce Miloše a děda, ačkoliv strýc byl shledán kolaborantem a jejich majetky byly znárodněny. Pozadí této restituční transakce, která prolomila *Benešovy dekrety* je však zatemněno (upozornit na to, že restituce Václava Havla tyto dekrety prolamují a jdou hluboko za restituční čáru 25.2.1948 si nikdo netroufl a netroufá si tak učinit ani nyní.) Václav Havel byl v roce 1968 při svém pobytu v USA zasvěcen do americké zednářské *Lóže Dokonalosti*, kam byl uveden významným americkým dramatikem a prozaikem polského židovského původu *Arthurem Asherem Millerem*. Dostalo se mu 30. stupně zasvěcení podle amerického rituálu (*Ritual of Knight Kadosh* z roku 1879). Etika rytířů 30. svěcení (Kádoš) je v rituálu charakterizována takto: „Já, nic než já, všechno mě, všechno pro mě a to všemi prostředky, lhостejno jakými.“ Stupeň rytíř Kádoš je pojmenován podle rabína *Ha-Kadoshe*, patriarchy, ve kterém nastupuje vzývání Satana (*papež Lev XIII.* nazval zednářství „královstvím Satana“; privilegovaný *svobodný zednář* prohlásil: „Cílem není zničení církve, ale spíše použití jí infiltrováním“; *ekumenismus* zastřeně fakticky vyznává: „Hlas rabína, hlas Boží“; sám papež *Pavel VI.* přiznal, že „Satan, neviditelný nepřítel vstoupil do církve). Ve Velkorytířském řádu Kádoš existuje 7 stupňů a Havel byl zasvěcen ve stupni 1. jako *Le Kadosh Israelite* (Kádoš Izraelita). Svým stupněm zasvěcení byl předurčen (vyvolen) pro výkonnou politickou roli. Krátce po svém zvolení navštívil Izrael, kde s rabínskou čepičkou na hlavě (v jidiš *jarmulkou*; hebr. *kippou*) převzal čestný doktorát a kde „s židovskými modlicími řemínky na hlavě, opřen o *Zed' nářků* šeptal hebrejské modlitby a skládal přísahu“ (fotografii s komentářem přinesl *Videňský Kuriér*). Brzo nato obnovil všechny židovské společnosti ve státě a zednářské lóže, jejichž členy se stali téměř všichni vyvolení členové *Charty 77 a Občanského fóra*, vlády a diplomatického sboru, kteří byli povoláni pro budoucnost k vybraným rolím. Téměř hromadné nasazení Židů v prezidentském režimu neumožňuje pochybovat o orientaci jeho politiky a jejich cílů.

Václavu Havlovi bylo kromě jiného uděleno 115 cen (23 z USA), 48 čestných doktorátů (10 z USA) a 28 řádů a vyznamenání. Havel byl kromě jiných členství také členem *Římského Klubu* - globálního think tanku (založeném v roce 1968 zetěm ruského premiéra *Kosygina Džermenem Gvishiamim*, kterého otec *Michail*, generál *NKVD* byl jedním z *Beriových* mužů, který v roce 1944 řídil deportaci celého čečenského národa na Sibiř). Odtud vyplývají Havlovy porevoluční postoje jako europeismus podpora Lisabonské smlouvy, klima-alarmismus, podpora Zelených atd., odtud měl své mezinárodní kontakty. Díky svému členství v tomto klubu mohl též vytvořit *Fórum 2000*, každoroční setkání intelektuálů z celého světa v Praze.

Skutečný obraz Václava Havla je naprosto odlišný od toho, jak jej vykreslují globalisty ovládaná média a samozvaní kulturní elitáři. Václav Havel je dokonalý symbol falešné a pokřivené morálky naší společnosti. Na úpadku morálky a národního citění se Václav Havel podepsal ještě více než celý komunistický režim.

Svobodní zednáři sice navenek usilují o mravnost, o uskutečnění lidskosti ve svobodě, o život podle etických zásad humanity, tolerance, svobody a bratrství, ale kvůli informačnímu embargu dokáže nezasvěcenec jen stěží odlišit fakta od spekulací a i sami zasvěcenci nižších zednářských stupňů sotva vědí, komu a čemu vlastně slouží. *Prof. Carroll Quigley* z Harwardu, Princetonu a Georgetownu, zabývající se cíli tajných lóží udává: „Svoboda individua a svoboda rozhodování se při velmi nepatrné osobní volnosti kontroluje pomocí toho, že se člověk od narození čísluje a prochází jako číslo vzděláním, požadovanou vojenskou nebo veřejnou službou, daňovým účtem, zdravotní a lékařskou péčí, odchodem do důchodu a pomocí na úmrtním loži.“ Knihy popisující skutečné působení tajných lóží jsou zakazovány pod záminkou pobuřování národa.

Původ i název Svobodných zednářů je odvozován od cechu zedníků a stavitelů středověkých katedrál. Svobodné zednářství je těž představováno jako pocházející z Atlantidy a pokračující v tajných sdruženích Židů ještě v babylonském zajetí. Zednářství v moderní podobě se objevilo až v roce 1717. Při svém rozhodujícím sionistickém pozadí je provázáno s nejrůznějšími tajnými bratrstvími. V roce 1782 uzavřelo spolek s bavorským **Řádem iluminátů**, založeným, respektive restaurovaným roku 1776 filozofem, spisovatelem a advokátem *Johannem Adamem Weishauptem*, synem židovského rabína. Členství mezi Ilumináty nevyžadovalo na rozdíl od členství mezi Svobodnými zednáři víru v Nejvyšší Bytost. Pojmenování iluminátů, osvícenců bylo odvozeno z luciferského učení a znamená *Nositelé světla* (*Satan*, coby anděl, byl znám jako *Lucifer* neboli *Světloňoš*). Ilumináti podle některých znalců spolupracují s mimozemšťany. Ilumináti jsou natolik tajná společnost, že většina lidí ani nevěří, že existují. Weishauptovi pohrobci dokázali proniknout do lóží zednářů, a infikovat je. Snaží se doslova naplnit heslo známé z každé dolarové bankovky *Novus ordo seculorum* (*Nové uspořádání světa*), na které je kromě třinácti okultních symbolů vlády i římský letopočet *MDCCLXXVI* (1776), tedy rok založení řádu iluminátů. Weishaupt studoval tajné a okultní nauky. Fascinoval ho především Sumer a starobylý Egypt. Zmiňoval se o úkonech „jimiž lze dosáhnout jinak nedosažitelných cílů“. Weishaupt vyžadoval naprostou poslušnost členů řádu v jezuitském duchu „Účel světí prostředky“.

Členy Svobodných zednářů jsou nejbohatší bankéři a nejvlivnější politici. Hlavní proud má u nich řadu dalších odnoží, v čele se spolkem *Skul & Bones* (*lebka a hnáty*). Všichni původní zakladatelé a většina amerických prezidentů byli nebo jsou zednáři. Členem zednářského *Řádu zlaté centurie* v *Lóži 99* byl též *Adolf Hitler*. Zednáři stáli i u zrodu *Společnosti národů*, dnes *Organizace Spojených národů OSN*, což je soukromé sdružení založené *Johnem Davisonem Rockefellerem*, který pro její budovu daroval sedmihektarový pozemek na newyorském předměstí. Podobně *Socha svobody* (z francouzského *La liberté éclairant le monde* čili *Svoboda přinášející světlo světu* - hlavní iluminátské božstvo v Babylonu *královna Semiramis*, známá i jako *Ištar* nebo *Aštar*) na ostrůvku Liberty Island před New Yorkem (socha ženy z mědi o váze 205 tun, se zlatým plamenem pochodně ve vztyčené ruce, mající hermetické a mýtické znaky) byla darem francouzských zednářských lóží americkým a její stavbu doprovázely zednářské rituály. Zednářsko-iluminátský symbol *Vševědoucího oka a moudrosti* v trojúhelníku, kterým se člověk může spojit se satanovým vědomím, se však nenachází pouze na dolarové bankovce a na státní pečeti USA, ale používají ho i katolíci, jezuité. Také věže *Světového obchodního centra* (*World Trade Center WTC*) v New Yorku byly vlastně zednářským symbolem (představovaly sloupy vchodu Šalomounova chrámu *Boaz*, hebrejsky *síla* a *Jachim*, hebrejsky *On učiní*; vlastní chrám byl původně obrazem světové banky) a ovlivňovaly energetické pole okolí, podobně jako četné světové obelisky, jimž vévodí *Washingtonův monument*, pokládáný za největší pomník svobodnému zednářství (vycházejícího podobně jako původně héliopolský obelisk na *Svatopetrském náměstí* v Římě ze starého *Bálova* slunečního kultu a částečně symbolizující Baálův penis co by pokrevní linií). Ten, kdo postavil „sloupy“ WTC si prostřednictvím peněz nárokoval moc nad hmotou, nad New Yorkem, nad celým světem. Zednářská finanční moc pod elitami NWO s několika nejvyššími představiteli americké vlády při zapojení CIA a izraelské zpravodajské služby *Mossad* pravděpodobně rozhodly, že „dvojčata“ mohou či mají být stržena, neboť peníze a moc se přesouvají do Asie, do věží *Petronas Twin Towers* v hlavním městě Malajsie Kuala Lumpur. (Dnes již existuje rozsáhlá textová i obrazová publicistika prokazující, že oficiální verze události z 11. září 2001, kterým je právem přisuzováno americké autorství - stejně jako u *Pearl Harbor 1941*, je čirý nesmysl, ale většina zejména českých „seriózních“ médií se pochybnostem kolem toho ostentativně nevěnuje. Jako by nebylo atraktivní třeba jen to, že tři měsíce před „útokem“ Rockefeller „věže“ prodal a aby nakupovatel nebyl škodný, byly mu na stejnou miliardovou „nákupní cenu“ současně pojištěny „proti teroristickému útoku“. Povšimněme si, že všechny americké zahraniční intervence a mise, které 11. září odstartovalo, skončily katastrofou.)

Zednářství uchovává velké pravdy a tajemství celého lidstva. Zednářský učen při přijetí skládá přísahu věrnosti a mlčenlivosti, slibuje bezpodmínečnou poslušnost a zaklíná se

nadpřirozenými silami. Přísaha věrnosti bratrstvu vždy zahrnuje to, že ostatní přísahy činí neplatnými, I když je člen zvolen za prezidenta státu, je přesto v první řadě zavázán cílům své lóže. Způsob svého usmrcení v případě zrady musí ve svých přísahách vyslovit sám. Rozhodující roli v „klasickém zednářství“ hrají Židé, židovská mystika a Tóra; všechno se točí okolo židovského boha *Jehovy*, „pána světa a hmoty“. Jistý zednářský mistr uvedl: „Neustále v lóžích pozoruji, že při pouhém náznaku zpochybnění židovské nauky, anebo když se má o židovství diskutovat, ihned se přihlásí strach.“

Jeden z nejlepších bankéřů Itálie z římské banky *Ambrosiano* a člen významné zednářské lóže *Propaganda Due (P2)* Robert Calvi, přezývaný kvůli svým bezprostředním kontaktům s Vatikánem *Bankéř boží*, byl v roce 1982 nalezen na londýnském mostě Blackfriars oběšený, s nohama svázanýma do pravého úhlu. V kapsách měl nacpané cihly a zhruba čtvrt milionu korun v různých měnách. Bylo a je očividné, že šlo o zednářskou popravu, ale policie zločin vyšetřovala jako sebevraždu a verdikt soudu osvobodil všechny podezřelé pro „nedostatek důkazů“. Nelze se divit. Mezi členy P2 totiž patří vojáci, policisté, soudci či politici, například magnát a dvojnásobný italský premiér *Silvio Berlusconi*. Spolek P2 stál pravděpodobně i za vraždou papeže Jana Pavla I. po jeho setrvání v úřadě pouhých 33 dní (významné zednářské číslo), protože soukromě přikázal propuštění všech svobodných zednářů z řad vatikánského duchovenstva a zaměstnanců kvůli jejich napojení na P2.

Nesvědčí téměř všeobecný, neurčitý, snad instinktivní strach či obava z Židů silněji než cokoli jiného o tom, že to skutečně oni, pod nemilosrdnou vládou svých utajených „mudrců“ řídí světové dění? Nebo snad jen spoluřídí?

Kdo či co je hlavou Tajné světovlády? A které konkrétní osoby či bytnosti jsou ti nejvyšší globální mocnáři? V nastávající kulminaci všeobecného chaosu bude prý jejich dalším krokem postavit před nás charismatickou židovskou vůdčí osobnost, nejlépe takovou, jež bude představena jako přímý potomek *Ježíše Nazaretského* a *Máří Magdalény*. Tuto smysly vnímatelnou živou bytost by mohly mnohé zoufalé národy a posléze celé smíchané lidstvo s úlevou uznat za svého společného panovníka. Vždyť ukřižovaný křesťanský *Ježíš-Spasitel* byl podle nápisu na dřevě nad svou hlavou posledním židovským králem. V *Protokolu sionských mudrců 17* je psáno: „Král židovský bude pravým papežem světa, patriarchou mezinárodní víry“ a v *Protokolu 24* stojí: „Opora lidstva v osobě všesvětového vladyky od svatého plemene Davidova...“

Když pomyslím na jednu z mých rozkošnic, židovskou lékařku, která spokojeně předla, že jsem jako francouzský Žid, když pomyslím na moji krásnou maminku, na její ve stáří židovský vzhled, na její dívčí židovské kamarádky, když pomyslím na mého židovského přítele z mládí, který se ucházel o moji rodnou sestru a v jehož rodině jsem býval vítaným hostem, když pomyslím na moji oblibu na ředitelství rozvětveného, vpravdě židovského státního podniku, kde jsem pečoval o základní fondy a kde mě nazývali *Jóchor* (z port. *Joker*, *úspěšný*), když pomyslím na svůj obdivný zájem o židovskou literaturu a kulturu, anebo na své bibliofilsky vydávané básně proti holokaustu, uchovávané v Židovském muzeu v Praze a v muzeích vyhlazovacích koncentračních táborů, zdává se mi, že mám nějakého židovského předka. A zmocňuje se mě jakýsi prazvláštní smutek.

Nedávno, jako bych v noci odněkud zaslechl děsivý zvuk: dlouhé, ječivé a řezavé zatroubení na židovský šofar, beraní roh. Jednou budu všechno vědět. Nepotrvá to už dlouho. Uvidím své předky. Bude mezi nimi Judejec? Nebo Chazar? Bude mezi nimi třeba i Cikán?

Zdá se, že prostý občan je vůči bankám, vůči nadnárodním společnostem, vůči paktu peněžní šlechty, vůči tajné světovládě bezmocný. Rozumět penězům je však základní předpoklad k možné účinné obraně. Není pravda, že samotný jednotlivec nemůže ničeho dosáhnout! Každý člověk je součástí celku lidí, takže svou částí může celek pozměnit.

Mahátma (Velká duše) *Gándhí* řekl: „Nejprve tě ignorují, pak se ti smějí, poté s tebou bojují a potom vyhrajíš... Pokud stát opustí půdu práva, je občanská neposlušnost svatou povinností... Bud' sám onou proměnou, kterou si přeješ pro tento svět.“ Nevzdávejme se a nemlčme! Prolamujme organizované mlčení! A naučme se říkat NE!

Toto je odkaz arménsko-řeckého mystika a filozofa *Georgije Ivanoviče Gurdžijeva*: „Sto probuzených může určovat běh světa.“

Uvědoměním si toho, co se děje a jaké jsou metody manipulace, spouští se proces odpojování od *Matrixového světa*. A to tím, že se podvědomé zvědomní a skryté zviditelní. Psychoanalytik *Carl Jung* řekl: „Dokud nezměníte nevědomé na vědomé, bude to řídit váš život a budete to nazývat osudem.“

Britský filozof *Edmund Burke* tvrdil, že k triumfu zla stačí jedna jediná věc: když dobří lidé nedělají nic.

Jistý *Ben Morgenstern* věrohodně popsal, že všechny vlády - bez ohledu na to, jak se určitý systém nazývá - slouží jen k tomu, aby všemožnými způsoby lidi obtěžovaly, zaměstnávaly a udržovaly ve víře, že mohou o něčem rozhodovat, ale ve skutečnosti nemohou nic.

Umění zotročovat nespočívá třeba jen ve stavbě věznic, nýbrž v tom, jak zprostředkovat otrokům pocit, že jsou svobodní. Není to *Satan*, onen z nebe přiletěvší cherub, kdo po ztroskotání komunismu v podobě reálného socialismu, našeptává lidem pohádky o humánní kapitalistické demokracii, o svobodě, volnosti, rovnosti, spravedlnosti, bratrství, o konečném vítězství pravdy v nastávajícím Novém světovém řádu? Nebylo zlo spolu s inteligencí přimícháno do dědičné podstaty našich opičích předků z genů starozákonných *Anákovců* (*Anaím/Elohim*), totožných s vyspělou civilizací planety *Nibiru*, kterou předbibličtí *Sumeřané* na svých hliněných tabulkách nazvali *Anunnakové* (*Ti, kteří z nebe přišli na Zem*)? Zakladatel analytické psychologie *Carl Gustav Jung* tvrdí: „Nečiníme dobře ani přírodě jako takové, ani své lidské povaze, když popíráme nezměnnost zla a utrpení a odvracíme zrak od krutého aspektu stvoření. Zlo by mělo být rozpoznáno a jeho existenci bychom neměli připisovat lidské hříšnosti.“

Americký psycholog *Philippe Zimbardo* na základě svých otřesných pokusů se studenty prohlásil, že hranice mezi dobrem a zlem není nepropustná, že zlo si dokáže pomalu podrobit každého. Zprvu třeba jen jeho tolerancí. Většinu lidí lze podle něj v závislosti na situaci přimět či donutit jak k dobrým, tak k těm nejkrutějším věcem: „Jen menšina lidí, něco mezi deseti a třiceti procenty, má sílu odolat mocným silám zla. Nejsou to jiné osobnosti, jen mají jinou sociální zdatnost.“ Pokud k nim nepatříme, pokusme se k nim přidružit! Zlo ve velké míře produkuje psychopati. Ve společnosti se vyskytuje 1% psychopatů, kdežto mezi bankéři, politiky, manažery a vězni je jich ale 15-21%.

Alespoň kdykoli to bude trochu možné, používejme jen peníze v hotovosti, vzdejme se plastových karet, nenechme se lákat či přinutit k založení bankovního účtu, ale mějme peníze raději tam, kde nám budou kdykoliv k mání. Neukládejme je ani do cenných papírů nebo do státních dluhopisů, ale opatřeme si nejlépe zlato. Uvědomme si, že nejefektivnější cesta, jak lze oslabit či ovlivnit moc bank, je to, že od nás přestanou dostávat peníze. Získávejme potřebné věci anebo služby také výměnou. Pokud jen možno, nezadlužujme se u bank a nenakupujme na spotřebitelské úvěry. Člověk by se měl v rámci svých možností pokusit stát se tak soběstačným jak je to jen možné.

Je ale dobře vědět, že lehce uschovatelné, přenosné a k výměnám nejvhodnější zlato může být i méně jisté než třeba pole. V úvaze *K Vánocím 2014* jsem napsal: „... když se lidé v USA chytili rozumu a začali mít v rukách raději zlato než katastrofálně znehodnocené peníze, tak prezident *Franklin Delano Roosevelt* dne 5.4.1933 v novém Zákoně o soukromém vlastnictví jednoduše zlato zakázal. Držení většího množství drahého kovu v hodnotě vyšší než 100

amerických dolarů se stalo ilegálním a občané ho byli nuceni odprodávat za rázem nízkou cenu americké soukromé centrální bance FED. *Roosevelt* absurdně prohlásil: „Dokud budou občané Spojených států privátně hromadit zlato a stříbro, je to vážným ohrožením míru, spravedlnosti a blahobytu Spojených států.“ Následovalo prohledávání domácností, konfiskace nezákonného zlata a stříbra a někdy i věznění jejich majitelů.“

Koupíme-li opravdové fyzické ryzí zlato nebo stříbro od renomovaných světových výrobců, například v prodejně vsetínské firmy *Zlaté mince - Numismatika* v Praze 1, U Prašné brány 2 (nikoli tedy nereálné virtuální zlato v podobě papírových certifikátů, ale třeba jedny z nejžádanějších evropských investičních mincí ze zlata s nejvyšší ryzostí 999,9/1000 *Weiner Philharmoniker* z vídeňské mincovny MÜNZE Österreich AG, raženou tradičně v hmotnostech 1, 1/2, 1/4 a 1/10 unce a po roce 2002 s nominální hodnotou eura. Zlaté mince jsou obvykle nositeli nominálních hodnot, které ale neodpovídají jejich skutečným hodnotám, které bývají mnohonásobně vyšší. Nominální hodnoty jsou přiřazené, jmenovité hodnoty, aby zlaté mince splňovaly charakter investičního zlata.), měli bychom počítat s tím, že se ocitneme na *seznamu* majitelů zlata. Registrováni jsme i jako *možní* majitelé zlata, třeba když se budeme o podmínkách jeho koupě informovat. Což samozřejmě není doporučení k nejistému nakupování nějakého „zlatého šrotu“ anebo i v plastu zalitých a někdy falšovaných švýcarských slitků *Agror Heraeus* či *Pamp*, kde zlato může být nahrazeno třeba lacinějším wolframem, ale upozornění, že podle takových seznamů můžeme být o své zlato oloupeni podobně jako občané Ameriky nebo že s těmi seznamy automaticky spadneme do databáze potenciálně nebezpečných a podezřelých individuů.

Zlato představuje v odborné mluvě *finanční aktiva*, která mohou být zcela soukromá, nemusí být součástí finančního systému, kdežto například nemovitost vyžaduje finanční systém, aby mohl být převeden nárok. Zlato nebo stříbro mohou být zcela vaším vlastnictvím, kdežto nemovitost nikdy úplně nevlastníte, neboť musíte platit daň z nemovitosti. Každá unce zlata má stejnou hodnotu, naproti tomu třeba diamanty se od sebe liší a vyžadují určení hodnoty. Fyzické zlato nebo stříbro jsou samy o sobě penězi a jsou osvědčeně *nejlepší investicí*.

Většina investičních odborníků nedoporučuje útěk od státních *fiat měn* ke *kryptoměnám*, jakými jsou *Bitcoin*, *Dash*, *Ethereum* a několik tisíc dalších, kterým je záměrně dán určitý prostor k odlákání občanů od zabezpečovacích nákupů zlata. (*Kryptoměny* jsou elektronické peníze. Je to digitální měna, kterou namísto států zajišťuje matematika, konkrétně *asymetrická kryptografie*, tj. šifrování s veřejným klíčem).

Jeden z nejuznávanějších odborníků investic do zlata a stříbra *Michael Maloney*, jenž svým posluchačům řekl: „Věřím, že nejlepší investicí vašeho života, kterou budete ve vašem životě někdy dělat, je vaše finanční vzdělávání“, neprozřetelně přiznal, že doma nejraději skrytě ukládá jednouncové zlaté a stříbrné americké orly, které jsou oproti tyčím nebo cihlám výhodnější, protože představují jednouncové přírůstky a protože je v obchodech s hoto-
vostními limity lze postupně prodávat za hotové a že doma v soukromí ví, že to, co má ve svém vlastnictví je skutečné, neboť se toho kdykoli může dotknout.

Jak je ovšem známo, stát si zavádí opatření, jaké se mu zrovna hodí. V ČR může například upravit *Zákon č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty*, hlavně jeho § 92 *se zvláštním režimem pro investiční zlato*, vydat zákon o majetkovém přiznání fyzických osob u majetku ve formě zlata, jehož hodnota přesahuje dejme tomu 10.000,- Kč a s jistým odstupem zákon zakazující vlastnění zlata nad tuto hodnotu. A to s podobnými ustanoveními a pod sankcemi pokut, zabavení nezákonného zlata nebo věznění jako v USA, atd.

Když si uvědomíme, že nikdo nesmí spatřit zlato schraňované v bankách, že nikdo nesmí uvidět zlato soustředěvané ve skladech bankovního zlata, jakým je opevněné skladiště ve sklepích budovy *United States Bullion Depository* ve *Fort Knoxu* a že v peněžnictví osvědčený zlatý standard je zrušený, nabízí se otázka, zda takové Fort Knoxy nejsou jen pouhá úložiště, zda v nich zlato ještě vůbec je, zda na Zemi nejsme jen proto, abychom tu zlato jen dobývali a pod židovskou správou hromadili třeba k odběru „božskými“ *Anunnaky* (mimozemská civilizace v mýtech domorodců celého světa, na sumerských hliněných tabulkách anebo v Bibli a

kteřou se zabývá *Erich von Däniken*, *Hartvig Hausdorf* anebo na základě původních hebrejských textů *Mauro Biglino*. Anunnakům se v mnohých publikacích převratně věnoval mnohostranný orientalista *Zecharia Sitchin* a roku 2014, etnopsycholožka na Princetonské univerzitě *Chris H. Hardyová*, která ve své knize „DNA bohů - Jak Anunnakové stvořili člověka“ Sitchinovy důkazy významně rozšířila.).

Nejde samozřejmě o nyní utopickou likvidaci finančních institucí. Bez peněz, bez bankéřů a jejich bank se zatím neobejdeme a nic dokonalejšího zatím nedokážeme vymyslet a zavést. Avšak „*Islandská revoluce*“, na rozdíl od tzv. „*Havlovy sametové revoluce*“ na chvíli prokázala opravdovou „*moc bezmocných*“. (Pojmenování *Sametová revoluce* - „revoluce bez jediného rozbitého okna“ krátce užívala již nacistická propaganda v roce 1932, když byl do funkce říšského kancléře prosazován německý politik I. poloviny 20 století *Adolf Hitler*.)

Zatím nejde o nějakou převratnou světovou změnu, ale o potlačování diktatury peněz, o snahy k umravňování nenasytných bankéřů a jiných bohatců, politiků a vlád. ***V podstatě jde o poctivé peníze a poctivé nakládání s nimi: aby banky vydávaly jen plně kryté peníze, aby vkladatelům platily z uživatelského zisku spravedlivý díl, aby za půjčování peněz požadovaly pouze nepřemrštěnou odměnu*** a aby neplatilo ironické napomenutí, jehož autorem je římský básník a filosof *Quintus Horatius Flaccus*: „Občané, občané, nejdříve si musíte nahrabat peníze - ctnost až po nich.“

Sir Josiah Stamp, prezident banky *The Rothschild Bank of England*, při proslovu na univerzitě v Texasu roku 1927 řekl: „Pokud chcete být i nadále otroci bankéřů a platit si náklady svého vlastního otroctví, nechte bankéře pokračovat ve vytváření peněz a ovládání úvěru.“ *Henry Kissinger* roku 1993 v Berlíně prohlásil: „Máme-li kontrolu nad potravinami, máme také kontrolu nad lidmi. Máme-li kontrolu nad ropou, máme také kontrolu nad národy. Máme-li kontrolu nad penězi, máme také kontrolu nad světem.“ a jinde řekl: „Globalizace je pouze jiným slovem pro americkou nadvládu.“ Globalizace není asi nic jiného než pokračování britského impéria na jiném místě - a s několika dodatečnými hráči.

Noreena Hertzová, anglická ekonomka a bankovní specialista ve své knize *Plíživý převrat – globální kapitalismus a smrt demokracie* vyzývá: „Musíme být konečně občany, kteří dokážou dát vládě jasně najevo, že dokud se politikové nezačnou zabývat kromě byznysu i lidmi, dokud neukončí své milostné pletky s mamutími korporacemi a dokud nám s jistotnými zárukami nenabídnou program, který bude řešit naše problémy, tak budeme zastupitelskou demokracií opovrhovat a raději budeme protestovat a bojkotovat než chodit k volbám. Nestojíme o stát, který nestojí o nás.“

Americký filozof *Henry David Thoreau* obhajující občanskou neposlušnost jako legitimní prostředek k vyjádření nesouhlasu napsal: „Jediná povinnost, k níž mám právo se zavázat je dělat vždy to, co považuji za správné... Každý člověk uznává právo na revoluci; tj. právo odříci věrnost a postavit se na odpor vládě, jestliže se její tyranie a neúčinnost stanou značnými a neúnosnými... Nezáleží na tom, jak malý může se jevit začátek: to co se jednou dobře udělá, je udělané navždy...“ s verši anglického dramatika *Cyrila Tourneara*

„Děvka stát, cuchta oděná ve stříbře,
vlečku nechá si nést a duši vláčí ve špíně.“

Americký filozof *Noam Chomsky* objasňuje, že soustředování majetku jde zcela automaticky ruku v ruce se soustředováním politické moci, což se promítá do legislativy, která přirozeně nahrává těm, kteří zákony zavádějí, a to ještě prohlubuje začarovaný kruh, jenž vede k rozhořčenosti, naštvanosti a znechucení, k rozpadu společnosti. Hovoří o strukturálním násilí, sociálním tlaku namířeném na ty, které nazývá „*prekariát*“, na ty, kdo se ocitají v *prekérní*, tedy choulostivé situaci a žijí na okraji společnosti: senioři, chudí, rasové menšiny. V období nezvratného úpadku roste nejistota pracujících, že se stanou *prekariátem*. Chudí tvoří „hmotu státu.“ Pojetí proletariátu se stává pohyblivou kategorií; například ti nejchudší dnes nejsou ti, kteří pracují, ale ti bez práce. Označení dělnická třída je tabu; má se říkat

„střední vrstva“, protože to pomáhá zmírňovat dojem, že panuje třídní boj. Kdokoli usiluje o nějakou význačnou pozici, musí si ji koupit. Vládní princip „too big fail“ (příliš důležitý na to, aby padl.) Pojetí proletariátu se stává pohyblivou kategorií; například ti nejchudší dnes nejsou ti, kteří pracují, ale ti bez práce. Když ukradnete sto tisíc dolarů, jste ještě zloděj; když ukradnete miliardy, banky a stát vám pomohou.

Politika jako proces a metoda rozhodování určité skupiny lidí s mnohými zájmy a názory už pradávno není službou lidem. Jde v ní o její mediální obraz, vytvářený placenými specialisty. Když se díváme na setkávání představitelů znepřátelených států, rozpoznáváme, že se k sobě nechovají nepřátelsky. Zdraví se jako přátelé a jednají spolu přátelsky a srdečně. Ve skutečnosti se totiž jedná o kartelových územích, o ekonomických zájmech a maximalizaci zisku. O nic jiného nejde (největší ratingové agentury hodnotí na kartelových územích nejen lokální firmy, ale i firmy, které se nazývají státy. Například spravování Ruska jako firmy potvrdil ve filmovém dokumentu *Olivera Stonea „The Putin Interviews“* i sám prezident Putin). Nad všemi druhy politiky stále stojí globální politika bankovní a měnová.

Digitální korporáty typu GOOGLE nebo FACE BOOK mají větší moc a vliv než většina demokratických vlád světa.

Je-li v politice něco, co by se dalo nazvat uměním, či přinejmenším dovedností, je to technika stírání rozdílů mezi pravdou a lží. Americký novinář Walter Lippmann napsal: „Společnost, která nemá žádnou metodu na odhalování lží, nemůže být svobodná.“

V politice se dá vysvětlit všechno. Kreslený vtíp *Miroslava Kemela* na téma *prezidentské volby 2018* zobrazuje dvě ovečky naslouchající vlkovi (myšleno prezidentu Zemanovi), z nichž jedna říká: „Jo, je to vynikající řečník. Ale stejně mám pocit, že nás chce jen ukecat, abychom se daly sežrat.“

Účelem a každopádně výsledkem korporatistického stylu vládního řízení – je dotlačit občana do stavu nezájmu o politiku, ignorance a neinformovanosti a nahradit souvislé politické vědomí a přemýšlení nesouvislým proudem trivialit osvobozujících občana od námahy a odpovědnosti samostatného myšlení a rozhodování.

Demokracie (ze starověkého řeckého *demos*, lidé a *kratos*, ovládnout), vláda lidu, je ve skutečnosti téměř vždy i nadprávní a nadústavní prosazování diktátu pod zástěrkou svobodné volby. Bývají to hlavně bankéři, kdo financuje kandidáty nejsilnějších politických stran, aby pak měli prezidenta, který jim bude zavázán a bez větších problémů bude rozhodovat podle jejich vůle.

Slovinský filozof a kulturní teoretik *Slavoj Žižek* říká, že kapitalismus vstupuje do stavu, ve kterém bude formálně chápán jako demokracie, ale ve skutečnosti je to jen rituál, kde aktuální autoritářská moc bude fungovat lépe. Nejbližší východisko vidí v transparentní demokracii. Stát funguje jen potud, pokud je uznáván jako fungující: Když mladí lidé ve Slovinsku dostali povolávací rozkaz a zahodili ho, stát čelil problému zatknout 40 000 lidí a svůj ústup zamaskoval jako změnu zákona - pouhé ignorování a absence strachu z autorit u mnoha lidí je velká moc. Gándhí postupoval velmi mírumilovně, ale svým způsobem to bylo mimořádně násilné, bylo to *pozitivní násilí*, které funguje, když oponent dodržuje alespoň určitou etiku. Existuje *symbolické násilí* jako v Turecku, kde ustalo mučení, když Kurdové řekli stranou jednomu ze strážců: „Víme, že mučíte naše lidi k smrti. Ale my víme, kdo jste a kde bydlíte. Jestli budete pokračovat v mučení, zabijeme vaše ženy a děti.“

Britský spisovatel *Norman Douglas* napsal: „Nedůvěra k vládě musí být první občanskou povinností.“

Český spisovatel, dramatik a publicista *Benjamin Kuras* (původně *Miroslav Kuraš*) tvrdí: „Žádný systém lidského jednání, žádná pravidla, žádné nápady, ideje, plány či programy lidského pokroku nemají nejmenší naději na úspěch, dokud na nich nějaký padouši nemohou něco vydělat“ a podle starého českého přísloví „Padouch padouchu oka nevykline“ ujišťuje:

„Padouch s padouchem se vždycky domluví. Padouch komunistický se vždy líp domlouval s padouchem kapitalistickým než s hodným naivním komunistou.“

Americký protestantský teolog a politický filosof *Karl Paul Reinhold Niebuhr* míní: „Lidská schopnost jednat spravedlivě dělá demokracii možnou, ale lidská schopnost jednat nespravedlivě dělá demokracii nutnou.“

Winston Churchill prohlásil: „Demokracie je nejhorší způsob vlády, s výjimkou ostatních, které jsme vyzkoušeli.“

Český politolog *Václav Bělohradský* v knize *Společnost nevolnosti* píše: „Politické strany v demokracii zredukované na volební mechanismy nemohou nic změnit, naše stále brutálnější ohrožované pozemské zde a nyní nezachrání. Změna musí být v demokratické společnosti sdíleným cílem většiny občanů, ale kde se má taková většina zformovat, když veřejný prostor je vyprázdněn mocným bavičským průmyslem a cenzurován kapitálem? Řešením není změna volebního systému, řešením je volba systému, který umožňuje změnu... Všechny etablované strany systému jsou v epoše globalizované ekonomiky pravicové, všechny prosazují právo na co nejvyšší míru bezohlednosti finančních oligarchií, jejichž zájmy chrání... *Povinnost rebelovat* proti nemorálním zákonům, rozkazům a institucím plyne ostatně i z naší ústavy, v níž je zakotveno právo bojovat proti zločinnému politickému systému. Poznáme jej podle tří znaků: za prvé rozpor s morální tradicí země, za druhé neexistence legální cesty ke změně zákonů a za třetí monopol moci v rukou vlády, na kterou se platnost zákonů (ani jejich vlastních) nevztahuje.“ Jedinou cestou ke skutečné demokracii je tedy revoluce? Když například francouzský básník *Jean Cocteau*, poučen historií prohlásil, že „Čistota revoluce vydrží nanejvýš dva týdny“?

K uchování zdání demokracie stačí zdání, že existují alespoň dvě strany, které se od sebe zdánlivě liší v názoru na to, jak nejlépe postupovat, aby se nic nezměnilo, kromě toho, aby se politici měli líp.

Neukojitelná skupina stoupenců Václava Havla si dělá morální právo rozhodovat o tom, co je a co není správné a zrůdnosti české současnosti zahluje do mystického hávu neomylnosti demokratického rozhodování. Cožpak mohl mít Havel rád *Karla Kryla*, barda českého lidu zpívajícího pravdu?

V médiích osočované a zatracované *sociální hnutí Svoboda a přímá demokracie SPD* neustále slibuje vlastenecky plnit oprávněné přání občanů na zásadní změnu politického systému ČR, a to například: omezením immunity poslanců a senátorů//, přímou volbou a odvolatelností všech politiků a jejich trestní a zpětně i plnou hmotnou odpovědností//, časově omezeným mandátem soudců a jejich plnou hmotnou odpovědností//, zákonem o zpětném prokázání původu majetku//, zákonem o obecném referendu, týkajícím se i mezinárodních otázek, jako je třeba členství v EU nebo v NATO//, ukončením zahraničních „misí“ megažoldových českých profesionálních vojáků (kromě služného je všem vyplácen lákavý příplatek v rozpětí 3.600 až 5.200 korun za den podle nebezpečnosti)// anebo omezením imigrace a zamezením imigrace nelegální... No, není to utopie? Možnost plnit takový či podobný program nebude dopřán asi nikomu. Neboť téměř všechny vlády se svými elitními klany jsou nesmiřitelné například proti vskutku *jasnému jednoznačnému demokratickému* obecnému referendu (alespoň bez jednostranné kampaně vládnoucího systému), kteréžto lze přes internet provést rychle, lacino a třeba obden. Vždyť co kdyby občané rozhodli jinak, než je pro politiky žádoucí? Čas od času se objeví „nové“ strany, ale systém je brzy pohltí a ony se stanou pouhou kopií těch, které původně chtěly nahradit.

Stále víc nezaujatých světových politologů je přesvědčených o tom, že pojem demokracie má v sobě něco iluzorního. Že je to jenom konstrukt, který nám říká, že se musíme přizpůsobit a že můžeme volit. Že se ale nemůžeme rozvíjet tak, jak bychom chtěli. Americký komik *Bill Hicks* co by pohlavár do obecnstva pronesl: „Můžete dělat, co chcete. Z toho, co vám

řekneme.“ Systém neslouží nám, ale my sloužíme systému. Svět je přitom záměrně vytvářen tak, že otrok jednoho člověka je pánem druhého, ovce jednoho člověka je pastýřem jiného. Neboť systém ovládání může fungovat jedině tehdy, pokud otroci zotročují otroky.

Uvažovat o příčinách *eroze demokracie* se dnes rovná nebezpečí upálení na mediálních hranicích. Média a politika jsou spojené nádoby. Není daleko doba, kdy bude jakékoli nezávislé myšlení kriminalizováno jako "popíračství".

Žurnalisté v legislativní roli formulují a svým vlivem prosazují vytváření nových zákonů či úpravu stávajících. Jsou žalobci a soudci zároveň. Policisté a státní zástupci podle jejich not vyšetřují a obviňují vybrané osoby či firmy, soudy vynášejí médii požadované rozsudky.

Média nám diktují stále sugestivněji, barevněji a technicky dokonaleji co si máme myslet, co jíst, co pít, co dýchat. Zůstala sice nominálně svobodná, nepokryteckou otevřenou vnější cenzuru však nahradila autocenzura, respektive cenzura „politické korektnosti“. Lze bez nadsázky konstatovat, že zahájení hlasitého boje za „lidská práva“ se časově kryje s tichou destrukcí občanských svobod. Platí, že „největší hrozbou lidstva jsou lidé.“

Mediální obsahy jsou z 80-90 % mylné, chybné, zavádějící, tragicky zjednodušující, záměrně manipulující – prostě nepravdivé. Média lžou. Médii se říkalo Sedmá velmoc; v postdemokratickém světě je z nich velmoc jediná.

Egyptan Sinuhet, hlavní postava stejnojmenného historického románu finského spisovatele *Mika Waltariho* uvažuje: „...všichni vládcové jsou koneckonců stejní a všechny národy koneckonců stejné - a nezáleží na tom, kdo vládne a který národ koho potlačuje, poněvadž je to vždy chudý lid, jenž koneckonců trpí.“

Málokdo se odváží odhalit například daňový fenomén *DPH* tak, jako *Benjamin Kuras*: „Výše zdanění? Vše, co poddaný nepotřebuje k holému přežití a střeše nad hlavou... Dinosauři byrokracie Evropského společenství si vymyslela vládní okrádání všech, zvané *daň z přidané hodnoty*. Než se vám třeba obyčejné triko dostane do nákupní tašky, je zdaněné sedmkrát: Dovozce připočítává daň odběrateli surového bavlněného vlákna. Ten po upletení bavlněné látky připočítá další daň krejčovské výrobně triček. Ta připočítává další daň velkoobchodnímu skladu. Ten připočítává další daň za rozvoz. Distributor připočítává další daň maloobchodní prodejně. A ta připočítává poslední daň vám. V to ještě nepočítáme daň, kterou každému z nich připočítává účetní, auditor, právník, reklamní a inzertní firma, telekom, elektrické podniky, dodavatel strojů, opravná stroje a kdoví kdo ještě... Vybrané daně z přidané hodnoty se vydávají na udržování krkolomně štědře placených vyžírů, zvaných europoslanci, které se obtěžovalo volit nanejvýš patnáct procent voličů, eurokomisařů či euročinitelů, které nevolil nikdo a armády statisíců nic nevyrábějících úředníků... Nejméně 75 % všech daňových tržeb evropských poplatníků - všech daní, ne jen daně z příjmu - se vydává na vyplácení lidí zaměstnaných přímo vybíráním, propočítáváním a přerozdělováním daní. Teprve ta zbývající čtvrtina jde na subvence něčeho veřejnosti prospěšného.“

Francouzský generál období revoluce a konzulátu *Jean-Victor-Marie Moreau* prohlásil: „Být svobodný znamená moci si zvolit, či chceš být otrok.“

Praktická podoba dnešní domnělé svobody je navozený zábavný svět iluzí z drog, nepřirozených sexuálních praktik, okultismu, virtuálního či skutečného násilí...

Většina nespokojenců náchylných k silovému řešení neví, že podobně jako USA, také EU má prostředky na likvidaci jakéhokoli vážnějšího odporu ve svých provinciích. Je to hlavně její utajovaná složka *Evropský četnický sbor* (European Gendarmerie Force - EUROGENDFOR - EGF), speciální nejmoderněji ozbrojené a vycvičené psychopatické mezinárodní vojsko se sídlem a s většinou kasáren v italském městě *Vincenze*. Sbor může být kdykoliv libovolně přímo podřízen velení *EU*, *OSN*, *NATO*, *OBSE* aj. Kdo je jeho velitelem v rámci EU není

Smlouvou o EGF výslovně upraveno, ale pravděpodobně je jím osobně předseda *Evropské komise*. Podle *Klauzule solidarity* má být EGF nasazována všude tam, kde by mohly vzniknout nepokoje proti politice EU „aby se předešlo tomu, že vlastní armáda snad odmítne střílet do vlastních občanů“, například i kdyby se třeba, jak stojí v *Úmluvě z Velsen*, některá národní banka postavila na odpor bruselskému centrálnímu řízení. *Evropský parlament* právě uvažuje o nasazení těchto svých žoldáků do Maďarska, protože premiér *Viktor Orbán* odmítá přijímat imigranty podle vnucovaných kvót, čím prý vážně ohrožuje unijní hodnoty (*Pavel Telička, Jiří Pospíšil* a dalších šest českých europoslanců hlasovali pro potrestání Maďarska). V ČR je nyní ke styku s EGF pověřen náčelník *Vojenské policie* VP brigádní generál *Pavel Kříž*. Nasazení jednotek EGF může znamenat více než vyhlášení výjimečného stavu, tedy zákonného zmocnění konfiskovat občanům věci, peníze, nemovitosti, vozidla či zbraně, právo omezit jim svobodu pohybu a komunikaci, přinutit je k nuceným pracím, smí je dokonce věznit bez obvinění a bez uvedení důvodů – ba dokonce je za určitých podmínek může legálně i zabíjet. Nebude asi daleko od pravdy zpráva, že EU připravuje rozšíření pravomocí EGF podle vzoru americké *Federální agentury pro zvládnutí krize* (Federal Emergency Management Agency FEMA), která vybudovala několik stovek koncentračních táborů po celém území USA. Tábory *FEMA* disponují nejmodernější výbavou, jsou přísně střežené a připojené na novou železniční síť s připravenými vězeňskými vagony vybavenými pouty. Tyto tábory by mohly ihned pojmout desettisíce internovaných. „Občané USA jsou již několik let v armádních počítačích rozdělení do tří kategorií pro případ občanské války: *Green flagget people, red flagget people* a *black flagget people* (zeleně, červeně a černě označované osoby). Zeleně označovaní jsou pokládáni za příznivce, jsou „čistí“, stojí na straně vojáků a nic se jim nestane - z jejich strany nehrozí žádné nebezpečí. Červeně označovaní představují nebezpečí, a proto musí být ihned dopraveny do některého z připravených transportních vlaků, které je dovezou do nejbližšího tábora FEMA, kde budou mít šanci prokázat, že jsou neškodní, případně budou podrobeni převýchově. Černě označovaní mají být vojáky neprodleně odstraněni - jejich veřejné popravy mají také posloužit ke zlomení vůle potenciálních odpůrců.“

Pokud snad některé zásadní nařízení, vedoucí ke globalizační *nivelizaci všech zemí světa* (příklad: hlupáci budou inteligentnější a inteligentní lidé budou o něco hloupější) nějaká vláda přímo odmítne, její hospodářství bude rozvráceno různými embargy anebo ničeno těžko prokazatelnými moderními zbraněmi, které jsou v současné době jedním z nejdůležitějších prostředků politického nátlaku, poněvadž s nimi lze například cíleně v celých oblastech vyvolávat zemětřesení, sucho, oteplení, tajfuny, záplavy nebo přílivové vlny a obyvatelstvo decimovat smrtícími viry, patogeny anebo radiologickými způsoby. Když se *Benjamin Fulford*, mluvčí *Společnosti Bílého Draka* (mezinárodní organizace, složené z různých sektorů společnosti s cílem uvolnit peníze, které si tajná vláda chazarských pokrevních linií zmonopolizovala pro své vlastní zájmy a využít je ve prospěch lidstva) zeptal japonského ministra financí *Heizo Takenakeho*: „Proč jste předali kontrolu nad japonským finančním systémem skupině amerických a evropských oligarchů?“, ministr odpověděl: „Poněvadž je Japonsko ohrožováno stroji na vyvolávání zemětřesení“ (skalárními zbraněmi, tj. řízenými vlnami neboli gravitačními vlnami, objevenými vynálezcem *Nikolou Teslou*). Při nechuti či odporu při zavádění mentální *uniformovanosti lidstva* platí zase i neustálá mediální masáž. (Humanitní sociologové říkají, že „Společnost stejných jen čeká na svou totalitu. A dříve nebo později se jí dočká“ a že „Lidé, kteří jsou jiní, jsou nebo mohou být v určité rozhodující chvíli jedinou účinnou obranou proti kolektivnímu zhroupení čili totalitě.“)

Německo-švýcarsko-americký židovský teoretický fyzik a nositel Nobelovy ceny za fyziku v roce 1921 *Albert Einstein* prohlásil: „Pokud má lidstvo přežít, měli bychom začít uvažovat značně rozdílným způsobem.“

K nápravě asi osmdesát procent nemilosrdných bankéřů a jejich politiků, tedy těch, kteří nejsou těžcí psychopaté, lze užít i mírnější a snad i účinnější způsoby než je například rebelování. Tak třeba víme, že pták pod naším pohledem zneklidní a odletí, že člověk obvykle

pocítí pohled jiného člověka a změni své chování, že naše zření účinkuje i na rostliny, ba i na základní částice hmoty, že jeden na druhého působíme už jen pomyslením, citem nebo prostým pochopením. Když odhalíme, co jsou peníze a jak to chodí v peněžnictví, v mnohém porozumíme i bankéřům. Jako bychom na ně přímo pohlédli. Vlastně je takto budeme vědomě pozorovat. A když si na jejich místě upřímně představíme sami sebe, bez nenávisti je začneme i chápat. V Božském zdroji, v prvotní inteligentní energetické síti spojující lidi, Zemi a vše v živém vesmíru, již pouhé jedno jediné naše objevené a pozorné chápání bude mít u nich jistou odezvu: malinko je znepokojí, krapet je vychýlí k lepšímu konání. A při překročení prahového počtu jednotlivých pochopení snad může dojít k průlomů v našem společném vědomí a k žádoucí změně v chování všech bankéřů a jejich politických sluhů.

Toto z velké části kompilační, laické a široce náhledové pojednání je v podstatě jen jakýmsi orientačním viděním a vlastně samizdatem. Psal jsem ho především kvůli sobě a s předsevzetím nezaujatosti, abych porozuměl penězům, abych přišel na to, do jaké míry peníze a peněžní politika přispívají hospodářským obtížím, abych poodhalil podstatu démonické moci peněžníků. Podnět, nové rozhledy, mnohé údaje, potvrzení mých vlastních myšlenek a povzbuzení jsem našel i v knihách *Petra Bakaláře, Richarda Bartletta, Gregga Bradena, Jo Conrada, Roberta Edwarda Coxe, Duane Elgina, Viktora Farkase, Anasthasia Ferna, Stevena Greera, Petra Hájka, Jana van Helsinga, Davida Ickeho, Michia Kaku, Roberta T. Kiyosakiho, Františka Koukolíka, Benjamina Kurase, Drunvala Melchizedeka, Michaela Morrise, Amose Oz, Fanie Oz-Salzbergové, Miloše Pojara, Leo Rostena, Šlomo Sanda, Kurta Schuberta, Zecharia Sitchina, Iva Wiesnera* a mnoha jiných. Z některých publikací jsem čerpal i bez uvedení jmen autorů.

Letmé studium finančnictví, spolu s jiným věděním, s mým vnitřním poznáním, vnitřním viděním, s jistým stupněm intuitivního chápání, intuitivní zkušenosti a se sebezpytováním mě vedou k názoru, že lidstvo ve své nynější podobě, tj. při své nátuře, povaze neboli přirozenosti, dospělo k zániku. Neznamená náš stále rychlejší vývoj také náš stále rychleji blížící se konec? Není při tom velevýznamné, že naše technologie daleko předběhly, potlačily i záporně ovlivnily náš duchovní a sociální postup? Sumerové, první civilizace, kterou známe, se objevila náhle a jakoby odnikud někdy před 6.000 lety, ta naše už podle všeho končí jako poslední, kdežto například mravenci se vyvinuli již před 100 miliony let a budou tu asi dál. Mravenci či jiný hmyz, v porovnání s lidmi, jsou na Zemi tak neuvěřitelně dlouho snad také proto, že se už po věky téměř nijak dál nevyvíjejí a tedy se téměř ani nepřibližují ke svému přirozenému konci.

My dobře víme, jak můžeme lépe existovat dál, my bychom to uměli, my můžeme, často i chceme, ale nejsme toho schopni. Spasit nás mohou snad jen nějací mimozemšťané anebo sám skutečný Bůh. Nejsme však jen jako hlína a nebude Bůh jako starozákonný hrnčíř, kterého navštívil Jeremiáš?: „Sestoupil jsem tedy do hrnčířova domu, právě když pracoval na hrnčířském kruhu. Ale nádoba, kterou vlastní rukou z hlíny zhotovoval, se nepovedla. Začal znovu a udělal z ní nádobu jinou; dělal, co se mu zdálo být správné.“ (Jr.18, 3.4).

Ale co když námi produkovaný mix nových záření, chemikálií, umělin, strachu či stresu nebude mít na život *pouze* chorobné, degenerativní a zhoubné účinky? Co když probudí „nevyužitě“ části našeho mozku (95%) a našeho „odpadního, zbytkového“ genomu (95%), které jsou pravděpodobně ve shodě s „temnou energií či temnou hmotou“ vesmíru (95%)? Možná, že to bude procitnutí našich schopností či způsoblostí a vůle k bytí podle řádu lásky, kdy ozdravíme sebe i Zemi a otevřeme brány do jiných světů.

Jmenný rejstřík

Abrabanel Jischak 47
Abraham 48, 49, 52
Ahmadínežád Mahmúd 20
Albrecht Katherine 36
Alexandr II. car 18
Alexandr Veliký 5
aliens 10
Anákovci, Anunakové 58, 59, 60
Alžběta II. 52
Aramejci 49
Aristoteles 30
Aškenáz 28, 42, 43, 47, 53
Atlant'ané 4
Babiak Paul 36
Bakalář Petr 44
Balfour Arthur 53
Baron Salo Wittmayer 45
Bartoš Adam Benjamin 28
Bašár Háfiz al-Asad 21
Becarel ben Jehuda Löw 48
Begin Menachim 54
Bechet Samuel 24
Bělohradský Václav 62
Berezovskij Boris Abramovič 41
Berlusconi Silvio 57
Bernstein Peter Lewyn 5
Borovský Karel Havlíček 50
Bismarck von Otto 18
Blair Tony 17
Blinder Alan 15
Bok John 28
Bonesmani 10
Bonn Le Gustave 28
Boothby Robert 16
Boyle Mark 8
Brafman Jacob Alexandrovič 39
Brittan Leon 52
Brown Dan 34
Brown Martin David 24
Brzezinski Zbigniew 10
Buffet Warren 14
Bůh 65
Bukovsky Vladimir Konstantinovič 16, 38
Burke Edmund 58
Caesar Gaius Julius 29
Calvi Robert 57
Canetti Elias 30
Cervenka Andreas 7
Cikáni 49, 50, 57
Cohen B. rabín 48
Conrad Johanes 39
Čalfa Marian 28
Čechurová Jana 20
Čermák Petr 24
Češka Roman 15
Conrad Jo 22
Dalajláma 2
Deninken Erich von 60

Descartes 30
Diana, princezna z Walesu 52
Disraeli Benjamin 50
Dlouhý Vladimír 10
Dlouhý Vladislav 15
Donnovan William J, 17
Douglas Norman 61
Drahoš Jiří 36
Dubček Alexander 28
Duka Dominik 26
Dulles Allen 17
Dyba Karel 15
Einstein Albert 53, 54, 64
Eisenhower Dwight 10
Ezechiel 9
Farkas Viktor 15
Filip II. 5
Flaccus Quintus Horatius 60
Fooroharová Rana 14
Ford Henry 3, 39
Franke Viktor 30
Franklin Benjamin 18
Fridrich I. 46
Friedmann Milton 7
Fritsch Theodor 3, 10
Fitzgeraldová Christine 52
Fulford Benjamin 64
gadžo 50
Gál Fedor 50
Gándhí Mahátma 58
Garfield James Abram 18
Gates Bill 34, 35
Gerloch Aleš 26
gój 50
Goldmann Nachum 16
Gorbačov Michail Segejevič 31, 35
Gorkij Maxim 9
Graetz Heinrich 45
Greenspan Alan 3, 7
Greer Steven M. 33
Griffin David Ray 38
Gross Bill 8
Gruša Jiří 29
Gurdžijev Georgij Ivanovič 58
Gurion Ben David 53
Hájek Jiří 28
Halbich Karel 40
Halevy Efraim 39
Halevi Jehuda ben Samuel 47
Halík Tomáš 25
Hanig Petr 25
Hardyová Chris H. 60
Hare Robert 35
Hartl Jan 25
Hausdorf Hartvig 60
Hayley Artur 11
Havel Miloš 54
Havel Václav 24, 27, 28, 29, 30, 31, 35, 36, 54, 55, 62
Havel Václav Maria 54
Heath Edward 52

Herakleitos z Efezu 29
Herrhausen Alfred 19
Herling-Grudžinskij 45
Hermann Franz 10
Hertzová Noreena 60
Heydrich Reinhard 27
Hiks Bill 62
Hilsner Leopold 51
Hippiás z Élidy 4
Hitler Adolf 16, 26, 27, 29, 40, 44, 47, 51, 56, 60
Hnízdil Jan 36
Hrůzová Anežka 51
Husák Gustav 28
Husajn Saddám 20
Charles Philip, Arthur, George, princ z Walesu 52
chasidim 52
Chaun Igor 24
Chávez Hugo 20
Chazaři 28, 38, 42, 43, 46, 50, 57
Chelbo Menachem ben 48
Chivejci 49
Chodorkovskij Michail Borisovič 41
Chomsky Noam 60
Churchill Winston 16, 40, 62
Icke David Vaughan 11, 37
Ilumináti 56
Inana (Ištar) 3
Inovy Daniel Ken 33
Isabela Kastilská 29
Izák 52
Jahve 52
Jákob, izraelský patriarcha 49
Jan Pavel I. (papež) 57
Jan Pavel II. (papež) 52
Jefferson Thomas 17
Jefta 52
Ježíš Nazaretský, Kristus 9, 30, 57
Jindřich IV. 46
Johnson Lyndon Baines 19
Jóchor 57
Josef, syn izraelského patriarchy Jákoba 48
Josef I. 50, 52
Josephus Flavius 45
Junckers Jean Claude 10, 15, 32
Jung Carl Gustav 29, 30, 58
Jurovskij Jankel 41
Kaddáfi Muhammad 20
Kafka Franz 24
Kalergi Richard Mikuláš Caudenhove 24, 25
Kantor Vjačeslav Moše 17
Karel IV. 50
Karel I. 52
Karsten Vilmar 35
Kašpar Lukáš 36
Kautský Emil Karol 51
Keller Jan 33
Kemel Miroslav 61
Kennedy John Fitzgerald 18, 29, 39
Kennedy Robert 39
Keynes John Maynard 7

Kinley Wiliam Mc 18
 Kiyosaki Robert 14
 Killanin Michael 38
 King Martin Luther 39
 Kissinger Henry Alfred 36, 60
 Klaus Václav junior 30
 Klaus Václav senior 15, 26, 30, 32
 Klíma Ivan 28
 Klímová Marie 51
 Kocáb Michael 28
 Kolumbus Kryštof 4, 25
 Konstantin I. Veliký 5
 Kovanda Karel 13
 Kovanda Lukáš 23
 Král Richard 27
 Kretschmer Adam 31
 Kriegel František 28
 Kroisos 5
 Kropáčková Terezie 51
 Kryl Karel 62
 Kříž Pavel 64
 Kubišová Marta 31
 Kuras Benjamin 23, 61, 62
 kvantitativní uvolňování (guantitative leasing – QE) 13
 Lafontain Oskar 19
 Lenin Vladimír Iljič Uljanov 40
 Leish Mac Archibald 38
 Leers Johan-Jacob von 52
 Leopold I. 50
 Lincoln Abraham 18, 29
 Lippman Walter 61
 Little MalcomX 39
 Lot 48
 Lucifer (Satan) 56, 58
 Luhan Herbert Marshall mc. 38
 Macron Emmanuel 26
 Mahler Zdeněk 28
 Mann Paul Thomas 1, 31
 Marie Magdalena 57
 Marx Karel 40
 Mašín Ctirad 27
 Mayová Theresa 52
 Michaláková Eva 27
 Miller Arthur Asher 55
 Masárik Josef 51
 Masaryk Jan 54
 Masaryk Tomáš Garrygue 50, 54
 Masaryková Charlota 47
 Meierová Golda 46
 Merkelová Dorothea 12
 Meskalung 4
 Mikuláš II. car 41
 Mizrachim 41, 44
 Mlynář Zdeněk 28, 54
 Mohorita Vasil 28
 Mojžiš biblický 4
 Monnet Jean 16
 Moreau Jean Victor Marie 63
 Morgan John Pierpont 17, 21
 Morrov Bradford 30

Mojžiš biblický 4, 48
 Monaco Theophil 52
 Morgenstern Ben 58
 Morris Michael 38
 Mortor Henri 46
 Muldašev Ernst Rifgatovič 42
 Münze Sigismund 51
 Nesbo Jo 30
 Niebuhr Karl Paul Reinhold 62
 Nixon Richard 20
 OBSE (Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě) 63
 Orbán Viktor 64
 Orwell George 24, 37
 Ozeáš biblický 1
 Palach Jan 28
 Papademos Lucas 10
 Patočka Jan 28
 Pehe Jiří 13
 Peňáz Jiří 29
 peněžní obrat 13
 Petty Wiliam 12
 Pickers II. J. V. 47
 Piťha Petr 27
 Pospíšil Jiří 64
 proselyté 48
 Přemysl Otakar 46
 Putin Vladimir Vladimirovič 21, 41
 Quigley Carrol 55
 Rampuy Herman Achilles van 25
 Rašín Alois 20
 Reagan Ronald Wilson 19
 Redlich Nathan 51
 Remarque Erich Maria 30
 Renčín Vladimír 30
 revoluce globální 13
 Rife Royal Ramond 35
 Richter Hanuš 46
 Rockefellerovci 10, 13, 17, 21, 23, 24, 37, 56
 Rogoff Saul 32
 Roosevelt Franklin Delano 5, 47, 58, 59
 Rottschildové 12, 17, 18, 21, 39, 43, 46, 53
 Ruml Jan 15
 Ruppín Arthur 47
 Russ Aaron 37
 sabres 41
 Salaman Radcliffe Nathan 42
 Salzmán Richard 15
 Sand Šlomo 42, 43
 Savile Jimmy 52
 Savinkov Boris Viktorovič 51
 Sefardité 41, 43
 Seifert Jaroslav 28
 Segal Jakob 34
 She Lao 3
 Sitchin Zecharia 60
 Shakespeare Viliam 4
 Schacht Hjalmar Horace Greeley 19
 Schneider Jost Werner 44
 Schramm Hellmut 51, 52
 Schwarzenberg Karel 10, 13, 24

Schwartz, rabín 46
 Sládek Miroslav 31
 Snowden Edward 37
 Sokolnikov Grigorij Jakovlevič 40
 Sologub Fjodor 29
 Soros George 35
 Spálovský Zdeněk 27
 Stalin Josif Vissarionovič 40
 Stehlík Vladimír 15
 Steinbeck John Ernst 2
 Stone Oliver 61
 Stratton Wiliam 47
 Strecker Robert Barnet 34
 Struž Jan 7
 Studýnka Bohumil 7
 Sumeřané 58
 Sverdlov Jakov Michajlovič 41
 Svoboda Cyril 32
 Svobodní zednáři 55
 Szijjártó Péter 25
 Šiklová Jiřina 29
 Špidla Vladimír 32
 Štěpán Miroslav 5
 Štrait Jaroslav 24
 Švejnar Jan 10, 15
 Tabold Strobe 26
 Takenake Heizo 64
 Telička Pavel 10, 32, 64
 Tesla Nikola 34
 Thatcherová Margaret Hilda 52
 Thomas Wiliam Isaac 30
 Thoreau Henry David 60
 Tigrid Pavel 28
 Tošovský Josef 24
 Tourneur Cyril 60
 Trachtenberg Joshua 52
 Tramp Donald 19
 Treitsche Heinrich von 51
 Trockij Lev Davidovič 41
 Truman Harry S.
 Tsipras Alexis 10
 Turner Ted 35, 36
 Twain Mark 29
 Ustinov Peter Alexander sir 20
 Vekselberger Viktor 7
 Viktorie královna Velké Británie a Irska 46
 Vondra Alexandr 10
 Voolsey James 33
 Walesa Lech 28
 Waltari Mika 63
 Warburg Paul Moritz 17, 21, 40, 46
 Webb Gary 38
 Weishaupt Johann Adam 56
 Weissmann Herrman 47
 Weizsäcker Carl Friedrich von 36
 Wiesner Ivo 3
 Wilson Woodrow 17, 21, 40
 Wise Štefan 46
 Wolf Jiří 27
 Wolf Vojtěch 24

Woody Allen 29, 38
Zambone Adrian 15
Zeman Miloš 29, 36, 55, 61
Zimbardo Philipe 58
Zinovjev-Apfelbaum Grigorij Jevsejevič 40
Žantovský Michael 13, 27
Židé 41, 47, 49, 50, 53, 57
Žižek Slavoj 61

Věcný rejstřík

adrenochrom 53
AIDS 34, 35
akcie 33
Akční výbor pro Spojené státy evropské 17
Aliance civilizací 25
Americká sionistická organizace, pravděpodobně *Gershon Jacobson Continuity Foundation (CJCF)* 47
Americký výbor pro sjednocenou Evropu (ACUE) 17
Americký židovský kongres 46
antisemitismus 52, 54
archa úmluvy 4
babka 6
Banco Ambrosiano Veneta 57
Bank of England 20, 23
bankovka, banka, bankéř, bankovníctví 6, 7, 8
bankovní rezervy hotových peněz 13
bankrot 13
bar-micve 47
Berberské království 42
bezhotovostní peníze 13
bezhotovostní platební styk 32
Bildeberg 23, 32
Bilderbergská konference 13
Bohemia, zednářská lóže 54
bonusy 7
CBL (cross border leasing) 14
cena 2
CFR (Council on Foreign Relations - americká org. + thingtank) 19
CIA (Central intelligence Agency) 10, 17, 19, 33, 34, 37, 56
City of London 5
CNN (Cable News Network) 35
ČSFR (Česká federativní republika) 24
ČR (Česká republika) 62, 64
čipy 33, 37, 38
ČNB (Česká národní banka) 5, 7, 22, 23, 24
Davidova hvězda 40
deflace 12
Deir Jasin 54
demokracie 61
denár, denarius aureus 5
depozitní peníze 13
Deuteromonium 48
DFH (Die Deutsch Französische Hochschule – francouzsko-německá farmaceutická univerzita) 63
devalvace 7
digitální měna 33
dluh 9
dlužní úpis 6, 7
Dohoda Reagan-Gorbačov (1987) 31
dolar, tolar 5, 6

duhovky 5
 dukát 5
 ECB (Evropská centrální banka) 10, 23, 32, 33
 ECTR (Evropská rada pro usmíření a toleranci) 17
 EGF (European Gendarmerie Force - Evropský četnický sbor) 17, 36, 63, 64
 euro 16, 32
 Europol (Evropský policejní úřad) 17
 Evropská prokuratura 17
 EU (Evropská unie) 9, 15, 16, 17, 25, 32, 54, 62, 63
 EP (Evropský parlament) 64
 Evropský zatykač 17
 Evropský židovský kongres 17
 Face Book 61
 FBI (Federal Bureau of Investigation – americký Federální úřad pro vyšetřování) 19, 34
 FED (The Federal Reserve System – centrální bankovní systém USA) 12, 20, 21, 23, 23, 43, 59
 Federace židovských obcí ČR 54
 Federal Bank Boston 10
 FEMA (Americká agentura pro zvládání krize) 36, 64
 fiat money 8
 finance 2
 Financial Times Deutschland 12
 finanční aktiva 59
 finanční deriváty 14
 florén 5
 Fort Detrick 34
 Fort Knox 5, 59
 Fórum 2000 55
 galud 42
 Goldman Sachs (americká Banka) 10
 Google (Světový internetový vyhledávač) 61
 Gosbanka (Státní banka SSSR) 41
 GPU (Sovětská státní politická správa) 39
 gulden 5
 Hagana 46
 halacha 41
 HDP (hrubý domácí produkt) 14
 halěr 5, 6
 Hebron 42
 Hermos 4
 hilsneriáda 51
 Himjarské království 42
 holokaust 44, 45, 47, 57
 hyperinflace 12
 hypotéka 9
 charedim 9
 Charta 77 28, 54, 55
 Chase Manhattan 23
 Ilumináti 56
 inflace 8, 11
 intervence bankovní 7, 11
 investice do zlata 59
 IOR (Istituto Opere Religiose – Ústav pro věci víry – Vatikánská banka) 19
 Irán 9
 Irgun 54
 islamofobie 25
 Islámský stát 9, 20
 Islandská revoluce 13
 Istambulská úmluva 26
 Izrael 41, 42, 43, 45, 53
 JAFI (Židovská sgentura pro Izrael) 53

jidiš 48, 49
 Jom Kipur 48, 52
 judaismus 42, 45
 kabala 49
 Kahal 39, 46
 Kanaan 52
 karát 5
 KB (Komerční banka) 15
 Kfar Masaryk 54
 KGB (Výbor státní bezpečnosti SSSR) 54
 Knesset 41
 KOB (Konsolidační banka) 16
 korán 9
 Kol-nidrej 48
 konspirace 39
 korektnost politická 17
 KSČ, ÚVKŠČ (Komunistická strana Československa) 54, 55
 košerování 47
 kredit 11
 krvavé oběti lidské 52
 kvantitativní uvolňování (quantitative easing – QE) 13
 Landsberg am Lech 51
 landsman 48
 Lehman Brothers (banka) 14
 Le Kadosh Israelite (američtí zednáři) 55
 leket 50
 Lety u Písku 50
 lichva 9
 likvidita 2
 Limited Rucarto 15
 Lisabonská smlouva 26, 55
 Listina základních práv a svobod 54
 Lóže Dokonalosti (američtí zednáři) 55
 Main Kampf 44
 Majestic 12 10
 Mandát pro Palestinu 53, 54
 Marrakéšská deklarace 25
 Masada 45
 Masarykův les 54
 matrix 58
 Memorandum 200 36
 mince 4, 5, 6
 MMF (Mezinárodní měnový fond) 22, 32
 Mojžišova kniha 5 49
 Mossad alia bet 53, 56
 Národní banka Československá 23
 násilí (pozitivní, symbolické) 61
 NATO (North Atlantic Treaty Organization – Severoatlantická aliance) 62, 63
 Newyorská deklarace 25
 Nobelova cena 47
 Norimberské zákony (nacistické) 50
 Norimberský proces 19
 Nový řád věků 56
 NSA (The National Security Agency – americká Národní bezpečnostní agentura) 37
 nugget 4
 NWO (New Word Order – Nový světový řád) 17, 34, 38, 46, 56
 Numismatika Praha (drahé kovy) 59
 Občanské fórum 28, 54, 55
 obřízka 49
 OBSE (Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě) 63

orichalk 4
 oslabování čs. měny 11
 OSN (United Nations Organization – Organizace Spojených národů) 25, 53, 56, 63
 Osvětim 45, 50
 Paktolos 4
 Palestina 42, 45
 Panevropská Unie (Panevropa Union) 25
 P2 (Propaganda due) 57
 Pearl Harbor 1941 56
 peníz 2
 PEN klub (International PEN – Celosvětové sdružení spisovatelů) 54
 peněžní obrát 13
 pentagram 40
 Pentateuch 9
 Petronas Twin Towers 56
 pey 5
 placení 2
 politika 61
 Prager Tagblatt 51
 pravda 29
 prekariát 60
 privatizace 15, 16
 Poldi Kladno 15
 Protokol sionských mudrců 4, 39, 47, 57
 předlužení 22
 půjčka 7, 9
 půjčovna 6
 PU (Panevropa Union – Panevropská unie) 25
 rasizmus 45, 50, 52
 Rada Evropy – RE (Council of Europe – CoE) 24
 RAF (Rote Armee Fraktion – Frakce Rudé armády) 19
 Realismus 31
 Renova Group 7
 restrukturalizace 15
 riba 9
 Ritual of Knight Kadosh 55
 Rohovník obecný 5
 Rotary klub 54
 run na banku 11, 13
 Řád zlaté centurie 56
 Řecká centrální banka 10
 Římský klub 35, 36, 55
 Safichem Group 7
 Safina 7
 Sametová revoluce 22, 30, 31, 54, 60
 SBČS (Státní banka československá) 23
 sionismus 45
 Skul a Bones 56
 skutečnost 29
 složené úroky (úvěrové peníze) 12
 Sodoma a Gomora 48
 Socha svobody 56
 solid 5
 standard zlatý, stříbrný 7
 statér keltský 5
 Státní pečeť USA 56
 Statua Judeorum 46
 STB (Státní bezpečnost) 16, 27, 30, 54
 stříbro 6
 Syrská arabská republika 20

šekem 49
 Summit G2 (2009) 26
 Světová banka (World Bank – WB) 7
 Světová hospodářská krize (1929) 13
 Světová hospodářská krize 2008 14
 Světové fórum o stavu světa (1996) 36
 šekel 3
 šekem 49
 šichecha 50
 šmita 50
 šofar 57
 Talmud 48, 52
 talmudická literatura 48, 49
 TED konference (Technology Entertainment Design) 34
 Tóra 48, 57
 Trilaterální komise 1
 účetní peníze 13
 ÚDV (Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu) 31
 UFO (Unidentified Flying Object – neidentifikovaný létající předmět) 10, 11
 Úmluva z Velsen 64
 UNICEF (United Nations Childer's Fund – Dětský fond OSN) 34
 Uruku 4
 USA (United States of America – Spojené státy Americké) 10, 58, 59, 63
 USD (americký dolar) 21, 56
 úrok, úrokové sazby 9
 Ústavy ČSR, ČSSR, ČR 25
 úvěr 9
 Vatikán 57
 Veřejnost proti násilí 28
 Wall Street 41
 Warrenova komise 19
 WHO (World Health Organization – Světová zdravotnická organizace) 34, 35
 WJC (World Jewish Congress) 16
 vklad 7
 vlastnické právo 6
 VP (Vojenská policie) 64
 Vševidoucí oko 56
 Washingtonův monument 56
 WTC (World Trade Center – Světové obchodní centrum) 56
 Zákon o dani z přidané hodnoty ČR (univerzální daň DPH) 59
 Zákon o federálních rezervách USA (Federal Reserve Act) 21
 Zákon o soukromém vlastnictví ČR 58
 Zákon o zlaté měně ČR 23
 Zed' nářků 55
 Země izraelská (Erec Jisrael šlema) 45
 Zjevení sv. Jana 32
 zlato 4, 6, 58, 59
 zlaté rouno 4
 Židovské muzeum Praha 57
 Židovský národní fond ŽNF (Jewish National Fund JNF) 54